

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

'Αποκηρύχθεις τις, ἱατρικὴν ἐξέ-
μαθι· μετὰ τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ
τῶν ἄλλων ἱατρῶν ἀπυγνοσμένοι ἰα-
σάμενος φαρμάκου ὕψει, ἀνελήφθῃ
αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μι-
μνῶνται τὸν ματρικὴν ἰάσασθαι κα-
λυνόμενος, [καὶ λίγων μὲν δύνα-
σθαι] ἀποκηρύττεται.

*Abdicatus aliquis medicinam di-
dicit. Patrem furiosum, & ab alijs
relictum medicis cum medicamento
dato sanasset, receptus est in fa-
miliam. Post haec novercam furio-
sam sanare iussus, cum non pare-
ret, denuo abdicatur.*

ΟΤΙ καινὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά-
δεξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ
νόμος αὐτῷ, καὶ συνηθως ἐπὶ τούτ' ἀφικνεῖται τὸ δικα-
στήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα
μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντί· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀποπώτερον; Θεραπεύειν ἐς

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam
fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi
ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem
nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem cri-
men non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea
non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid
fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-
Lucian. Vol. V. A

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατήρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν εἰδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μαρίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ἀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶην γοῦν ἀκλῆτος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intenditur, &, quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχόν· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειᾶς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δι-
κασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχρούμενον. Δι' αὖς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κέρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infsecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας ἐνόμιζον μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευν ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καβεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταύτην νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσυσμένον τοῦ κακοῦ, μῦθος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βροχὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, expectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁράντων, οὐδ' ἀκριβοῦς Φιλοκρινούτων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰ πεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινῇ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβιβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τήνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
 ἀπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-
 4 Φιλοκρινούτων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernent. Verrum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcefferer exspectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
 fus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
 μακον τεβαρρῆκότως ἐνέχεον, καίτοι παλλὰ τῶν παρόν-
 των ὑπώπτειον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἱάσιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῆν δὲ καὶ ἡ μη-
 τρυῖα Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρας ἐκείνον
 διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνῶσα,
 καὶ ὁμοδίατος τῇ νόσῳ. πλην ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδει-
 λιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα,
 οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἱάσιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 tis omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet con-
 sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
 τῷ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
 ἔσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν οἱ παρόντες
 δεῖθαύμαζον, ἐπὶ δὴ καὶ ἡ μητρὶς, καὶ Φανερά
 πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μὲν εὐδοκιμοῦντι, καὶ κείνῳ σω-
 Φρονοῦντι οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
 μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
 βῶν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυσεν μὲν τὴν
 ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ
 εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληθέναι ὁμολο-
 γῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
 τοῦτο γενόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
 χρηστοὶ ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
 ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδόμενους
 τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χροᾶν τρεπομένην,
 καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον,
 οἷον ἐκ Φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
 salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
 re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
 quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
 que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
 his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
 sibi de novo assumsit, servatorem & bene meritum appel-
 lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
 illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
 aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
 iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
 qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
 versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
 tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
 ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδαῖς ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρυῖα δὲ μετὰ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπερρήξε,
 καὶ ἐς τοῦμϑανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖα ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἱατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον, ταῦθ' ὁρᾷν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὥκτειρα ἀξίαν οὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσήκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λί-
 γουσιν Ἀρσενικῆς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράλο-
 γον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

εἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι γίνεται πολὺς παράλογος,
 παραλόγος δὲ τὸ ἀνεπίστως λέγειν
 καὶ παρὰ προσέχον. V.

lectione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum *nomen* audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάβους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχεῖν Φάρμακον. ὤτετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰ ῥῶσθημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σῶζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ῥητᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιό-
ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηβες τοῖς λυπούμενοις ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρήσας τὰ ληθῆ λέγου-
σι. πλὴν ἐγὼ γε ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἢ εἰδῆ οὐκ ἔβ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται) Ἐπειὶ οἱ ἀγῶνες, ἐν χρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσιν μὴ δοκῆν τοῖς νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. πρῶτοις δὲ ὁ λέγων τῇ νομίμῃ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομβέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωσιν ἀποκhrύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παιδῶν προϋνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστέας ἐκάβισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν, μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἤδει γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκῆτη πιστεύοντα ἢ γυναιῷ ἐχθρῷ. οὐκ οὐν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
ξαν τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γιάμης στο-
χαμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρί-
τασι οὐ στοχαστικῇ τὴν ἀπολογία
ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κίχρηται,
καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid iustum sit iudicatu-
ros. Norat enim, multis saepe irrationabiles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium ser-
vo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

τὸν ἔξεισι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρίναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἐτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παιδῶν τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικας, καὶ τὸν φόβον αἰδῖον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεσθαι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλαίσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβη, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλευέ-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παρατεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβη, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανήγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

μα, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίου εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅποταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἄπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίων, καὶ πολὺ, καὶ ῥαδίον, μείζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, II
πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐτῷ ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἕξωρος ἤδη, καὶ ἕωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτέ γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρω λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἶται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedent testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite fane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus fortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφείναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοῖς συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαίταν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιός ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἠγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιός αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητω εὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; fin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsis, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
ώομην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
κον λύειν ἅπαζ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
τῷ ἀπαθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
στερεῖν; εἰδ' οἰκότης ὦν ἐτύγχαρον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
ποτηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν
ἡδίκουν, ἐλευθέρου ἀφῆκας εἶναι, ἅρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
ἔργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
μα ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαζ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ip̄i tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti. Equidem ne-
que, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare
velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
cere licebat, illud, ubi semel factum, dissolvere iniquum
est. Illum autem, qui natura, deinde rursus voluntate &
sententia tua in domum adscitus est, quomodo rationabile est
rursus expellere, & uno familiae iure privare saepius? Si
vero servus fuisset, tuque primo, malum me putans, vin-
xisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me in-
iustum egisse, liberum dimisisses: numquid tibi aliquando
irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime.
Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges iubent. De
eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se ab-
dicatum sponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
superfunt, tamen desinam. Videre autem nunc, qualem me
hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἡδίκημένος ὡς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθώς, παρηγέτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑαγχος, καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δὲ ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπεφυγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ραδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφ' ὧσδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-

14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem perfolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem eiicere eum, qui iure meminisse poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poenis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἵστε οἷα ποιῶντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλῆσιόν προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἐστὶ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐπρόγέτηςαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. οἱ γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπήρως ἔχουσιν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριω ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένους; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

ata sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanam uxorem tuam cum extremis conflitantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratiſſimum,

κασθήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀρχαῖον ἐκείνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμαρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύχχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὃ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρίσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui *iacentem* erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἤττους εἶναι
 ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
 ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὦν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
 τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
 καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀΦεικνόμενος, ὅμως οὐ
 περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
 ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
 καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
 κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαι-
 σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
 εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
 τως ἐπισφαιλῇ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
 δεξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
 γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴσθε
 παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
 ροθυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
 qui omnes spem abiecerint, seque impares morbo fassi es-
 sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
 neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
 tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
 necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte,
 invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tui, assi-
 duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
 sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
 davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio redivitum
 in familiam redemi, atque incipiti adeo tempore ostendi
 meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
 adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
 di. Quae enim subisse me putatis? quantum laborasse prae-
 sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
 nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δέ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγγχείαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενεῶντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινεῶντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινοεῶντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσεῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν οἱ μεμνηότες δέ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνίοχτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ιατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπέϊα δυσκαταγώνιστοι.
 ἔσται γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἥδη πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπειρόν τι μικρὸν ἁμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεί-
 να ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεκόδοσε τὴν θεραπέϊαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ αὐτῷ χαλεπῷ νοσήματι προσκαλαίσαντα, καὶ πά-
 θος ἀπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἐπὶ
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος,
 σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα
 ἑμαυτῷ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀποστερεῖ, μισέπαις οὗτος, ἐγὼ Φιλοπάτωρ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim faepe ef-
 fecimus, ut prope finem fimus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
 bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine confictatus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittitis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare
 naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
 custodio mihi patrem, etiam si iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδέν ἡδικοτάτας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικαῖά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὸ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam iniustus! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem, quam convenit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, desiderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat benevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ εἶναι ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίας ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας διακάζονται διδόντες κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀνταποιοῦντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τοῦτο ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tradas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges contra cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considera, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sunt, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ
 τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλι-
 καῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
 τὴν τὴν αἰτίαν ἑλθόμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλη-
 μα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν
 γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοι τοῦτο πρὸς
 ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας τις ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν,
 καὶ κατὰ γὰρ τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
 συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
 αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι
 ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
 ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν
 ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικα-
 σταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
 ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus;
 neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reici, &
 expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad
 ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen
 ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad
 sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad par-
 vum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & con-
 tra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus:
 non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis ab-
 dicaris. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater,*
abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere. Quid enim opus
 fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, ma-
 gnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur
 hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem
 statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, ταῦτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτία; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβριςται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστίν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριά; τί σὺν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός τις ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προσταττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ἐλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς
οὐ πάντα προσταττεῖν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

finuta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: tum
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermissi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? Non,
inquit. Quid ergo? Quod curare eam iussus non vis; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, patere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτός, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστατῇς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστατῇ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦε, τὴνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνω

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστατέεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἀπασιν ιδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indotus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

2.4 δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ
 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὥς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐνόησον,
 ὥς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὦν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευὴν;
 οὐδ' ἦντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγώ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὰ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidi habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαβῆν ἐΦόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
 εἰκελῶν, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν
 χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
 τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
 τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
 δεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
 δὴ δει τὴν εὐποιῶσαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
 γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
 ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦ-
 το, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰεὶ θεραπεύειν,
 ἐπόσους ἂν ὁ θεραπευεῖς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
 καὶ ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
 καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
 σι ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
 διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
 νομίζεις ἐξῆναί σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aver-
 satio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
 dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
 minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
 nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
 centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
 quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
 rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
 quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
 qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
 nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
 dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
 di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
 morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
 abusi arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατὰ μοι οὗτος προσέ-
 ταπτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπῆκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιταγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
 μνηε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς γόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάντῃ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπειρῷ ἰατρικῆς. εἰ δὲ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάβοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατὰ
 ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἰάσις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρὰ, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαι τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχωσθε δὲ μου
 τὰ περὶ τούτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπεμόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσασθε

17 Ἐξαγώνιον) *Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisli: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligeretis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, & non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωματῶν 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι πρὸς τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίγνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀνασπεκταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ραδίως ἀποσκόμμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθῆν, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μαίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 πάντος εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότεων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῶνδε, ράδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῶνδε,

10 Ἀποσκόμματα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrem omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἦν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐνέμαῳ, καὶ
 ἐξεργασμένη, ἀναφύσεται, εὐβαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἐκάττους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
 ἢ εὐφώρα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίῳ
 ὑπερβάς ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ᾧ παντὶ σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσῃν. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπλου τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι.

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιβρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δέ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιᾷ τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ ἐπὶ ῥόια· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κούφον, καὶ ὀξύκνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29 τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὕσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει τὰυτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπᾶγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praefertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκός, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιοπίστος ἂν εἴῃ, ἀπογινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ραινοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι,
 ἀλλὰ τὰντα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναῖξιν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἀκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse. neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipforumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διατάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
 περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
 δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῦθος κατὰ
 τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις,
 ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
 χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
 πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
 τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε,
 καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι
 δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξει, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ κείνο, ὦ
 πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
 οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
 φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
 προχειρῶς φάρμακον ἐγχεαὶ ἐτόλμῃσα, δεδιὼς τὴν τύ-
 χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
 furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
 cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
 contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
 felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
 neribus quasi gliscientia, & alita longo tempore, furorem
 efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
 per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
 rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
 dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
 beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
 persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si
 non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
 spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
 promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
 ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶονται πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητριάϊς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμνημένοι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναίκος, ὃ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥαον ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπεύγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων φθονεῖσθαι. ἂν δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖζομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖ-
θις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πράξαι δεήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolam curationem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποίῳ, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομνήσκεις τὸ πάθος χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφίλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi refipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

1 ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὦν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσα ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοῦ συνοικοὶ, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. Δεσπότης, ἥτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπέστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεινός. παρεύρεται δὲ τῷ δεινῷ. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ συνοικὸς γενικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferretus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὦμος ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγονώς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσσχικώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαυτον παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικόν) Πρίποντα τοῖς πολ-
λοις. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λίγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων εὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα οὐκ ὄντι ἔχοντος, μὲν δ' ἐπισκευασίαν ἔσθης, ἀλλ' οἷον ἐπὶ ἐκείνου

ὑπάρχοντος, οἷον ἐκ μὲν ἐπιτερο-
μίου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τρίαῦτα γὰρ τὰ ταχία,
ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλεται
σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει
γὰρ τὸν τε ἀπλοῦν καὶ ἀδόλον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἴσχυμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ταχύν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ εἰδέναι
σημαίνει φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἐν τούτῳ. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiri, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinistritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τὰναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἠδῶσαν τὴν ἑμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τοῦτοις συναγωνισταῖς χρῆσάμενος, ῥα-
 3 δῶς ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐταραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 εὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημαιοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀπτικὸν ὄν, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφειν, δαδύνειν
 οὐκ εἴδιν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 δαδύνειν μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διό
 ἡ λίσσις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γὰρ
 γε τὴν ἑτέραν λίσσιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαυούντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖον ὅτις. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtestarent in republica, eosdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exsilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐδὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπίεσθην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῇ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοινὰ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥαδίως ἐπῆύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὸν καὶ ἰσοτιμίας ἀν. G.

5 'Εσπίεσθην' Ἐφίλειόμην. G.

10 'Αναστάσειν' Ἦγον ἀνογί-
 σσειν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐπικλῆς. G.

12 'Εφεστώτων) Παρισταμέντων.
 G.

ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νεοῦ λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἀρθροῖσμα
 τῶν γένων. V.

13 Προϋνόουν) Ἐπιτηρητικῶς καὶ
 παιητικῶς καὶ μετὰ γονικῶς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistratuum
 negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοινίαις, διηγὼν ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφίβων δια-
 Φθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταβῆσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχεω
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθές ἦδη, καὶ σὺν Φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεῖσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καί-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοινίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐτυχίαις ἢ δυσταίς. V.

ibid. Διηγὼν) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφίβωι λίγον-
 ται οἱ μίχρι τῶν ἐς ἐνιαυτῶν τυ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μιτύσεις ἐγγε-
 γραμμένα διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὴν οὐί-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σῖσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐπεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἥτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ
 κοινὸς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε
 γίνεται, ἐποίνετα τόδε, τιθίσαισι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀπίσθην πρὸς τὸ
 καταθεῖν ἐπ.φερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασὶν, τοῦ ὅπως γίνεται τόδε τεῦ-
 το γίνετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ οὐδαμ, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immixti satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπέιλουν, καὶ ἃς καλάσεις ἐπενόουν, δημοσία στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μὴδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γε ὁ Πύθιος, ὀνειράτά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευῆσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐπικτητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ἔρκοις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήξαντο, συνίσταντο. G.

2 Ἐπ' ἐμὲ) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βουήσαν, ἐλλειπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοῖς τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγεται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ αὐτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοὶ φαρασθῆναι προϊσταντες. V. (Διερευνῆσαι, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis infidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consularis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληΰθεις, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλάς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνη ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μεταστειλόμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγών,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλοντα. G.

9 Ἠλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθητοῦ. G.

ibid. Γενναῖα) Εὐ γεγενοτά. ἢ εὐγεγίστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ ὑπατόν. G.

12 Ἐπιόν) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλόμενος) Μετακιμνόμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγαγόν. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subitutum? aut potius nudum iam iugulum praeberere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἐτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μείναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντάς μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἀνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἐτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῇ ἀρετῇ-
οῦσαι ἐπιμύοντες καὶ ἀρετῶμενοι
καθ' ἑαυτοὺς. G.

12 Ῥαγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἢ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μέγας ᾄθου τοὺς ἱερόσυλους.

ἰσταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκως ᾄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὴν
Λίσσωνιν, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κελδοφῆναι ἀνα-
τιθεμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατίσπασι) Κατιγύλασι. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitanes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos fa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοὶ τε καταγελάσασθε, ἢ ταῦτα λέγῃ τις κατ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὤμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἐγὼ γ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περίαιτόν φησι τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀποφθιγμα ἐν Διλοφοῖς ἀνέκλιτο τοῦτο,

Θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθεῖ ἀνέκλιτο ταῦτα. Κλειβούλου Δινδίου τὸ μέτρον αἰστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγυιναί. Χίλκιος Λακεδαιμονίη, γὰρ οἱ σιαυτόν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὅρατε δὲ καὶ τοὺς νομοβέτας τῷ κολαστικῷ εἶδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεΐη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκεῖων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἴκειν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ' ὁρμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

ττοῦ Μεττυλπίου, μηδὲν ἄγαν. Σάλωντος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίατος Πριηνεὺς, οἱ πλείους κακίους. Θάλπος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκη) Ἀναγκαστικῶς. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λίρῃ, τῇ Ἀργεῖᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτόφειν τὰς καινεμινας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτόπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ... ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίθιαις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑδρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terculamentis larvaris nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεω, εἰ
 μέλλοιμεν ἐπικρατήσῃν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
 ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρή τῇ ὑποθέσει καὶ αὐ-
 τὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολαλέναι. ὅλως
 δέ, τίνα οἶσαθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
 ναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγούμεντα, καὶ αἰμωγῶν ἀκούοντα,
 καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τίνα μεγάλην τοῦ
 κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμε-
 νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμ-
 αὐτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
 χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Φύσει μὲν ἀγαθῷ,
 διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
 9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
 μὲν εἰ αἴρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολά-
 ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν
 μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si
 velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere co-
 actus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agen-*
dum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem
 vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem ef-
 fe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum au-
 diendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam ha-
 beat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cae-
 derentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam
 fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam su-
 stinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse
 cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.
 Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita,
 utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori;
 scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius ele-
 cturum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλари,
αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβού-
λους; ταῦτο βουλοίμην ἄν. αὐτῆς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί,
συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀπο-
θανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὐ-
τως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν
μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πό-
σους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐλη-
λεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονί, καὶ Τι-
μοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς
συνθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημανεύσας. Ὅταν δὲ βου-
λήητε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαν-
τα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ
εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὃς γε
καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες
καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἄξιαν τιμῶν, ἀπο-
πέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'

15 Περὶ τῆς Πύσης, περιγεγί. G.

vero dicar, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc fane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῦς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἶτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς ὀθνεῖους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκείοις προσφύρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο ;
 Ἰ Ἰ Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι εἶεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μανεῖν, ὡς τοιούτων ἐπίθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλουτος τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥτε χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθνεῖους) Ἀλλογενεῖς, ξένους,
 ἄλλοτριους. G.

10 Ὅτι δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ

τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιεγίγντο ὁ Χαλκουργός.
 G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessi-
 mus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινέσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περιλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάβοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστίθεναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκητῆρας τοῦ βόου, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, εἴα λυγυράτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ μυκήσεται γοεράτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξύ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου· 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabricatum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* & simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposto illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem.* Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἔμυσάχην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φθέγγεται. πείβεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαيرهθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανόν, ἐκείνῳ μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τούνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: & Age sane, inquam, Perilae, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praediccas modullos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, ὅσθαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβων, ἀναθέντες δὲ
τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἶδεῖεν οἷος ἐγὼ
πρὸς τοὺς πονηροὺς εἶμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ
ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι,
πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπ' ἀνθρώπου ᾠδὴν. καὶ τὰ μὲν
παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἑκάστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
tis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praefens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην ποιηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἡναγκασμένου, ἰκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήστεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσιά καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὺς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μῆτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μῆτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μῆτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec insectare nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ἦν, οὔτε ιδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὦν) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ιδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὦν. πρόξενος δὲ καὶ ιδιόξενος καὶ ἀσπόμενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινὸς τιεσι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ιδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἐν ξένος. ἀσπόμενος δὲ ὁ καὶ ἡ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ ἦθος. οἱ μὲντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων πρόξενους καλεῖσι τοὺς παραιτίους τινὲς πράξεως τιεθ' ὑπομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς πρόξενους συσπυδαζέειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρίων παρὶληπται τοῦτο καταχρησμένῳ οὕτω λοιπὸν τῶν μὲν κριμίνως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἔτεροι δὲ πρόξενους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προπτάτας ὅλων πόλεων γινόμενους. ιδιόξενους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούστας ὁμολογῶν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπέχων· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ συμβολὰ τινα ποιοῦμενοι, ἵνα οὓς ἂν πέμπωσιν ἀγνώστας οἶον υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχωνται, ἔτεροι δὲ ἀ συμβολας. φασὶ δὲ καὶ ὀρυζήτους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμιν ἀλλήλους φιλοποιουμένους, ὡς Διομῆδης Γλαῦκεν. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παροκιδημούντας, ἐάν τε ἀγνώστους ᾖσιν, ἐάν τε ἰγνωσμένοι. τοὺς δὲ ιδιόξενους οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχεται, καὶ συμπράξαι τι τῶν χρησίμων ἢ μνηύσειε τῶν ἀπὸ ... V.

P H A L A R I S A L T E R.

NEQUE cura mihi Agrigentorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id⁹, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὖσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ
 θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα,
 τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲν ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχ-
 νης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ
 τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκειψιν,
 εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐθις ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελειπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα,
 καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μὴδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφός καὶ αὐτὸς ὦν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 έχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ Φυλάττοιτο, καὶ τῆς
 ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ'
 ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὖσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentu pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea fervetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατίθεντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσήσόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύβιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ράδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τούναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 ῖναι, ὡς Φασί, παρέσχεεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπῆς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admitturum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiacere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀναθίβειν ἄξιός. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδή-
 μηκότα. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὲ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' αὖ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ δέον
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴονιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quaedam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 fa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λαῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσσδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάληθ' ἑλθόντες ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίῃ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα εἰς Δελφοῦς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

- ἀΦικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν ταῦτα τὸ ἀρχαῖον ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9. παυσαιμέθα γε οὕτω βιοῦντες. Μέννηται δὲ οὐδεὶς πώ-
ποτε Ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἠύξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδέν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, Φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀπ' οὗτου, καὶ ὅποι' ἀξια-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10. καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλικῶν ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non definamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum augmentum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosi. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν ἐπὶ πᾶσι δέ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οὔδα
 εἴ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαϊότερον ἠγήσασθε
 αὖν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνασταί, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαίοις ἔβρο, καὶνοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisve necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Οβέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῶν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναθήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμέν τῶν δοκιμασθησομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καθίστάειν, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίς βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videris, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐβέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπέξιέναι, οὐ μεῖον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι τοσοῦτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκείνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιέσθαι, ὑποστήσομαι σοι τὸν
ἄβλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ω φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
Φλυσιαν ἐν ὁπῶ γράλλας βιβλίους.
ᾧ πρὸς ἰσαριθμοὺς ἀντεξαγόμενος
πρόθεσι, ὁ σπουδαιότατος ἀντί-

πιν Ὀριγίνης, μεσοῦς ἀπ᾽ αὐτοῦ
φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
λόγους, καὶ λῆρον ἀποφάντας τὸ θαυ-
μασιὸν αὐτοῦ σπουδύσμα. V.

ALEXANDER
SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adicere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πε-
 ράσσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δέ, σπουδῇ
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πύλικων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' αὖ καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Σταϊκὸς οὗ τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σίβαστον ἦν. ἐπὶ ἡθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditissimis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a similibus lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 satus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἤξιώσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρώτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς αὖ δύναμαι, καί τοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρώτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον Φασχὰν
 Ὁρχόμενον Μινύαν, οὐ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτικόν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit deprædatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quæ Deo dignum aliquid re
 vera præ se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affumulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

4 τεσ' ὦνῆμα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοῖσδε μὲν
 τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιοῦτῳ τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πᾶσι πολὺ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον,
 καὶ εὐμαῖες, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυωνάνδαν, ἢ Ἀρι-
 στοδόημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας· Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὀν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ἐνομαζόμενοι. ἐπίσκοποι καὶ ἀργοί,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζό-
 μενον, Κερκώπαι ἀγορά. ἀπειλιώ-
 θησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς
 πειθίκους μεταβαλεῖν φησὶν διὰ κα-

κήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ
 Φρυωνέας ἐπὶ πονηρίᾳ βεβᾶται. ὁ
 Ἀριστοδόημος δὲ μισαρὸς καὶ κατα-
 πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 προκτὸς Ἀριστοδόημος καλεῖται.
 τούτοις ὁμοῖος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

viffima simul & splendidiffima: & paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετρίωτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἔλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χερίστω καὶ βλασφημώτατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθῇην, ὡς ἀληθῆσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκῶν, καὶ κακο-
τεχνῶν συγκεκμημένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima q' aequae, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obuiientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

αἰξίοπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναί-
τιωτάτῳ τῆς βουλῆσεως εἰκυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτιν
ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη
πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ
προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργέει προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ
μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.
5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστοῦς γόης,
τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
χὰς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμότατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
lum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium
illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
plicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero
omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
mosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis for-
mae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
lum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui
magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
tra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos,
& hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἣ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξαπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνων χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναικα.

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μειγυμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστῆς, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδόντων. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἀνθρώπων λέγω; Ἡδὴ δὲ πώγωνος ἂν ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανεύος ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστῶς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὲς χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum , & adiutore , ministro , atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus , sciebat non minus , quam Thonis illius Aegyptii uxor ,

Pharmaca multa remixta bona , ast idem mala multa ; quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere , ex familiaribus Tyaneſis Apollonii , summi viri , qui omnem illius tragœdiam noſſent. Vides , e qua tibi schola hominem narrem ? Iam barbatus Alexander , mortuoque illo Tyanenſi , in paupertate conſtiturus , cum iam defloruiſſet aetatula , qua ali poterat , nihil parvum cogitabat : ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere , qui in certamina deſcendunt , multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκεῖνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοῦς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέβεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφασθαι, καὶ παιδίοις συγκάθ-
 εῦδειν, καὶ πατυμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διασοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 existiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

ποντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ὠνοῦνται τῶν ἐρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθενδε 8
 ᾗδῃ. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν
 τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ Φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρω ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσειεν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, εἰρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω
 πάλας πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν Φόβον,
 Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπακου- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
 στίον καὶ ταῦτα τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucy-
 dides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo *morta-*
les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατίθεντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλευόντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τῖκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπίζον· ὅπερ
 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τουντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκάς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἶκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἷους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ
 9 Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χορήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίαις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιδὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους
2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ ταῖς εὐτελειστάταις μάντιαι τοῦτο λέγεται ἰσαδσ. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχθρῆς, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλακάμους καθεμμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀὸ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρώθεν, καὶ οἱ ὀλέβροι ἐκείνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὀράται,
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλειρίος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν Κύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὗρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσάμενης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Persides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicientis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡῶσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδας, τρισσῶν δεκάδων τε,
Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἄνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγώ- 12
δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
λαμπρὸς ἦν, μεμνηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ
ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τούτο ὑπῆρχεν
αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερόν ἐδόκει ὁ ἀφρός.
ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλῇ
δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππέαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μόνος
ἴσθι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἐξή-
κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
οἰμαι, ποιεῖ ὅτε τὸ ἄνδρως, εἴ τις
αὐθιμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
γυμμάτων ἱπαριθμητικῶς εἰς ἓν συν-
θῇ, τριακῶσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλος γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἵσθις ἀριθμὸς μετ' ἐξ-
εκασιπέντε. ὅς ἴσθι κυκλικὸς ἀριθ-
μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
πέντε τελειοῦται. G. (Legendum τε-
τρακῶσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut
quid voluerit intelligatur. Ego
aliam rationem sequor, quam in
nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod
intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτῇ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προῦπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεώ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνεισπτήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σόν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὥν προκεκενωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 βεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelso, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ὅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέρουσι, καὶ παισίδις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνᾶς τινὰς ἀσήμεους Φεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, αὐκ εἰδόμενος ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προακονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς εἰς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλην τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἡκεῖν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινος, ῥαδίως ὑπεβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὡὸν ἐκείνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμβύῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος ξυγκακολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculum petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ εἰς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἐρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθύς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν σὺν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susceperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & praespe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

των συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξηρμένων, οὐδὲν εὐκώτων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λα μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπίον, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔχην, ὅττα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀπακρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀδονήνῃν κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φανομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν Φαιδρόν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ Φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μοι-
 ουχὶ οὐκ εἶπεν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. εἶναι ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατέαγα τοῦ κρατοῦ.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγ-
 μένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαυω-
 ρυμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα
 ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
 ρῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέαι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπί-
 μορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν
 ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεὶ
 ἐπεισιόντων. ἐτετρύνητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξο-
 δος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ’
 Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν,
 οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν,
 καὶ προσεῖπὲν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ
 ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις πεῖσθαι λέγεται, καὶ
 μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάληθῇ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὀπίσθεν τῆς θύ-
 ρας μέρος. G.
 10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαβίσεως ὀξύνουσι
 τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum con-
 fluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione percul-
 forum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingres-
 sum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum
 serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse,
 eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur
 autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent,
 exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perfora-
 tus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid
 Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo
 est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam cir-
 cumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui.
 Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed
 saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens adve-
 nissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρηὲ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικῶς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντας, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἔχει τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον αἶψαίτο μετ' ὀλίγον παμμεγέβους αὐτοῦ γεγεννημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
 νητο, καὶ χράν τοῖς θεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμ-
 φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρίῳ, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀσπλ-
 λαξε, προβεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκῆ-
 βεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, πρᾶλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προσιπών. ἐκέλευσε δὲ ἑκάστον, οὐ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines,
 & simulacra, ex aere partim, partim ex argento affimilata;
 & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex
 divino iussu carmine concluso. Exclamavit enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi securus Amphilocho, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ci-
 liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταράττειν τε, καὶ κατασημῆναι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ
ἄλλῳ τούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
αὐτὸν κατελθὼν, (ἥδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγγήγερτο, καὶ ἡ σκητὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένοι ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ οὗτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τούτο, ἀνδρὶ μὲν οἶω σοὶ, εἰ δὲ 20
μὴ Φορτικὸν εἶπεῖν, καὶ οἶω ἐμοί, πρόσηλον, καὶ γυνῶναι
ῥαδίον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτάς ἀπε-
κρίνατο, εἴτε κατελήσας αὐτῆς, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obfigmare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibero Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obesae ac plenae pituita naribus ho-
minibus; prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obfigmatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὥς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ Φίλτατε Κέλσε· βελόνῃ πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ σιάλῳ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. V.

ratione accipientibus; & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedisset sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lestoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 πται, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγιδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἥ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ὠφελῶν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνησθαι ἀπάντων,
 ὡς μὴ ἀπερίοκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 ροῖν τούς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοῖζα καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῇ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniecit, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμωνδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἐδοξεν αὐτῷ εἰκάζεσθαι
 τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰσ-
 αὔθις αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπ-
 οῦσαν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφῆτης μου δε-
 23 βῆ, καὶ εὐξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτίτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰηθῆς, ὧς ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἡβροῖζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθσαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *sient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*
 Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amī-
 ce, aut minutum fuisse hunc reditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congefist, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχον συνεργούς, καὶ ὑπη-
 ρέτας, καὶ πειυῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμο-
 φύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ
 ἱεργητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡδὴ 24
 δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμ-
 ποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησο-
 μένους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέ-
 πτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι
 παράσχει, καὶ νοσοῦντας ἰάσαστο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀπο-
 θανόντας ἀναστήσει. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπαντα-
 χόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ δι-
 πλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τίεμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νούν ἔχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obliuatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δραματος, ἐκτέρει σοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἰλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγαστο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπικούρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἥρδη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπικούρον ἦν· μάλα εἰκότως. ῥῖνι γὰρ ἄλλω δικαιοτέρον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quosquos Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, pedicis vinculus desidet in coeno. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακῶτι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδῶτι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλῳ καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
εἰόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶν ἀνδρί. ὅποτε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶν συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιῶν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὑεῖον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·
Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσι σιπύδνῳ.

4 Ἀτεγκτος) Ὁ μὴτε δάκνυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
ῃστε ὑδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διά- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabar) inimicif-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatorii
virī respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacratio vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρανὴν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθάτον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφῆτου χρησμοδούντα. εἴτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφῶνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

· 8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro libitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano darum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμυγμένοι ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίβιος ἐκεῖνος Κελτός, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαίρει ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθῃσι δ' ἄλλον αὐτ' αὐτοῦ

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπροῖεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμός ἦν παλινωδῶν.

*Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluena redibis,
 Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

*Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :
 Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
 Immittens fatum perimat cum lumine vitam.*

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δέξομαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

Πότμος γὰρ προφανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατὴρς ὡς ὅτ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζω, καὶ κλύε χρησμῶν. καὶ αὖθις·

- Ἐς Μαλλὸν χάρεαι, Θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.
30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπεύγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ρουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαῖκάις ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκῶς, καὶ εἰ μόνον ἀληθιμμένον που λίβον, ἢ ἑστέφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέξεν αὐεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιωταὶ τινες οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐπιτόμεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐπέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandare sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo miscellum senem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ἂν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, αἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκούσαι τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσαμένους. Ἄλλα καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακα-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατέῤχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἂ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giofa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interroga-

ἤρατο. συνίης δὲ οἷας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πίστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδόντων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν αἰράων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, καλέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. εἴτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας αὐτὰς ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογοῖτο ὑπὲρ τοῦ ματείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλῶσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμηρον πάλαι τεθνήκτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεираάκιον ἐν ἄδου νῦν συνεί-

sent. *Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:*

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vira olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

34 ναι. τί τοίνυν μέμψεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρώποισιν ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὐτίς δὲ πυνθανομένη αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰδ' ὅς νῦν Φαίνη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτίς,

Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

35 ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρησμός τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαι, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἔρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετάτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθύς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ Κούρολος αὐτὴν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σ-
δυμένας διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς λήτης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus interroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilario, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat vocationum unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumore sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος,
καὶ συῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις
ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλία πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω αἰεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοτε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησιμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ-
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δὲ τινα χρησμὸν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διε-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἔν'

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τῶν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cundatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias ce-
lebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata
prius focu Luna totis hecatombis, putansque se quoque
iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res
Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes
Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedi-
cens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, &
terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide
se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque
ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versicu-
lus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tan-
quam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerif-
que evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime do-
mus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
 ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα
 δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν,
 καὶ ραθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
 σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
 τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
 37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
 στήσατο πάντῃ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου
 γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
 νουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐΦέονται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἔκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανάτο. τελετὴν τε γὰρ τινα
 συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς
 αἱ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις
 ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτῃ εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periis-
 se. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo
 homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vi-
 ctus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi,
 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & inton-
 sum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam
 exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat con-
 iuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent,
 & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cu-
 perent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum
 suum missi invenirent. Et ad *res Italicas* haec & similia prae-
 parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & sacum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, *Si quis Athenis, aut Christianus, aut Epicu-*

ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατὰσκοπὸς τῶν ὀργίων, Φευγέτω
οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγα-
θῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖ-
το, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπε-
φθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρίους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λο-
χεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος,
καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπι-
φάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς
δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὶς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σε-
λήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλ-
λιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ
μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ
ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καί-
σαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἔρωσα τοῦ Ἀλεξ-

*teus veneris, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt,
initiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat
exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Mul-
titudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae
agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis
nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Gly-
conis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant &
matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies
vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lu-
nae & Alexandri amores, nascentique uxor Rutiliani. Fa-
cem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endy-
mion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in me-
dio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coe-
lo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum
Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &*

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δαῖδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκες τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρὸς αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μαωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλαν ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum rustantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 stificis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δῖος Ὀρενός ἐστιν ἀπαρρώξ.

Καὶ μὲν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληβέισα κεραυνῷ.

Πραλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συναυσίας, ὡς 41
ἀσεβείς, ὃν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς,
ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκρίβοντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμψθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτε συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ἐκτωκαίδεκα ἔτη, μηδὲνα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιῶ-

4 Δίκης) Ἡτοῖ Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestus,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salurandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέ-
 δην διαφθεύρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινας γυναῖκὲ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιόσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥτε
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυσσεσθαι· πολλαὶ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέσθαι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τιαν-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποῖου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴση ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χροσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι; ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἡδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλοῖαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabarur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adticiperet: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam inslueret, futurum unuf-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tiansensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud collo-
 quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo prioris,*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμενεῖς χρησμοδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἡμῶν. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησμοδῶντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, ἔτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἷτος ὀπηδεῖ.
 πάντῳ γὰρ ἐδεόμην τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα
 ἀντίτεχρον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα) Ἐφ' ὅτι οἱ κατοικοῦντες Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

*Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nobis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:*

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελύχχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δέῖνα Παφλαγὸνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύομενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπέισθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ περὶ ὅπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεσθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δέῖνα) Ἰσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, beatus a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ οὐκ εὖδους τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον ὀροεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπαλαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἐνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: postquam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demostratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque testum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

- νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἄσεβῃ,
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λαιδερία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρῶν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας· ἀλαοῖο γέροντες.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσων αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' εἶπει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἶπε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαίνεται τῶν ἐκ τούτου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σα-
μίου ὡς θιασάτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐν γυμνασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exsecrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀληθειαν ἐντιθεῖν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῆς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μισ- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ρουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν,
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διίπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφείας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς αἶψ
Ἄνθεια, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inserat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantēs: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισφυρίων που σχεδὸν ἀνθρώων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γεγόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὅναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφοβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσασατο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
 σφραγισμένον. αὐτὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
 λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
 νος· καὶ ἦσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
 μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιού-
 τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
 διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
 ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
 Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίστε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50
 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδεϊ πρὸς ἐκ-
 πληξίν τῶν ἀνσῆτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεις ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελθὼς
 Καλλυγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

sius obſignatum libellum. Periculum enim aperiendi non
 ſubiens, quidquid in mentem veniret, ſubſcribebat teme-
 re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
 ſtituti ad hoc ipſum interpretes, qui mercedes non tenues
 acciperent, interpretationis & explicationis cauſa, ab his,
 quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
 opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
 dro talentum unusquiſque Atticum. Interdum vero, licet
 neque interrogaret quiſquam, neque miſſus eſſet, quin ne-
 que omnino eſſet, [ad quem pertineret oraculum] oracula fun-
 debat ad ſtuporem hominum inſipientium; quale eſt hoc
 quoque:

*Scire cupiſne tuam quis nuptam, Calligeniam,
 In ſtratis ſurtim ſubigat lecto ſub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is ubi quod dederat, dat ei ruruſus tua coniux,*

Ἀντίδωσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἀποιούσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῇς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,
51 συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἄλλα καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολλὸς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμωδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλis εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit fœlis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέβηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδονται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστίν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμός νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἀττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τήσεις ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, Ψεραπίαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, οἷς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιо γένε τῆς ἀπεράντου εὐτραπείας. V.

Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus*
est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuius Home-*
rus poeta fuisset? alteri subscripsit, *deceptus a meo puero,*
qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum*
curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶν; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σὺ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ θεῖνος χρησμοὶ ὀκτῶ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτῶ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτῶ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν, οὔτε γῆς, φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

² Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρ' ὧνται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praesligiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶπεν ὁ
Λουκιανός, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψαιεν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφῶς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastata-
tum & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἔδεχόμεν τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστῆκεν· καὶ μετ' ὀλίγον προήλθον Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίας γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuerum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum exoptulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάζοντας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὄρων τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναῦταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγγεγνητό, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὄρας, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπῆλαιυνεν.
 εἶδα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανοὺς τινὰς πρὸς-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta*
annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομίδῃ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληθεῖς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζεμαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τούντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκερυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἐχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ αἶν δύνασθαι, καὶ εἰ Φαερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διαχειμέγου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolisque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, aiunt, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & insensitissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆ-
 ναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νό-
 μισμα καίνον ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος,
 κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάπ-
 που Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτο-
 ρος τοῦ Περσέως ἔχοντας; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
 ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέ-
 λει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
 δαλείριου υἱὸς, διασαπείς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος,
 καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράβη Φαλακρὸς
 ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχεσθαι αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
 διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς
 Ξενάκης ἀφρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδαλείριου υἱὸς) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλείριου, ὃς ἰατρὸς ἦν,
 ἔτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πί- ἔλκεν τὸ γένος, ὃ δὲ σηπιδόντι δια-
 πνίθῃ, ταῦτα φασὶν, ἀλλὰ παίζων βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod
 petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eam-
 que urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus per-
 cussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero
 parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, &
 falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero
 praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attribu-
 tam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu
 se moriturum; miserrima fine, annos nondum septuaginta
 natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen us-
 que pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam cal-
 vus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem
 medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio ca-
 pillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὐτῇ τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο ὥς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρός τὴν τέχνην, παλιῶδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρόποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἵσπερ ἀνῶτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

61 Ταῦτα, ᾧ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniecere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis fuscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεον δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ Θεοπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὐφρονούντων γνώμας βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scripitionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαϊρότων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῶς συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἠγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὀμιληκῶς, ἀφ' ἑμένου, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, proculisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affluetis, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ἐρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
μασιν ἀκολάστοις ἐναῖθρονόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
τικά γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα
ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ εἰς σὲ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε πυθό-
μενος ὡς ἐπὶ τῇ αὐτῇ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
ἕμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσάδοντων, καὶ μάλιστα
τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδρότατης κωμωδίας,
ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
rum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
& pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sed eas, iis simi-
lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
dos accinunt; illa praefertim gravis tragoedia, & comoe-
dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

νῆα, τῆς ἀπειργίας σου ὅσους πῆς τοὺς πεταίε μέ-
νους, εἰ βούλει μὴ πατάσῃ ἐκκεκίσθαι, καὶ τῆς
τῶν σκαλαίων ἀγρύπτης ἐξελεῖσθαι. καί τοι τότῃ ἀμεί-
νῃ ἐκείνῳ ἔστιν, εἶμαι, ἀλήτε τοῦ πᾶσι ἰάσασθαι, καὶ
μῦθε τῇ ἀοχτῇ ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανεμῶσθαι
σοι. πρὸς ὃν ταῦτίον, ὅρα ὅπως μὴ λάτῃς ἡμῶν ἐξ αἰῶνος
τοῦ πάλαι, Λυδῇ τις ἡ Βάκχη γενόμενος ὅπερ οὐ σὸν ἀπὸ
ἔγκλημα εἴη μοῖου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν
Ὀνυσοῖα τοῦ λαοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις
διατριβὰς ἐπανάξωμεν, πρὶν λάτῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν
τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένους. καί τοι ἐκεῖναι μὲν,
τοῖς ὥσιν μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ εὐέησε
πρὸς τὸν παράπλου αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν
εἰκας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας
ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγῃ παράδειγμα τῆν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione
opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab
honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum
erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino
tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vi-
de, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda
quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum
solum crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis in-
star a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerim-
us, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus oc-
cuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, pro-
pter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu
etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem
tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάντῃ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλεῖρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῖα πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανεληλύθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλόν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδ' ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποθαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεία, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολλὰ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτέ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄφει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχοίμην ποτέ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτιλτος, ὥς νῦν γε καὶ σὲ ἥδη ἐλέω, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἑμένου, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὥς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὤραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦ-
το καὶ σόλεσκον δοκῶν. ὠφελε γάρ,
μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει
δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτον φθάσαι. Νῦν δὲ
Ἀττικῇ συνθεῖα δοτικῇ χέχρηται
παράλογος, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω
τῷ χεῖρι καὶ τῶν χειρῶν θηλυκαῖς
ὀνόμασιν ἀρετικὰ ἄρθρα προστιμου-
σα. V.

Μὴ ὤραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ
Ἦρας καὶ Διδῆ καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς εὐσείαν, ἥτοι
Ὀλυμπιον, ὥσαι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἵκηται. ἄραι γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιῶς τοῦ ὀργανοῦ πύλαι, ὅπως
Ὀμηροῦ (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ
τούτων ἐλέγοντο οἱ πρὸς ἡμετέρας
στευχηκότες. καὶ δὲ τούτο Φιλό-
στρατος ἐκείνη β' περὶ ὧρων οὕτως
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὤραις εἶναι.
τὰς τοῦ ὀργανοῦ πύλας Ὀμήρου ἀφώ-
μην εἰσὶναι καὶ ἔχειν, ἐκὸς γάρ που

αὐτὸν συγγενέσθαι ταῖς ὤραις, ὅτι
τὸν αἶθερα ἐλάχει. Ἐρὰ τὸν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιβ',
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τῷ
Κύπρια γραφάμενον οὕτως πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Aethen. ἱμάτια)
μὲν χοροῖς τότε αἱ Χαρῖτις τε καὶ
Ἑραὶ (in edd. legitur Ἀῖραι) ποί-
ησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἀνθεσιν εἰσ-
ριπίσιν. εἰα φέροντο Ἑραὶ ἐν τε
κρόκῳ ἐν δ' ὑακινθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λίεσσιν ῥόδων γ' ἐν ἀνθῶ καλῶ. καὶ
τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς Ἦρας ἀπτε-
ται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et
Aethen. II, 27, in extrema pagina
περὶ Ἑρμῶν ex antiquo Comico,
opinor, μὴ ὤραισιν [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἵκηται ὁ τοῦς Ἑρμῶν φαγόν.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
sunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρῶντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ φόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λήρὸν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ᾧτα, καὶ ἀνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντές τινας.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴη γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοῖται τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθῆσθαι. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοῦσθαι μοι
δοκεῖς, ὥς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό
ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶτην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάλιθ' ἐ-
στατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
γενέσει τῶν ὅλων Φαῖεν ἄν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναΦῦναι,
τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτὶ συναναΦανεῖσαν. ἡ γοῦν χο-
ρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
νῆτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμὸς αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
τακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά
ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
τιον αἰὲ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ὅκειν ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8
Φασὶ Ῥεῖαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
ρύβατας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
sisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musa-
rum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχησθην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, faltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum faltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praeemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

παλεμῶν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδε πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσπημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφύσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλεύς μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsitan nec te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rhiachiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἰδοὺς δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὅπλομαχεῖν μαθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχαιρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἔμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ

II Διόνυσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾄσμα, ὁ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt; cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστὶ καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμᾶζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ ἑξῆς δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
ταυτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
καλούμενον ὀρχούμενοι ποιῶσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12
ἐστὶ κοινὴ ἐφηβῶν τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορεύον-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἐφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πε-
λέμῳ χρήσεται, ἢ παρθένος δὲ ἐπεται κοσμίως, τὸ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστίν. Ἄ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήμῃ· καὶ τοὺς ὀρ-
χιστάς δὲ τοῖς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent fe-
cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
Porro enim aiunt, ο *περί, promovere pedem, & saltate melius.*
Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis,
iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus
est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis* describendo fecit *car-
mina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te,
qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαιστού ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνι εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἄβρους τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
- 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, φησι, προορχηστῆρα ἅ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
- 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφείως δηλαυῇ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyssem, *Speillantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Præfules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Præfulem civitas*: & rursus, *Ilitioni statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

καταστησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὼρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἀριστοί, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοί, ἐπειδὴν ἑωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ.

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiantur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere opor-
tet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
præbant præstantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσιά· διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δις, καὶ ὀρχομένης καὶ δυομένης τῆς ἡμέρας. Αἰθίοπες δὲ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὰ ὁρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἂν Φίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρωῖνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενεσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πύρρος ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablata, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν Φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γυγνομένου ταῦτα, ὥστε ἐμμεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσθετιν. ἰδοὺς τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορῶς μεταβαλλομένην, ταιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δὲ 20
καιόν, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ παλεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χῶνται σεμνατάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πᾶν τῶν Ἰταλιτικῶν ἀλλότριος,
εἰ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἰ-
μαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτα ἔργον πεποιη-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his, etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὄρχησθην ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἷμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκείνας πάντα ἦν. τριῶν γούν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὄρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεῖου τε ἅμα, καὶ μυστικῷ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὄρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiacae enim & Bacchicae non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Saryri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lufum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου καί κεῖνο, εἰδώς Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὀμηρὸς τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρα τῇ ὄρχηστικῇ πρόσσεστι, καὶ ὡδὴ γλυκερά, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὄρχήσεως ὡδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὼς ὁ Ὀμηρὸς τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi imprimis norim, (rursus enim ad poetam redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, somnum, & amorem, & cantum, & saltationem, solam hanc nominavit reprehensionis expertem, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expertus, quam tu tamen nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς ὀρχαυμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστεύτεον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπήνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἔμμελεϊ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέεστα γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιωτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὥκνει μάθαιεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναῖκός οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti intermovendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσοῦτον κάλλος διηθρομένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὐοῖδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφέντος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ εἰδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ἐστίν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἢ Ἐμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κινίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπῶν· Φέρε νῦν ἀντεξέτα-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vo-
 catur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praeruleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiā citharamque, si videtur, praetermitta-

- 27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάβωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ Φοβερόν θάμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· ἔῷ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσι προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, Κορητὸς ἢ ὠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplerur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere; antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
περίκειται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἄν τις τὸ
πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλες τῇ ὀρχηστικῇ, 28
τὸ ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νερόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν
κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν· δῆλα γὰρ
τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκός, οὐ καχηνός
δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεικρός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

*solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque
clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
merito vocaverit. Rurfus enim, quod reprehendebas saltatoriam,
quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit,
quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum personae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est, & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim iidem caneant saltabantque: deinde cum moventium se spiritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius visum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque*

δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέ-
 ναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποιικιλώτεραι
 αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχήσις, ἐκείνην Φημί εἶ-
 ναι αἰτίαν, τὸ δοῖναι τοῖς ἀγωνοβέταις μῆζον καὶ σεμνό-
 τερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ
 λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολο-
 γήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παρ-
 ὅλλων ὄντων, ὥς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρά-
 σχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
 ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς
 γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξ-
 ιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκά-
 στη, καὶ ὅφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod
 haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mil-
 le mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non
 est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praefidi-
 bus certaminum maior res videtur atque honestior, quam
 quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod
 urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc,
 quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se
 aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere
 pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeter-
 misi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Ne-
 que enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scri-
 berent, maiorem scriptionum suarum partem in eo con-
 sumfisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & no-
 mina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a
 quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξεν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κείνῳ σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πάσαν ὀρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὀρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόει. ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ αἶθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλειται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
 στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
 δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
 γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
 μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
 λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
 πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
 ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μὴδὲν ταῦτα τῇ νῦν
 ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
 μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιῶι, διαι-
 ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνόν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαι-
 νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-
 35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
 τὸ γὰρ πάντα ἐπεξίοντα μῆκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
 λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ
 ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
 quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
 nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
 gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
 conviviiis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
 cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
 nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
 dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
 rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
 quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
 dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
 movens inde indecora, praefereus autem & admiratione
 prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
 enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
 Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
 exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι διέμμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστον οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς·
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς πεμεργίαν ἀκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφώσθηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καὶ ὅσον ἡθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὣν καὶ εἰ ῥήτορες γλίσχονται. εὖκ ἀπὴλθα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθρίαν μάλιστα μεμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνων μίττε Φειδίαν αὐτῆς, μίττε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνη καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἔλεον ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι παρ᾽ αὐτῆς ἀπάντων. κατὰ γὰρ τὰ τῶν Ὀμηρι-
 κῶν Κάλχαντος τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ἑαυτοῦ,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem inopportunitatem sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propriam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Hometici illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerunt.

ταῦτ' ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὥς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστίν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὥς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσσω μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, nuptiales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίβου ὑποβολήν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἴτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
 πος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδίναν, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλήν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρώπειου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἴτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δολον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.) Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν ἰήσον, πρὸ τοῦ τῶν Ἀπόλλωνά ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλατῆσθαι, κατὰ τὸ Αἰγυαῖον πύλαρον, Ἀστυρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἀλλοτε ἀλλαχῇ νήσαν. Ἀπὸ δὲ ὑπεύξηται καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσσασα (οὐκ γὰρ αὐτὴν μίσεως γῆς ἐπιτίκα οὖσαν ὑπεύχεται δι' ἐργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἴσθη τῆς ἄλλης καὶ μίσην τῶν Κυκλάδων ἐριζῶσα.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δῶλος ἐκλήθη, ἅτε δόλη γεγονυῖα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλιμάχος ἐν τῷ εἰς Δῶλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους τοῦ ἱεροῦ, καὶ περὶ αὐτὸν αἰετὸν γίγρεπται ἀπὸ συνθίσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκεν τὸ μέσον ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem furto subductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post ista Deli *insulae sublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris locum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis servantem, & enatos rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dionysi nativitatem, & quaecunque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὗρεσιν, καὶ
 Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἥριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐτὴς εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἴτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰπολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 τῶν παραλελειμμένων διήλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Perfas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαίρων, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάβη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὐθὶς
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγῇ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγὴ. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἴνου καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nephelae aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam mari exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαίω-
 τατα τῷ ὀχρηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄβλον αὐτῷ προηρημένον, ὃ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμῳ ἐπιβουλὴν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμῶν τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraști exfulum, oraculumque de illis, & inse-
 pulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro infidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Υάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον,
καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ
τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγρα-
φὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ
τούτῳ καὶ Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος
ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ ταῖς
μήλω κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46
καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυ-
πρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράμα
τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μέ-
λιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις
γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείας πλάνης καὶ Διδούς ἔρω-
τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράμα-
τα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολημμένα. οὐκ ἀπώ-
δα δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ.
Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσεὺς μανία,
καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδύσειος

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco,
& florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem;
& excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea
iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae
raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Sparta-
nae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa
est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum,
qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: &
meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a
rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, &
errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni
actus circa Oresten, & quae in Scythia heros ille ausus
est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed co-
gnata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commo-
ratio, furor simulatus Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειραζομένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ κείθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδράγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 κὸν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyflea peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadium fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centauroorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Taur-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλά ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλόν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἰκησιν, εἴτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἔχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρύπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γεγόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κreuργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἑριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἡλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσῆς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιοῦτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λέου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Perfas usque error : & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, maestatus Pe-
 lops, *redditusque illi humerus eburneus*. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγων, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱταίρειαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχηστοῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἑκάστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibiue ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησθιν, καὶ κωθοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιάσοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μὴδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπίῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μὴδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatorem, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ αὔνητος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τῇ ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξαι, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστώτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decencia, praestans, petit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utriusque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρός τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενομένον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δῶσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δούς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοὶ
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλόττους, καὶ ἐρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τις δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκα-

διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis. Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius

στά μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανείσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορ-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιῶσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπώδ᾽ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαιρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν)
ἐζήτει, ἓνα ὁρᾷν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινοῦμενοι τὰ λοιπὰ προσώπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
artis est actionis affimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
tiones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Qui-
nam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero au-
disset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Ne-*

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

- 67 Οὐκ ἀπεικάτως δὲ καὶ εἰ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὀρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκεῖνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖσθαι αὐτὸν ἐκάστῳ τῶν ὀρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦβη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγύ-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέογνις φησι, πηλὺπου ὄργην ἴσχει πηλυπλόκου ὅς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλεῖσι τοῖς

ιδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides idem dicit, si recte memini. G.

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [*imitatorem omnium*] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, *Fili, beluae in faxis marinae* [Polybi] *modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere.* Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθός, ἢ Ἀερόπη καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστὶ.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκουσμάτα ἐνός ἐκ- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἡ κι-
 θάρα, ἡ διὰ Ὠῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματούργια,
 ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβὴν καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν πτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωσίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρον τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρω συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γινόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μυτιληναῖος, αὐτὸς
 καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειριστὸς τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκεί-
 νηται.

14 Λεσβώναξ --) Τοῦτον λέγει
 Λεσβώναξτα οὐ καὶ ἄλλαι μελῆται
 ἱστορικαί φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 διάμιλλαι Νικοστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῇ ἐπὶ σοφιστοῦς
 διαπρεσβύτων, μάλιστα ὅτι αἱ ἱστο-
 ρικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάξουσιν ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi sunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦι ἐπὶ τὴν θείαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
ψαν ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
τοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπότηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ
περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται,
τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλινάγωγῃ·
τοῦτο μὲν γὰρ ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
ἀφῇ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προ-
νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
ἤκουσα δὲ τίνος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τῇ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

Asacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedit opera adstans, edentem opus suum saltatorem, *Qua- li*, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si vera sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus, disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & speciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristotelis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem esse dicentis? Audiavi etiam, qui juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio, etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχυμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἅμῃ ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμώτατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 παοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρήμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine sistentes, luctantesque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 em ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ ταῦς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, πού ἂν ἀλλαχόθι εὐροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἑμμελέστερον; εἰ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέα, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς μὲν τὸ θεάτρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὁρῶντων παιδαγωγοῦν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἦδη ἔρῳ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἰ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ ἦδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibus, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos aureisque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor.

στον ἄρχιστὴν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικὸν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυᾶ, καὶ ξυνοῦν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημί δὲ αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικὸν τε
 ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δι-
 γνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολυσάρκης, ἀπίθα-
 ρον γὰρ, οὔτε λεπτός· εἰς ὑπερβολὴν· σκελετῶδες γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐβέλω γὰρ σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βλάς· εἰπὲν, οἱ γὰρ
 Ἀντιοχείς εὐφραστάτη πόλις, καὶ ἄρχισιν μάλιστα
 προσβένουσά, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, οἷς μηδὲν μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cernus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut skeleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenenses enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
 τορα ὀρχαυμένον, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
 στύαναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς
 ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
 καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
 ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδὲν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
 παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πει-
 ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
 ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
 νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
 ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
 το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
 συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 ιστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπηλ-

ι Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσίχουσθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμῆλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυμῶ. θυμηλὴ δὲ αὐλητικὴ. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante
 Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax,*
Hector autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
 gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
 Thebanorum moenia, *Transcede murum* dicebant, *scilicet ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
 tentante saltus, *Debemus,* aiunt, *parcere thymelae.* Contra
 vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
 videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
 studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
 ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
 omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto,
 ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
 est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usi-

λατται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ
 μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρα-
 κλέους ἐν ἀβλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἀν' ἐκάστη τῶν μιμήσεων
 ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα,
 πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὠτῶν
 καὶ ὁφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79
 ὥστε ἀν' ἐρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονί-
 σθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος,
 ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμα-
 κὸν ληθεῖσθαι, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενδές τε καὶ
 ἀχολὸν πίων. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα αἰκεία-
 τῆτος, καὶ τοῦ γινώριζεν ἕκαστον τῶν ὁρατῶν τὰς δεικνύ-
 μενα, τὸ δακρύνειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅπῃ τὶ οἱ
 κτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις
 ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπανιδομένη, καί-
 τοι Σατυρικὴ οὕσα, οὕτω κεχεύεται τοὺς ἀνδράποδες

tata in sacris certaminibus manuum gestificatione, sed par-
 tem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis &
 Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique
 harum imitationum attendere animum volueris. Herodota
 quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fide-
 liora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter &
 oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut
 si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis
 adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exie
 theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo,
 aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero fa-
 miliaria sint naturae nostrae, quae sunt in saltatione, & quam
 agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum
 est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid
 & miserabile appareret. Bacchica quidem saltatio, cui in Io-
 nia praesertim & in Ponto seria datur opera, Saryrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηται δι' ἡμέρας,
 Τιτάνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ Βουκό-
 λους ὄραντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 (μνοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονούντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιά-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικὰς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἥδη ἐδείξα' τὰς δὲ τῆς διανοίας, αὐτὰς ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ὅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιθεῖκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτεροι μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμοὶ μὲν, τὰ

7 λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίως ἢ δημοσία ὑπηρεσία. V.

14. Μηδὲν, ὡς φασί, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταλαμβάνει τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies fedent,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puro observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes),
 etiam graves foliocismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aliunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ περαυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἰκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, εὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νομικτέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐνόμους καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης. καὶ οὕτως ἕκαστα
 δρῶντας. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχάθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμὸν, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἑλλεπτεῖς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὅξυν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τέτ' ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thy-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumniam & reprehensione superiora, deficiant
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet
 esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελὲς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων
 γνωρίῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύναται, ἀλλ' ἀθροοὶ πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεί-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρή αἰρεῖσθαι, καὶ ἃ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ
 82 πρότερον ἠγνόουν διδάχθεντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζήλια, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θέοι·
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου.

12 Λεγομένη κακοζήλια) Ὅτι βύλεται. Ἐπὶ ἄλλῃ ψυχολογίᾳ
 κακοζήλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἴστανται. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua quaedam agnosceret, vel potius tanquam in speculo,
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM,
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edocisque quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τάλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 εἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἥτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξ-
 πτεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῶ σι-
 δηρῶ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεὺς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστὴ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγῃ θεᾶτρον ἅπαν συνεμεμῆνει τῷ

8 Ἐἴς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γίνεται κρίτων·
 δαιμονίᾳ γὰρ τινος τῶν ἀκρατῶν
 νόσῳ ἐκμημέμενος οὕτως ἰάλασσε

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀντιγνῶν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπολθεῖν τῇ ὀληρίᾳ ταυτῇ μι-
 μῆσαι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace[m]
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
 ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
 μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
 κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
 τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστυώτεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
 αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
 πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
 ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
 Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
 ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
 γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
 βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάντῃ δεδιότων
 μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσθαι λαβῶν· καὶ
 τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
 πτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
 84 θους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, Φασὼν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiace furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis eriam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

πῆψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐὸ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
 νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώ-
 σμενον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτρύντων
 γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσα-
 σθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς
 τὸ θέατρον· Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστής, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ
 ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σω-
 φρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὥς ἐπαινεῖσθαι, μείνας
 ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν
 ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπάλ- 85
 λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὥς μὴ
 πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βαυλη-
 θεῖς κοινωνῆσαι μοι τῆς θεᾶς, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
 σόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐ-
 δὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suo-
 rum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque
 veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit
 ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi faltaret, factionis
 illius homines peterent, & actorem alium commendans di-
 xit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero il-
 lum molestia affecit adversarius in certamine & artis ae-
 mulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo de-
 center, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur,
 quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi
 furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plu-
 rimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino
 aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem ve-
 nire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri,
 & insuper ad furorem usque amarurum saltationem. Itaque
 non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πικρὸν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. Θελγθῆσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὀρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκίῃ, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότῃς, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖσιν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανόισ.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Κρατ. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυφλόβυστα εἰ-
κας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νόος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύ-
κη τὸν ὀνοματολόγον, ἀπτείνοντο
Λουκιανόν, τοῦτον γράφαι τὸν λό-
γον. τίχνη μὲν οὐδ' ἂν τινα λόγον
παραδίδωτα, σαρὲν δὲ λίσσιν ἀδιά-
κριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκηπτοῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρη-
ται. ἐπὶ καὶ συγχρότῳ ἄμφω Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χαρόνυ ὀηλατικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σιν. τῆτες. ῥάτα. ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπείγειν, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμόν] τὸ καινὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἰσθὲν καὶ τοῦ ἔχω, νε-
χόν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμῷ τοῦ
μ. χῆται τῇ λίσσιν Θουκυδίδης. V.

7 Κυφλόβυστα) Κυφέλη λέγι-
ται καὶ ὁ τῶν ὠτῶν ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμεῖον στενίστεμον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπίσσωτον. τὴν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουσίην. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempé de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν αἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλω
παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασι ἀπολειπομένη τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἑοικας οἰνοχοῆσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὖπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἀκουε· ἀπίεστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἢ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιανδρὸς ἐν τοῖς ὥσι καθήται.

6 Ἀνίγναις) Ἀνιλογίζω. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τῷ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥόπος
τῶν ὠτων λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοσπρακοῦν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἀγρούς

ἀποτίθεται. ἰν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγίγναιτος ὑπὸ τῆς με-
τρὸς κατακρυβεῖς, Κύψελος ἀγορεύ-
σθην. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελίς καὶ ἡ
κυψίλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἰδίαν
ἐρρήθηναι. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentionem suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινήσόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πύλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὴ εὐαρχος, τὸ καλὸν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάμεστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ ἐμπροσπίον ὑπόμασι καὶ λέξις χράματος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἰπὼν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίῳ θέρμαινισθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ὅμοια δὲ τὸ κτίνιον οὕτω καλεῖται. Φωσώνια δὲ ταινίας λε-

γει ὀθονίας. ῥύμματα τὸν σάπανα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἔχραντο γὰρ καὶ νίτρον οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βασιτάσσαντα ἀγεῖν. τὸ ἐπὶ λουτρῶν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλῶς καὶ ἔχεν γύας καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυεὺς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Lyceine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque beneloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonisque insuper nominibus.

Lyc. Viderur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gitos faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et iam eundem. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea, & saponas, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanas, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
 Φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχθηεῖς. ὁ
 γὰρ ἀστράβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων
 αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμής ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
 λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερμὴν αἰθρὴν·
 τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
 βαρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἀνδρα,
 καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαΦή-
 κα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πο-
 ρεύεσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι
 V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τρῆμα
 τῆς ἰδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
 τῆς ἀρχῆς τοῦ βελάνου χωρίον, ὃ
 καὶ ὑποταῦρον καλεῖσιν. ἰσὶ δὲ
 καὶ γραμμὴν ἔχον ἱπανιστηκυσίαν,
 ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
 τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ
 σισαγμῖνα ζῶα ἐλαύνοντας ἰοικεν ὁ
 καινελόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
 ὥσπερ καὶ ἀρματηλάτας εἰσθαμιν
 καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
 εἰ τις τῷ ἄρματι ὑπεζεύχθωσιν.
 ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν
 ἄζυγα φασὶν ἠμίονον, ἑφ' ἧς ἐχού-
 μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
 τας τοὺς ἐπαυσοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζειν τὸ
 ἐφ' ἐνὶ πεδίῳ βεβηκίτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἰσὶν ἄλλισθαι. μινό-
 ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
 λείποιτο, ἢ ἄλλισθαι; ἀσκολιά-
 ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μοιόποδι πιδῶν-
 τι. V.

7 Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
 μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἵνικμα καὶ
 διερᾶ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχάματα
 λέγει διὰ τὸ ὑπὲρθε εἶναι τῶν δι-
 ρῶν. ἀνδρα μέρος τοῦ κήπου. G.
 (Scholion sequens omisit, quod ex
 Luciani tantum textu sumtum,
 nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ
 ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύμα-
 τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρῶ-
 ματα δὲ, τὰ ἀρότρα ἐξειργασμῖνα
 πιδία. σκάνειοις καὶ βράκατα, ἱπ-
 δη λαχάνων. κάχρως δὲ, σίτηρον
 ὄσπριον. τὸ δὲ ἰδάρην τὸν ὄρεν ἀπὸ
 τοῦ ἀνισύρην, ἐτρέβην τὸν ὑποταῦ-
 ρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λακιδόπως

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
 bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
 flus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
 per vires ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
 deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
 tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
 illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
 nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
 causa, tum quod essent ufliones: nosse autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὔρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδί-
κων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυσ
πριάμενος (οὐπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμῖαι ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὁδυνηρῶς, καὶ ιδίῳ θάμα,
καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ
ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολού-

δὲ, ἢ τὰ ἀλλησιμῶνα ὕσπρια, ἧτοι
τὰ βεβριγμένα παλουῖσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λειθοὶ φασί, καὶ τὸ τῷ αὐτοῦ
ἄχρῳ. γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐ-
τυλίας σπάρας πιπράσκων. σίλγν
δὲ πυρίτης δὲ καὶ ἔγκρυ-
φίας ἀρτοὶ εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβανῷ,
ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπεύδῃ ὀπτη-
μίνος. γάντια δὲ τὰ χρομμυα. εἶβος
δὲ τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθῆν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
πράχλιν, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
σίλλος δὲ ἴστιν, ὁ διάστροφος τοῦς
ὀφθαλμούς. ἠδύνειν δὲ, τὸ σκιυάζειν
ἧτοι μαγειρεύειν. κάρυπος δὲ ἡ μά-
χτρα, ἧτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοιφίην δὲ ἴστιν, τὸ ἄνεν λουτροῦ
ἀλείφισθαι ἐλαίῳ. γνάμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἧτοι τοῦ
ἄρολογίου μίσρον ἱπανιστηκὸς κατό-
νιος λέγει, ὃ τὰς ἕρας δεικνυσὶ τῇ
ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μίσρον καὶ
πόλον τοῦ αὐτοῦ ἄρολογίου λέγει.

καριμάττας δὲ τοὺς σύγγαυλους εἴ-
μαι, καὶ συρφετάδεις φησί. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικὰς ἀκουστίον τὸ οἰονεῖ
οὐκ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πλησιν παραβεβησμένους ἰσταναι,
καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο
γὰρ τὸ ὠθίζεσθαι σημαίνει. τὰ
κόρα δὲ δηλοῦσι δεικτὰς τὰς κόρας
σημαίνει τὸν ὀφθαλμῶν. σκυρῶ-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ
βλίφαρα. φαρμακίην δὲ τὰ ὅματα
φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἧτοι ἰα-
τρίας δίδουσαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατά-
λους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βοακάνων)
Εἶδη λαχάνιον εἰσὶ σκανδικῆς καὶ
βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλητα λάχα-
να. V. Ἄγρια καὶ δύσπλητα. Coll.

ibid. Κάχρυσ) Ὀσπριον. V.

8 Διανεῦσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμ-
βῆσαι. V.

ustiones exsistere. Ego autem obiens vernacula, alliaque inveni ibi
nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & br-
canis pro olere lectis, eruisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet)
in mulam iterum impositus excoriatus sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languedo corpore, atque
opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ab-

3 μενος. Ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπῶλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπῶλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντάν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτως αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πρῶλπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγέννημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χβές ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπῶλιδι) Λεκιθόπαλις ἢ τὰ ἀλληλοσμίνα ὁσπρία, ἢτοι τὰ βρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λίκιθον φασὶ τὸ τοῦ αἵου ἀχρόν. V.

ibid. Γρυμαιοπῶλῃ) Γρυμαιοπῶλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὁπώρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυποπῶλῃ) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖ σκηνάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρύ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥυπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σίλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπουδῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμματα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμματα.

6 Οἶβον) Περιτραχήλιον ὀπισθεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ἐπὶ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβραχιδῶται καὶ Ἠπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χάλασμα, καὶ λήγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἴτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἴτυχη πόλις Σικελίας. ἶοικε δὲ εὐ βοὸς λίγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶων ἰτίρων τὸ σπηθύσιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διάστρφος τοῦς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipse fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoetas. Euge, Aticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspectio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ὥσως
ᾧσθ' ἐμὲ λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: 'Ὁλίμην ψύττα)' Ἀπὸ τοῦ ταχίως ὀρχομένων. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως ὀρχομένων.

2 Κατατείνας) Δρυμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στήμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἵναποκρίσιν. ἢ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριατταρίοις προτίκρουσιν ὑποκειμένοις καὶ κοττάβην ἀπείλπει &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδίας ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μόνον ἵσταται Χάραξ ἀνοθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐκαιωρῶν. καθικάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριατταρίαν ταῖς πλάστιγγιν ὑποκειμένων. ὁ κοττάβιζον τοῖνυν λαβὼν εἰς τὸ στήμα ὕγρην ἐπιτοῦν οἶνον ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσας τὰς γιάθους, ἀφίπει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλάστιγγων. αἱ δὲ διζάμεται κοίλαι εὔσαι, καὶ καθιλάμηναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριατταρίαν, καὶ χροῦσθαι ἀπὸ μέρους ἑκατέρω κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποῖον ἔχον ἀποπλάουσιν, εὐφραίνει τὸν ἔρωτα, ὡς τῶν παιδικῶν κατευστοχούντα. ἐρωτικὸν γὰρ ἡ παιδεία. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγων ἢ λάταξ διαμάρτοι, ἠττάσθαι δοκεῖ ὁ ἔρως, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλῶνται. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαττάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατακτῶν, καὶ δι' ἐξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἂν τὶ οἶονεὶ λυχνεῖν ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ πρόσωπον τι, ὃ καλεῖτο μάνης, ἐφ' ᾧ εἶδε πεισὶν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φασί. Γενέσθαι τοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ἐξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖν τι λευτεριδίῳ εἰκόδῃ πλήρῃ ὕδατος ἐπίθῃτο, ἐξυβάφωι κινῶν ἐπιπλούντων, ἅπρ' ἢ καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προέχουσαι λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης) Ἀφροδίτης γοναίς. Ἐγὼ παιδεύω καθ' αὐτὸν κοττάβων ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεισὶν πλάστιγγας ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκειμένοι ἀπὸ τοῦ μικροῦ, τὸ πιναχίσκον λίγει. ἰδὼν δὲ μόνον τύχη αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μακρὸν πεισῖται. παρῶν δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυριωτέρις ἐποιοῦντο οἱ δαιῖποι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μῖσον τιθέντες τοῦ κοττάβου, ἔχουν ἔξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμούντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῆτος τίς αὐτὸν ἐπείραςας, ὕγρως ἀφίει τὰν λάταγα, ὡς τίτους μίγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοττάβιζεν ἢ ἐπὶ τῷ ἀχοτιζέιν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττάζειν ἀπὸ τούτου βαρῶς καὶ παρακωκυμένους εἰρησθαι. V.

*venit rus abieram, cito percurrans: nosse autem, quam fin amans
turis. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro
abi, haecque & alia condito, & expurga mactram, ut laetucinas*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρα-
 4 δακίνας μάττοιτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοιφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἧ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὗτος ἐφόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γινώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θάρμᾳ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰς
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχείας μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μηκέτι

1 Ἠδύνειν) Σκιάζειν, ὅτοι μα-
 γειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάχτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριάχινας) Ἄστους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς Θριάχινας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Θριάχιναι.

2 Ξηραλοιφῆσω) Ἄστου λουτροῦ
 ἀλείφισθαι ἰλαίφ. V.

4 Ὁ γινώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τῷ ἀρεολογίῳ μέσον, οὗ
 σκιά δείκνυσιν τὰς ἄρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιφθονιακῆς γὰρ τὸ
 στίσισθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκλυθῆσας καὶ συρφετῶδεις κα-
 λῶν. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. V.
 Κακῶς διαχειμαι τοὺς ὀφθαλμοὺς. M.
 ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράτ-
 τιτον. σκωτίζετον. B.

12 Ἀπερυθριάσαι) Τὸ ἐρυθρὰ
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθριάσαι)
 Ἐπίτῃς ὁ πατιγίμων τὸ ἀπερυ-
 θριάσαι τεθεῖται διὰ τὸ χιλοῖον.

*nobis subigatis. Ego vero ad siccam unflionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluiamur, post
 Carimantes, cum facce plebis conferim erudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lippofi sint, neque*

λημάλεους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξίοντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καί περ ἡμεῖς
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ὀπησηθέντες ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχειριασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πνέλῳ καταιοιηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφεῖς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυύμην τὴν κε-

1 Λημάλεους) Σὺν λήμας. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρόν. V.

3 Ἀπησημένοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 δυσαμένοι. ἐσθήματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. τοῖσι δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὃς καὶ προφάτως μὴ ὑπεύθυνος
 γέλωτος, αὐτὸς ἀτιμίσκων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀταβάντες ἀλ-
 λήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τινῶν

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 τῶτον τοῦ ἡττημένου, ἵθνη καὶ κα-
 τανωτίζονται εἰς αὐτόν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, οἷον εἰ παίζοντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφεῖς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρεσὶ πύλαι, ἐν ἣ φρεσὶ ὑποδύντες
 ὡς δελφίνες τὰς κάρας κυβιστούν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκλυμβέμεν. τὰ
 δὲ ἐξυύμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζεσθαι.
 ὁδωτῶν γὰρ ἔστταν τὸ κτεῖον
 φρεσὶ. κτεῖον δὲ καὶ σκαφίον εἰς
 κουρᾶς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes;
 abimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & tu-
 flae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obducibat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illissemus [lusissemus
 in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnabant. Reversi autem rursus
 oio, alia alii faciebamur. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρό πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμωτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὸν νῆστιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καίπειθ' αἰεὶ ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαί, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάϊα, καὶ τοκάδος υἱὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαί) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἣν ἀναπαύσταν φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίξαι εἶπεν τὸν ἔρατον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχηλαι ὕειαί) Τὰ τῶν πιδῶν ἄκρα τῶν ὕων, ὡς ἂν ὄντα καὶ εὐδύμα. ἀσκούτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μύχκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκροτάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μύχκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκροτάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος υἱὸς) Ἐπὶ τῇ μήτρα τῶν ζώων ἐσκηῦαζον οἱ τῶν παλαιῶν ριοφάγοι βρῦμα τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυρόν. καὶ ἔδυνον αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκηνασμένοι. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου) Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἥπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ ταγάνου. μυττωτὸς δὲ ἴσθι τρίμμα διὰ σκερδῶν καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττωταὶ δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλεακώτες. ἀπαῖον δὲ ἀλεκτρούνα, τὸν παρθενηκίτα. λειπογονόμωνα δὲ βούτ, τὸν τὸ γυνῶμα ἀπὸ βαλίντα, ὃ ἴσθι ὀδύς ἀπὸ γυνεῖς. V.

put radula ex dente facta [pedebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex farta.

ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
 τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττούται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρυῶν ἦδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῦ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλὴν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
 μῆνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῖ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἦδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7.

1 Ἀβυρτάκη) Σκύασμα βαρβα-
 ρικὴν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκύασμα
 βαρβαρικὴν διὰ καρδάμων καὶ πρά-
 σων. Νυμφουδρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
 ρικὴν νόμον φασὶν, ὡς λυτικῇ τῆς
 κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φασὶν τοὺς
 βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
 λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἐνδοσμύμενον βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
 ἀσταφίδας τιγὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσχευάζοντες αὐτάς, ἀμίλοι καὶ
 τοῦτο φασὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἵππαι

καὶ μελιττούται παράκινται, αἱ
 εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πάπτιλλοι. V.
 ibid. Μελιττούται) Ἐκ μέλιτος
 πλακῶντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγγίλεις λέγει
 Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
 μενος πλὴν διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἶν δὲ ἵπποκαῦ τὸν κλιβανίτην ἄρνα.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὸν ἦν) Τὸν
 παρθενικότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῦ) Κλιβανίτην ἄρνα. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
 γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, simileſque quaedam condiſuræ,
 & thrymmaides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
 tilaginoſa multa, & quæ corium habent teſtaceum, & fruſta Pon-
 tica de ſporta, & Copaicæ [anguillæ], & gallina domeſtica, &
 gallus, qui iam canere deſiit, & piſcis convicſtor. Ovem autem
 etiam habuimus totam in furno aſſatam, atque edentuli bovis pe-
 dem anteriorem. Verum panes erant ſiliginæ non mali, & alii de
 novilunio, qui ſero ad feſtum venerant, & olera, tum quæ ſub
 terra, tum quæ ſupra illum creſcunt. Vinum autem erat non ſe-
 nex, ſed de uire, non illud quidem adhuc muſtum, ſed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψι-
μέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν
κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ
πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα, εὐρυχαλῇ τε, καὶ ἄλλα
εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὲν-
τοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω
λέγεται παρὰ τὸ δελφίνιον τύπος τοῦς
πίδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μέ-
γεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον
ἀποκρύπτων. Μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ
Μέντορος τινος ὕδατος τοῦτο κα-
ταχρησάμενος τῷ εἶδει τῶν ποτη-
ρίων. ἦσαν πρὸς τῷ πυθμένι μεγά-
λιν ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ
εὐλαβῇ αὐτὰ κίχλη. βομβυλίδος δὲ
τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθά-
κια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ
μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηργασμέ-
να. γηγενῇ δὲ τὰ δοτράκια λέγει.
εὐρυχαλῇ τὰ βαθία καὶ πλατεῖα. εὖ-
στομα δὲ τὰ λεπτῇ χειλῇ. ἀνεμοφό-
ρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότερα διὰ λεπτό-
τητα. διὸ καὶ ἰππηγαγὶν ὑμενόστρα-
κα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν,
βαθία δὲ καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύ-
λα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ
γραμμῆς ἰσως ἔχοντα. κυλικίον δὲ
τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτην νῦν κα-
λεῖσιν. ἀκροθέραι δὲ, ὃ μίσως πᾶς
μιθῶν. δικούφης δὲ, ὃ συνήγορος
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέ-
χονα δὲ, τὴν χρυσοτέχνην φησί. καίρων,
τὸν γυναικίον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἴδιον εἶναι, παρόσοι καὶ τὰ ἄνθη λει-
ριά φασιν. ἐλλόβια τὰ ἐνότια, παρὰ
τὸ τοῖς λοβείοις τῶν ὠτῶν ἐνηρμίσθαι.
πίδας τὰ ψέλλια. ἄδικον ἡμίραν καὶ
ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δι-
καικούς λόγους. ἐχέγλαττίας δὲ,
τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν
ὅππῃ τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκό-
λως ἀπὸ τῶν ἀπασχολούτων ὁρά-
σθαι. ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδείς
ἐχρησάτο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ
λευκὴν ἰμάτιον. ἀρρητοποιὸς ἐκου-
σίως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστὰς,
διὰ τὴν μυστηριωδῆς αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέν-
τορος ἐσκαυασμένης. V.

3 βομβυλίδος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ
μὲν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξηργασμέ-
να. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὁδοτράκια. V.

4 Εὐρυχανῶν) Βαθία καὶ πλα-
τεῖα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτῇ χειλῇ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ
λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύ-
λα καὶ βαθία. V.

tamen percoctum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica
mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus,
caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli],
& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles,
late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e
Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], &
vestam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστόν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
Φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στί, καὶ ἤδη ἀκροβάρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίομεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
ρίχθησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίδα ἔπαιζεν,
ἄλλος ἐρρικνούτο σὺν γέλῳ τὴν ὁσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις Εὐδή-
μος. αἰγὼν ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες οὐκ ἤκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
85. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμάς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτῃ τῷ καλοῦσα. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιάρειον. V.

3 Ἐπίτρεπε) Ἀπὸ τοῦ ἐπέπεμ-
πι. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἀπὸ τοῦ κλεῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυρμάδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πατον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλησέ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζῆτειν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
flida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedifonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
parabae: alius iudebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore loci comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείκνιος ἀΦῶγμαi. Ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον ἢ μὲν γὰρ ἀδίκος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσῃς, οὔτε
 ῥησιμετρέειν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
 10 ὤρησα ἑμαυτόν. Εἰτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρήτοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγῳδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνέ-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν

1 Λείρόν τινα ἐκρότουν) Ἦτοι
 γυναικεῖον χέσιμον, ἐξ ἰσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθινόν, καθότι λείρια
 τὰ ἀνθὴ φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ὑδρονόμα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διὸ καὶ λειριόσσαν ὅσα Ὀμηροῦς
 φασίν. ἢ ὕπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδε-
 λισχίαν διὰ πέρα τοῦ διοντος περι-
 τόν. εἴρηκε καὶ εὐν εὐτὶς λῆρον τὸν
 τοῦ θελήος κόσμον, ὡς περιττόν τῆς
 χρύσεας καὶ παρελκόντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνότια. V.

2 Πέδας) Ψέλλια. V.

4 Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὐσῃς) Δικαστικὸς λόγους
 μὴ ἔχουσας, ἀργὴν ποιοῦσας τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Κατὰ. V.

8 Εὐπιστρία) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], exiuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infundam [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptum in ius traherens, crimen
 obiiicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabam

ιερώωνμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκευραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύνων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἱ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδος ἐστίν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεῖς, καὶ περιδέρασιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμυγίπη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ πῶς τρόπον ὅσον ἢ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἰξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατίαν, περιφρονούντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγίλεις ταύρους φασὶ τοὺς ἱξιοστρώτας, καὶ τὴν ἀγίλην διὰ γυναικότητα ἀθετύντας. καρπώδεσμά δὲ, καὶ περιδέρασιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλυσίς ἐστίν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἰχόμενα, τοῦ γιλοῖου ἵνκα πύπλασταί. οἷον τὸ ὑπὲρ ὕψους καὶ πορδαλέον, ἢ ὅλα πᾶσιν. ἀκροκτεφίς δὲ τὸ ἐρηρὶν φῶς, ἢ σκοτίας ὁρῆς. Σεισχέρια δὲ, ἢ ὡς ἂν τις εἰποι Σιοχελούνη. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηνυχίνεσα. ὁ καλὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφοῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷον διὰ βερέχων, ἢ βοῶ

καλῶν καὶ συστρίφων, ὃ διὰ τοῦ διακωδονίζειν παραδολοῖ. συνεχὲς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πιπισμῆς, συνεθλιμμένης. ἀναφλάττα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦς τὸ αἰδοῖται τῆς πόσεως γυμνούντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τι. σκοπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιανύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχυμένων μεγάλαις συμφοραῖς θαρραλέως δὲ ταύτας ἐκδύνταν λέγεται τούτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὗ γὰρ ποτ' ἂν γίνοντο ἂν ἀσφαλὲς πέλις, ἐν ᾧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σέφονα λάγυνη πατεῖται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πατοῦργα χερσὶν ἔργα κινύουσι πέλις. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dediste poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφεῖς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἥδη ὑπὸ γήρωος ἑξαβλος
 ὦν. οἶσθαι τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἔξοικιῖν γὰρ ἔμελ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἥδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπεσὼν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς,
 μᾶλλον δὲ θροεχρία σχεθεὶς, ἀπῆγγεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχώνισά τε
 αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλάξ
 παρακαβήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἐτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὤνῃσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damusias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Ἐὼς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λαγκροσχεῖαν, τὸν
μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ
βλημάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν
ἔων. ἐκείνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἥ
δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς
ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόν-
τες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες
ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἐκέτευν ἐλεῇ-
σαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν
Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι
τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη,
καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος,
καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13
γαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτοῦ παρηβηκότος,
ἦκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφалиδᾶς, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώ-
κταν) Τους μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς
οὕτως ἐκμαρμαρύνει. οὗτοι γὰρ σχινοί
καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χείρωτος ἐνασχολοῦντο. V.

8 Πολιάς) Πέναιται τὸ πολιὰς·
εὐθεία γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπαχο-
στὴν εἶναι. V.

15 Τρυφалиδᾶς) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμνηκὰ πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπετεῖς ἐλαίαι, ἃς καλεῖται δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum roden-
tem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrectantem, si
quem bene vasatum, & improbe mutonium senserit, illum ad-
mittens. Ille quidem & patellarius: sed Deum, inquit Eudemus,
adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus,
huic igitur supplicantes, Damascius & uxor illius, senex iam, &
cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa sta-
tim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum],
aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescen-
tulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod
his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans
est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la-
genam hancce effoeti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετείς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πῆλιν α
 ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλάδῃ τὴν
 πλοκὴν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεον μὲι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρθηβαρεῖν ἀρξάμεν, κατὰ σοὶ τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄττ' εἰώθαμεν· εὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοικοφύλειν.
 ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμέν
 τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὐ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλιχλῆς.
 τὸ γὰρ ἔρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγανῇ
 γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γὰρ ἐστίν,
 ἥδιον ἂν ἐξωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμῶνός

πίτεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ αὐτῶν
 ἀπορρυῖσαι τοῦ δυνέου, οὐ σχιστάζο-
 νται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμ-
 βητάς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 εσμένα στίλβεις ἰνίκην. πλακοῦν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκικοβυλημένα,
 ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλάδῃ εἶπεν,

εἰστέι ὡς κραεῦλον ἀναδεύμεν. ὃ
 ἢ τὴν συνήθειαν γορδὸν λέγει. παιδο-
 βοσκὴν δὲ τὸν οὐδασκαλόν. διέμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πύλοις περιτεθειμέ-
 νην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβηίσομεν,
 ἀντὶ τοῦ φλησθήσεμεν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
 praeclare erosis) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
 ista pocula, acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentam ex intestinis cinnamato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compaedium atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore eneetus sum:

εἶμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αἰλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμη; ἦν δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλωττία τε ἤδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἰ τις ὀλκάδας
τριάρμενον ἐν εὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἁκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσας, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχατίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, Φθόνῳ
τῆς εὐπρεμίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νῆ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

3 Λογαῖ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μαί. V.

9 Εὐφοροῦσας) Ἀπὸ τοῦ εὐφορᾶ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαι δὲ, τὴν μετρίαις τοῖς κύμασιν
ἔτι διολισθαίνουσας· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νῆ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακιδάμει· τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς λαθείας ἐκτός τῆς τρισε-
μίτου νείας, τὸ ἀπόγειος πίνειν. Δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς λαροῦι-
τας αὐτοὺς παραγγίλλεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapietes illos, & tibeticinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indistinctum [si-
lentium] nobis ieiunigis, quasi ore carentibus, & elingualis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos fermone usus essem, & nibe vos de lingua mea
conspuiurus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
torum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμετος
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλῃς, ὦ ΛεξιΦανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξελήλυθας,
εὐῖσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελῶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἡλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσῶντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπίσσω χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσούτον
ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αἰ-

2 Κατουρουμίνη) Καὶ τοῦτο πέ-
παιχται ἀποσκηπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶ τοῦ κατου-

ρουμίνῃ. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) ἴσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aus de glabri montis specula, aus de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyb. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθέν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσούτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δὲν σε δεῖνόν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινα,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πάποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὅς τάλληδες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κούonta, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τούτονι Σάπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσίόν-

13 Σάπολη) Εἶθε καὶ τῶν τούτονι
Σάπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμμε-
νεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἄλλ' ἀποπλήκτους καὶ
λημφώδεις ἔλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχείριση λόγος, τοῦτο δὲ περὶ
τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴσαστο ἂν. αἱ καὶ χαλεπὰ καὶ δυσ-
μεταχειρίσθη ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπεβάλετο ἂν. ποῦ
γὰρ ἂν τοσούτου εὐπύρρησι ἔλλαβό-

ρου; τίνας Οἰταῖον ὄρειαν, τίνας
Ἀπικύρας ὁρεπιδίαν ἐπιδιὰφίλου-
μίτων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὲ χα-
λεπώτερον, Τίνας καὶ πέπεικει ἂν
παρασχῇ ἑαυτοὺς περιουθενσομέ-
τους; οὕτως ἀπάντων κατακίρως κα-
κοδαίμονούτων, ὥς μὴ ἂν τινα τού-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' οἴκτου εἰς σύνε-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ' ἕκας ἐνάμιλλην
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἰγγυς
τούτῃ γεγίσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihī neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolū habere, neque in virum liberū unquam, & fi-
ducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitāntem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valeru-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἱασίν τινα σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τούτονι ΛεξιΦάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώπολι, ἀλλὰ τούτονι Λυκῖνον, ὃς περὶ Φανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεΦρενωμένους ὀλισθογνῶμεῖν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένοι, ἡμεῖς τοι πατέρων μίγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστον δὲ Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μωραίνειν. Ἀκκοῦ γὰρ γίγνησι γυνὴ ἐπὶ μωρία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-επτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα διαλίγασθαι. ἢ ἵκει, τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελίχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετήσια πῆν. ἐπί-τηδες δὲ τὴν Ἀθηναίων ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιματάτην, ἀγασχυτὸν εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λιζέων πλάσιν, καὶ Φρυσμάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, δ' ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια εἶδεν. ὅτι τεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιγόμαλ καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεικε τὸν χρυσάριον. τὸ γὰρ ὀπτεύομαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ Θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προφητεύοντος, κείται. ρησασθῆσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ρῖσι κατακυλῆσαι, ἐποῶν γὰρ τοῦτο ριναυλῶντες, ἥτοι διὰ τῶν ρινῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῶ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπισχίσιν τὴν καταματώσιν πάσχουσιν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui iam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui manifeste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbitratur, &, ut Samius ille Mnefarchi filius, silentium nobis

ἑωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει· ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνεί Φρεντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὀττεύομαι σὺν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοι-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, ΛεξιΦάνης;

20

- ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguarum imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem ab eo ad fodalitium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
infiruat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' ἐκ-
 ρασάμενος ἀπῆειν, ὡς πῖον ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐ-
 τὸς πῖθι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγιὲς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γέ-
 νοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ
 πείσθητί μοι, καὶ πῖθι, καὶ ῥάων ἔσθ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε,
 καὶ Λυκῖνος, πισπύσκοντες τουτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα
 γοῦν μὴ πτόωμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΔΥΚ. Πῖθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη Φρο-
 νοίους, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πο-
 λὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' ἐμῶν,
 εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, καῖτα· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam for-
 te attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam
 ad illum, ut eo potio vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexi-
 phanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermo-
 num absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebis-
 que mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Ly-
 cine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne
 loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus
 intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris mo-
 vens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, dein-
 de post illud exiit καῖτα. Tum post illa, ἢ δ' ὅς, & ἀμυγέ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βιάσαι δ' ἑμας, καὶ κάθετες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἄν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν φόβον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκίνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἀ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ περ ἡμῖν 22
προωδοποιήται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ
Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. ἔπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
ἐκαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν
εἶδος, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ
τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ
χάσματος διαταρῆσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδοῖν παρὰ
Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρύνεσθαι.
δοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ
κακίῳ φανερὸν αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ
μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐπαγκυ-
σθαι αὐτῶ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ
ἀποπνεῦσαι ὅλην τὴν ὄγκον ἐκίγν-
εσθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποβληθ-
ομένη εἰκὸς καὶ τὸν φόβον οὐ μίτριον
εἶσεσθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Atta-
men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum
enim ἱκταρ ενομουῖσθι, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτά-
ζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenus-
que tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quae-
dam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet,
cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid
mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea
assumptum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a
te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexipha-
nes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεύγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ὅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήβεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάδων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ὅικως, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλ-
 23 νός τε καὶ εὐθύρυπτος ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεীরῳ τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλλήνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὴδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 incitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis au-

στάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκείνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμῆσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ θαυλότατα, μηδὲ περισθίεν ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀβλήτων νόμον, ἡ στερρὰ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὣν πάμπολυ λίαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὰ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
εἶσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καί κεινο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι — θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παραίτησις δοκεῖ παρι-
ληφθαι. φησὶ γάρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
τέρου τοῦ ἥθους ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ
κίχκαθῶ, περιεχόμενοι θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiosè illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceam te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
fectario aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἐκφυλον εὐρης, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεβήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέστες τὰ ὥτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἐνια, μάλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἂ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς θῦναι ἠυχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὥς λεγέσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλει· ἂ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscumque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

εἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαίμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐθις εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθέσθεις, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum, in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκίне, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ἂν τυγχάνεις. τοῦτ' ὃν πλεον
τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τὸν γέλῳτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἥν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, φιλοσοφῶντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contententibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἐμπειόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἅμῃ, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνεισθήκει, καὶ δικασταὶ ὑψηλοφροσύντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τὴν αὐτὴν ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσούτον γέλῳτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἁγῶν ὀβρισιτικῶς ἀλλήλοις χρημίαν εἰρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμάξῃ ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τι περιπτοί, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἐσχωπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξας. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείξῃται πλὴν τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῶσαν τοῦ εἰσέχοντος, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφανεικύντες. V.

3 Διεφέροντο) Διμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa; cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provec̃ti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Σταϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἐναγχοῦς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniciis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poëtam, *neque viſſima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & facris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περὶ πατριτικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθως λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πατρία ἐγένετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθ' ἂν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγήμιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δι', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑμένου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταξε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγένετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσπάσκει, ὅς καὶ τὰν ἐκτὸς εὐτελείαν μέρος τῆς εὐνομίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνητοι. V. valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εικότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἤξιον, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόρανθηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἀνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι
 10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀπτιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Κανὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελᾷν καὶ αὐτὸς, ὦ ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δοξοῦ ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ-
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳ φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμψυγζάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργελία, συνηγορήσουσαι αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sódalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τόν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δοῖαν' καί
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνον
ὕπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχος
ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξίων' τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακῆλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρᾶσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐδὺς ἀποκεκόσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρίποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκκλος) Βάκκλος μίγας,
ἀτόκτος, γυναικαῶλης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipse
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandumne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habiturum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praefertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
flet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστεραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξετάσιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἰδ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὥς πολὺ ἐπιτηδείότερος εὐνούχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἄν, ὥς διαφθεῖρων τὰ μεῖράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώθη, χαριέντως τοῦτο ὥς γοῦν ᾤετο,
 προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεῖοι τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότε-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν ταύτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἰδ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θιμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba proluxa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάντῃ ἀνδρεῖος ὑμῖν Φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται εἰ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ Ἄξων Φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς Φανεραῆς ὀψέως. νῦν δὲ καὶ παλινω-
 11 δῆσαι· μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρώτι ρέόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ὤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίμφοτος τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδίῳται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque verò inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχούσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόφηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12 ἐποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύνατο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστείλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυῖειν, καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφροσῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον 13 ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασί, χυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχων· Βάλλ' ἐς κόρακας, μισρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκε. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iubere illum congregari, & inire, & iudicium aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt relicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὥς Φασσι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσκειν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὥς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γάρ, ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

moveret, maxime sibi contrarium: isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἢ γραφῇ οὐκ ἰ
αυτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περί οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
τείης, καὶ ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ εἶοντες, τὰ μὲν
ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐωυτέων ἀπηγέονται·
μούνῃ δ' ἀστρολογίῃ οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, 2
ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλῆων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κεί-
νοισί τε ἀντίστα φρονέουσι, καὶ εὐτ' ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρ-
λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δίγμα. V.
13 Ἐπικυρίωσι) Ἐπιτυχῶσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehen-
do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογία μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύει, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίῃ, μουσικῆς ἀσοφίῃ. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες
 3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέοις, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μῇ ὥρῃ οἰκεύουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σελήναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνιμώλιον) Μάταιον. V.1

5 Ἀφύει) Ἀυκίει. V.

7 Πρῶτον) Πρὸς τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεῖον ὑποκείμενα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρῶτους ἀστρονομίας ἀρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκλῆρι. V.

fa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaqueque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi sors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
 θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) Φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέβεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημεῖα.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιερ-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἑτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
 νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἕτεος δὲ
 ἡλίου, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6.

13 'Εσημῆναντο) 'Εσημιοῦντο. V.

verti: vifa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum morum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum natura-*
rum. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accipere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mut-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς
 ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἐόντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα πείεεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὅκοσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὅκοσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. καὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἰρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησανόσαντο.

7 Ἀπὸ τίω) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quor-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum maciunt, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατίθασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥρα καὶ ἐς τὴν τούτου σο-
 φίην εἶρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληγες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τὰδε ἀπηγγέσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γσητεῖν, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εὐῶσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὐτῇ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φέως. ἦν δὲ κοτὴ Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίθοισιν, ἡ χροῖῃ μεμι-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἱκελὸς αἰδόντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστων·
 εὐτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοῖσιν, κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖως δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης.
 111 σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστων τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίην, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰρείται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore affimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosces, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sunt femi-

λεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἔόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι τῷ καί
 μιν διΦυέα γενέσθαι, καὶ ὁμΦίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γήουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστει περὶ τῇ πατρῷῃ βασιλικῇ Φιλονεικέον-
 των, ᾗδὲ τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοΦίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυὸν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 Φίῃ προΦερέστερος. ἔνθα δὲ Θυέστης μὲν κριὸν σοΦίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημενόμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῆς δὲ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου περὶ καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτοῦ λόγον ἐποίη-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡλίους τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξουν ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 καὶ νῦν δύσπες δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσπες εἶδῃσαι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τὰδε εἰπόντα, βασιλῆᾴ μιν Ἀρ-
 γυεῖοι ἐποπῆσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοΦίᾳ αὐτοῦ ἐγέ-

5 Ἀναφανδὸν.) Φαπριῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyes-
 ti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε Φρονέω.
πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε Φρο-
νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέω δι' αἰθέρος
ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
ναῖον, (ξείη μὲν ἡ ἱστορίη, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μιθίποντα) Διάκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρενοβλαβεία. V.
11 Ἐπιεικῇ) Μίτρια. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non parior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, &, versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vestum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε περί, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκητο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἑκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
 δρόμου τε αὐτέων περί κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάζατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἠνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro fi-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliaram
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.

- Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 gmentationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρηντῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεισόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ ἦν εἰσιν αἰγυριοι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς.

- 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνεΐην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίγῳ, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέῳ; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων Θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδοσποτεύουσιν,

4 Πρηντῆρι) Κερυντῆ. V.

venture & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignantum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Afcalphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅπως τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα ἵκελα ἐπετελεύουσι, καὶ
 χρόνῳ, καὶ μορφῇ, καὶ ἔργῳ, καὶ διανοίῃ. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλῇσιν ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτάλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικῇ ἐξ Ἑρμῆος ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκοσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἕξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρήτε ἢ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅπως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥερος, τάρταρος καλεῖ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τῆς Ὀμήρου τοῦ ποιητῆος, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γοῦσιν ὁμοφωνίοντα. εὐτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαίστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νοθήριε) Ὀκτωβρί. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observari facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos unique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος
τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν
ἢ ἐκ τῆςδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου αἰοδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεισι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπῶν·

Ἄλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρηϊοῦ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο,
καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποίεοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκι-
ζον, οὔδ' εἰς τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε θόνους ἐργάζοντο,
οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦ-
σαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοις οὐκ ἔξω
ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ
ἀφροδίτου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
ὃν Ὀμηρος μετρώ ἱστῶρσεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοδὴν) Ἐξ ἀφρο-
δίτου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν
Ὀμηρος μετρώ ἐπέτεινεν. V.

*ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in
Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa
quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta
sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum
efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus ope-
ra uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:*

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

*Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationi-
bus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes conde-
bant, neque ducebant moenia, nec proelium committe-
bant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audi-
rent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrolo-
giae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-*

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρίων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον 24 ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανέμενος, ἐβελήσας ἀτρεκέες ἀκούσαι περὶ τῶν ἰωνοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶθρην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ἐπιθυμῶν. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐστήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑαυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymus est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinariorum est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos visa, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae. venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matrem ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coegisset. edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemonius autem

- πεδαμνοῦσι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ
 μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεια
 γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐ-
 ξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἄλλὰ μῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα
 οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ
 ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάν-
 τες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀν-
 θρώποισι τέλος εὑρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὐ-
 τε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ
 οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνδρα-
 πηίων πρηγμάτων σὺδμήν ὥρην ἐκεῖνοι ποιεόνται, οὐδ'
 ἔστιν αὐτέοις πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
 14 Ὠρην) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποθίσει, προνοίᾳ. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus con-
 stituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante
 progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim æ-
 qualem putabat esse potentiam: augescens lunæ & decre-
 scens, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-
 des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-
 giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-
 na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-
 nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-
 dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem certum-
 que fundamentum divinationis. Neque enim fidam illam esse,
 neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra
 causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane
 nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce
 rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque
 quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἑψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀκέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ἐλίου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπρος
ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων
ἀλλὰ τοὺς χροσμένους τὰδε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ

ἢ Σοτήριον) Ὀδόν. V. 8 Κάρφια) Κάρφον, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τις. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellae quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
verrigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluxunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοοῦσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρήεα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) 'Ραδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὥντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γεγραπταί μοι,
 καὶ δεδῆλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιβρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῶδα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

- DEBEBAT ergo neque nostrum seculum experts omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὀρῶντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιῶσας ἐαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὤρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλειώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃν μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heraclienfi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκινήμενος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτὸς τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀληθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖν εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἐτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχεδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infuso philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

- κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτ' οὐ κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 διάιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ζυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τῶν Σινωπέα) Τὴν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi rese-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum praeter ceteras gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους πάρεσθαι, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδέ πώποτε γοῦν ᾤφθη κεκραγῶς, ἢ ὑπέρ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ δέαι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰαμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἠγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανρθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδένος ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίους τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 ραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι
 παρεμβεῖτο, σὺχ ὀρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιώντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices *sibi* viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, contio-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
- 9 Ἐμελεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπου καὶ δῆμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσο-
- 10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἦν ἡ Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα ματὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέτε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰὲ τὸ κομικὸν ἐκεῖνα, Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
χρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτίσαστο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὠφθῇ πώποτε, οὔτε ἐμυθήῃ μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

πρ. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter fane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiisset, par-
tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, *Nolite, inquit, mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοφίᾳ τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίβους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῶ καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἕναι παραδέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὦν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τίνος, ὡς ἐν γέλῳ ποιῶτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum ufus affet prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον,
καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν
Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος,
ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὅτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ
σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ
Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ;
ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὼν ἤδη
παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ'
ὅτῳ γελά, ἐκείνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ
ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν-
τας, αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ
αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλεγεν· εἰαν Ἀριστο-

fraeti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime de-
centes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis
esset, [quid sibi arrogaret] qui sua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Instante vero
Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, De-
monax, a puero ad philosophiam accessisti?* Testiculis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philosophari?* & iam dis-
cedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a bar-
ba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*. Si-
donio aliquando Athenis florente, ac de se laudem com-
memorante eiusmodi, se philosophiam universam explo-
rasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

τέλῃς με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσεπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τις τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελαῦν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνει. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὠφθῇ ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει· πέρσσμα, καὶ τὸ αἰσχροῦς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilum, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, filebo:*
surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum, inquit,*
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
 ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
 cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
 quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵεναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν. Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17 γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιβείς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν; καὶ εἰπόντα ὅλκην αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ- κεν οὐν τις μεираκίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ- γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ- τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικόν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19 λосоφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρύονα ἀπίσκει· καὶ γὰρ δακτύ- λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula- bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve- nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve- ro sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipsius anu- lum serva: hunc-quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val- de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & ma- tris similis*. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo- cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

Lucian. Vol. V. Q

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μῆτε ἐλπίζοντά τι, μῆτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναται; ἀπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὖροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
- 21 μέων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιξε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε, οὐκ ἀνθρώ-
- 22 πίξεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκίαν, ἤρετο, Τοιοῦτους ἄρα
- 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπ' ὧδας ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta praeiter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ταί, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset.* Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adstare tanquam consensuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas.* Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιούτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σchein νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
καί κείνων καταγελαῶν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάντε
ἄρχαίους καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξάμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 ων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινας Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ αὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκριόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγῳ ἀμέλ-

nomina-ret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem ralem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luelus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondententi, Equidem te iam nunc, inquit, interrogaui: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abcamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γεν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσμῳ ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
 Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθῆγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἥδη δὲ ἀπῆει μετάπεμ-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Medius fideus, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστίαν, καὶ τὰ τοι-
 34 αῦτα μελετᾷν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἶην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοῖνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὀρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτέεις, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?* Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si graverer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.* Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, *Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.* Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui muta-* re aliquid possis de futis, parum nimis exiges, quantumcunque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματῦντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναὶ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῷ Ῥωμαίων πολιτεία τετί-
 μκεν) Οὐ γὰρ εἶδαι οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδιανόητος γὰρ τοῦτο καὶ ἀόη-
 λον, ποῖα τιπὶ εἰσεγράφατο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημέ-
 νης· οἷον Οὐτέτιαν, Φλαβίαν Αὐρη-
 λίαν, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπελιτογραφῆθαι εἰς ἅν.

ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφατο πολιτεία.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀρίστου περι-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδελύτο, ὃ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διε-
 ϑύμινος, ἅμα δὲ καὶ σκόπτων, ὡς
 μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλληνα
 βυυλίμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imper-
 ator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονούντα, κύβας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὠκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἐμellon; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κείβέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφεῖναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφεῖσθαι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem, in-*
quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta,*
inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ sepulcri inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiis ipse!

ridens dixit: *Adco pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
im illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogabat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σουτοῦ τὸν δούλον ἀποφαίνων.
Δαναῆς δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστὰ δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητῆς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἐώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὲ κακῆϊνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελευ-
μνει, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστεως δέο-
μεν. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰθάμεν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memorat. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δητικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τείτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινα πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρεμένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς
 καὶ αὐτὸς σοι νῦν ἐπιμίμνεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττεύσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ὅστι δι' ἡμῶν, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαῦραν
 χρίσματος. V.

*appellant. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube*, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur.**

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένω δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἷε οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ῥευθῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γάρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δὸς μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ-
 ναίγειρος πίκονθην Ἀθηναῖος ἐν τῇ

πρὸς Πύρρον νικημαχίᾳ, περικέει πρὸς
 Περσίου τὴν χεῖρα ἀποκοπίς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam, Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis favos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuum manu truncatam, Scro tandem, ait, statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, Nihil est, inquit, claudo Peripatetico impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinqueret, sic respondit, ut planissime illum refutaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorable est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλεύου τὸν
 58 βασιλὸν κατέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντε
 αὐτῷ, Ἥλειοι εἰκόνα χαλκῇ ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἥλειοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένηους
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δεόνται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδὲ μάλιστα,

6 Ἐλεύου τὸν βασιλὸν) Εἰ γὰρ ὁ
 ἐλεύου βασιλὸς οἰκτιρμονας κηρύττει
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φε-

σι, τοιοῦτον ἄμυν πρᾶγμα διαδοῖαι;
 V.

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [prædicamenta] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus æ-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo
 spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ire, quam Misericor-
 diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses æ-
 neam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elien-
 ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audiavi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: Inutiles fere leges esse,
 sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἐργῶς.
 Ἐπῆνει δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, 62
 εἶρη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, Φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσούτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοί, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρος ὢν, ἀκλῆτος εἰς ἣν τύχην παριὼν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therasitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, Quis philosophorum maxime sibi probaretur?
 Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
 nor Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 trovisse. Praetereuntem panum venditrices certanim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 αὐτῆς ἢ δεῶκυϊα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δὲ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷός αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὅλιγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέεις καὶ κυτὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditioe aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πεν, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζωῆς τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἑστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἑκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφοράν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sim. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes se-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

■ ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρῆ χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με ὑπὲρ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειρὰ κατεύφρανε· ὥστ' ἀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ καὶ φεικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χαρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ εἰς αὐτὴν τί ἐστιν ὑποστεγναι τὰ εἶδη ἐνδεδεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἵνατίζου ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἢ θατίρου παρουσία ὡς πρὸς

τινα ἀνίστη προμνησθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἢ ἐνέργειας, ταύτη γιὼν καὶ τῆς ἀπὸ μέρους ἐκατέρου ὑπαλλαγῆς σάζεσθαι καὶ τὸ ὑποκειμενὸν ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἡδονικὸς ἐπατάγοντες τοῦ ἐπεισιγόντος, τῇ τῶν ἵνατίζων καταδύχῃ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnestę sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infir- mior enim est animus, quam qui perpetuam contentio- nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul- cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολουμένῃ Ἀφροδίτῃς, εἰ περιττά με λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς ἐφεί-
 ται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν Θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
 προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἄν μοι, ὦ Λυκίνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖσθαι Φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
 ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφ' ἔβους.

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
 latus adeo scopus inventus es, quod narrare desisti: ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
 libentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριθείς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 φυοῦς Ἰόρας πολυπλοκάτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, αὐτῷ τις
 ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἰπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὥς ἐρεβίσαι τῆς θεοῦ
 τῇν ἄπαυστον ταύτην ὀργήν.

3 ΛΥΚ. Πέπαιστο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 τῆς ὑποχρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρίχομαι.

V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλαον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 σιφάν, ἐπὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μνήδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπεὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔχκετος Ἀ-
 φροδίτῃ γενεμῆν, εἴτα δυσώδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀπικοίτους αὐτὰς
 ποίησαι τοὺς αὐτὰς αὐτῶν ἠγάγκα-
 σεν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores definant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortium,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαροῖων τάχα δεή-
σαι πρὸς τὸ δυσχερές οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαρὰ παλαῖστραι μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθε-
μένη, διακριδὼν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· περάσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εἶναι καὶ τὸ μέλλον. ἐναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὃν ἀρχῇθεν
ἠράσθης, ἱλαρὰ μὲν τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφηθύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐδύς
5 Ἄλλας) Πλάτας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegritmonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρῳν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιμερευσάτω. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγγιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annuum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde exterae fa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: hiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, rationatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη Φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγή τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοις, ἔτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπτος ὢν,
διττοὺς ἀρτυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἦδετο, τὴν θῆλειαν Ἀ-
Φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοις παβοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποιεῖται. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγυὸς ὑπό-
γυιόν, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στερὸν γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγου. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μηνοστυομένην ἢ ἐπαχουμένην. V.
10 Ἀρτυσαι) Λαμβάναι, δέχαι. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur refecta diffimulatione,
fodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misset, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serius etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rius*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum-
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:
sed alter supra modum puerorū oblectabatur amoribus;
barathrum iudicans Venerem muliebre; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγανοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευφράνθη. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀρεφῶν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοοῦμένῳ ταχυναιτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν διχρότων, οἷς μάλιστα χῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Διχρότων) Δίχροτα, διήρη, πολλοῖα μονήρη εἶσιν, ἃ καὶ δίχροτα κατασκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ στεύμενης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἐκατέρωθεν πνύαλιν ἴσχυιτο· ὅπως αὐτοὶ γε μὴ μεταστροφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶ πρόσπλου καὶ ἀπίπλου αὐτῶν σφάλλῃσι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Διχρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰσελάς ἔχονσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Acacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriā amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἴτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῶν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γούν ἐπιβάς ἐγγυὺς ἑμαυτὸν ἴδρυσά τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὔραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρασ προσετείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ἥρμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοί-
 ζῳ δῦπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑπαβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσιν αὐτὸ πρῶραν. Ἀλλ' αἶ γε μὴν ἐν τῷ με-
 7 ταξῷ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη,
 καιρὸς οὐ πάνυ μὴκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν

16 Ἐφ' αὐτὸν) Παραβαλαττία. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adora-
 sem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capesseret, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem asse-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim lineo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quae inter
 illum eursum vel feria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφεῖς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἠλιάδος αἰψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 διαναπαύσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβαδίζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἠλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῖων δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς οὔσεως, Ἡρωικοὺς μύθους ἀναενεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήθησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἠλιάδος) Τῷ γὰρ Ἠλίῳ ἢ Ρόδῳ ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολλὸς ὁ λόγος. M.

14 Ἀναενεούμενος) Ἀναεῖπας, ἀνακαινίσας, ἀνανεοῦν, ἀνακαινίσας, εἰς ἐννοίαν ἔλθον. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque confidero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θεᾶς ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζεν οἰκαδὲ, τὸ ἡδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνηθείς, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰ καὶ ἡμῖν ἰδὼν ἐπίφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων πρῶιστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δι' ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιότρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικαὺς ἔρωτας· ὅπως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκαστέρους

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικὰς, χῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κίμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κίμμος ὁ κεκομμένος τρί- εὐδύτερος. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, luctrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φι-
 λεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἡξίου με.
 καὶ γὰρ Φιλονεικούντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον,
 εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς
 ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν
 ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ
 τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με
 10 κλήρῳ διακριθεῖς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν
 τὴν ἡμέραν εἰσιτάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρα-
 τίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἐώρων δὴ καὶ παρὰ
 τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἐκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς
 οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπο-
 γραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις
 αἱ παρεῖαι πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι
 χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλεϊ γὰρ μὴν πο-

11 Ἑστίασις) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt :
 tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postu-
 lant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem,
Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne ma-
giorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut
quatuor decrevi manere, vicissum mihi coenam praebebitis: uter
autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die con-
 vivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charic-
 les. Animadverti autem etiam in convivio manifesta ani-
 mi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat
 instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui
 nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum
 manerent; cum primum vero prima barba densarentur ge-
 nae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitteren-
 tur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι πονήτιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθαεῖν, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
δόξαν ἡμῖν Κνιδῶ προσορμίσαι κατὰ θεῶν, καὶ τὸ Ἀ-
φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρίς, βραχὺ, ἐξυ.
ὁ οὐχ οἷόν τι κίρται. ἀκαρῆς,
ἐπίρρημα, ἐν βραχίᾳ ἔρα, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαι

μάχης. V.

9 Ἀνάγεισθαι) Ἀνάγεισθαι λί-
γισται τὴν ταῦτ', ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πί-
λαγὸς ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγισθῆναι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteles artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποστολεύσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήβεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκάρπωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτῃς πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τάλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ Χαρίκλῃς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ Θέαν θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καὶ πῶς εὐδὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένουσ' Ἀφροδίτῃσι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐβαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque fufpensum ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostriati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubent animo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum, invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui Thespis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso statim conspecto Venereae velut aurae nobis adspirabant. Subdivalis enim area maiorem partem non in sterile solum politis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείλη-
 χεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύανεν,
 ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τού-
 τοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα,
 τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ
 πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος
 Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντὶ
 γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερος προσείρυε κιτ-
 τός· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρηγτο. βό-
 τρουσι, τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διούσσου, καὶ τὸ
 παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποξευχθεῖεν ἀλλή-
 λων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλιν-
 σκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιάσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὖξαν. σφύ-
 ζων. βράζων. ὑσωματῶν. ἀκμάζων.
 σφῆζων. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. ὥρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 ἄγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς,
 κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον.
 ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικόν τι καὶ
 σφιστικόν. ἀμφιλαφεῖς, μεγάλη,
 ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι
 αὐτῆς ἐστι. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vige-
 bat, fe-
 liciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quot-
 quot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae ae-
 tatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis
 fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His im-
 mixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fru-
 ctu habentes, cupressorum platanorumque proceritates ae-
 riae, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius
 Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitio-
 se amatoria illa hedera adreperat. Densis vitibus crebrae
 pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus,
 miscerique se, quod utrinque suave est, paritur; seiuncti
 a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbro-
 siorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδιτιά-
 13 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἰς τὸ
 νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Πα-
 ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
 σσηρότι γέλῳτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
 αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γε-
 γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
 ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη,
 ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν
 ἑκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρίκλῆς, ἐμμα-
 νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν,
 λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
 αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας
 κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10' Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuarum hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinclus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

μέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 νότου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθούσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 Φίαν διαθῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατέπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατῴπτεισεν, ἀβρόως παλὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἄμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμένα, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμένα πύοτητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴπει τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui orio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
natum autem, coxis ipsis utrinque impressatum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐδὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονομένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ πατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἁμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληδες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὤμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
 gens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam.
 Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν Ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμενον γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρῶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσῃται δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσεπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος. Ζάκορος, νεάκορος.
 καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς ἡ ὁ ἱερὸς ἢ τὸν γὰρ
 σαφὲς, κατεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ'

Ἀττικαῖς. V.
 7 Ἀγιστείας δόκησιν Ἀγιστοῦτη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitionis venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitum domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσῃε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἰσῶ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδω καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐβεράπειυεν. ἥδη δὲ πλεον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεβιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιοῦ Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκος φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἥδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἥρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

'Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρειαῖρ' ἴκη, καὶ σῆς ἀφάνης ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακώρων ἐξώθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἔνδον ὁ και-
 νὸς Ἀγχίσσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἑρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν ἐλεγχον. αὐτὸν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακώρου διηγου-
 μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίδινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νῦξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλεῖς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἔξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίβῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἷδ' ὅτι, μὴδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλοκεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δοξῆς ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω κατὰ ἑπὶ ναῦν ἀπείναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇ.

· 1. Θεσπιαῖς) Πόλις. V. Proditur Praxitelis Ἐρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβούσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλοκεικίᾳ. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram passum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιθοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ᾖ βουλομένοις, ἐξῇ μεμνησθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· αἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ συνηρεθὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέτιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς Ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρίκλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεθὲς Ἑστιασμίον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo; (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi fumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad recta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

- 19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποιναι τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἀπ᾿ αὐτῇ μὲν γὰρ ἔργω, καὶ βραχυ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γησινωτάτῃ μήτηρ· ἴθι δὲ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξίᾳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων Φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωοιόνησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστω καθεῖμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γενέσιν ἐμμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exoritur est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelaе adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῶ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς
παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ
δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ
φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίᾳς καταβο-
λᾶς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γοῆς
τι δοχεῖον ἀποφῆνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρω γένει πόθον
ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης
ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐ-
κότερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι,
μήτε τᾶρρην ἀπρεπῶς μαλακίξασθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν
γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον
ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀν-
δρός αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοις σεβασμοῖσιν πᾶ-
σαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούν-
των. Κατ' ἀρχαῖς μὲν οὐκ ἔβ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

effet, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae
nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo
tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti
quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere na-
turam machinata est, maribus suas seminum coniectiones
largita, feminam autem velut receptaculum geniturae con-
stituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium
admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis
lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat,
& neque muliebri genus praeter naturam affectet virilia,
neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mu-
lieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus huma-
nam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam
vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus ve-
nerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo
patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφή τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὐθ' ἂν ὀρῶσιν, οὐθ' ἂν πάσχουσιν, ἡδύντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
 21 κατηλλάξαντο· μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοιψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρέγων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut, ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδ' ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατὰλυσθαι, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς οὐείδους ὁ βίος ἐκαθάρευν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἠρκούμεθα) Ἠγαπάμεθα. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελαρχῆς βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κρὶος ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαῖναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὧ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογού-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καὶνῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
βισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ὠμφοῖν ἡστοχηκατε, φεύγοντες ἀδιώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδ' εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

fervatur. Non furunt leones in sui sexus leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
masculo implet femine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi incendunt? Universim dica-
mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuum contumeliam irritati estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
consecrari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
secrantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus paulo post superstes fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστός ἀναφέρεται
 λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λο-
 γισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον
 ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάτ-
 τονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν,
 ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐξ οἷς μοι πολλάκις
 καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παρόντες, ὧ σεμνοὶ φιλό-
 σοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκός ἐαυτοῦ πείραν
 ὁποῖόν ἐστιν, ὧ πολὺ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν
 μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς
 ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐ-
 τῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ,
 πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατὰκριτον, εὐδὴ
 δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέισθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ
 τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, si
 Dis placet, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena
 ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad
 maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non
 iam possit. Animi enim quandam amorem fingunt, &, cum
 pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores
 vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim
 vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam*
aetatem, quae longo iam tempore sui experimentum dedit,
 cui adventans canities & senectus virtutis testimonium per-
 hibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in
 teneram aetatem attonito impetu ferrur, in qua iudicatum
 nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum
 lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam,
 continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est?
 Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpre-
 tem Homerum,

— εἰδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἔς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὃδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπεί ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ, θεὸν ὡς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
 24 ἐπαινέται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἡ δικαιοσύνης, τῶν τε
 λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασα
 τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
 τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔρᾳ ἔδει Φαίδρου
 διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
 Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠκρατηρίαζε τὰ θεῶν
 ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum fatur, medioque in coetu praealat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπέπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Οἰλαπεχθιμόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τίπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transfuisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi*] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe es-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶθε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὰ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμίας λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. εὐρτήν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παρούσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἰκόσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχίτιαν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκων, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius; quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
 a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφρεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ρυπῶντες. ἅδ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπευρακόσιν ὑμῶν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινάτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὧτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυσομένης, ἡλέκτρον, φασίν, ἢ Σιδω-
 νίας ὕελου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' αὖτις 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum dec-
 us, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέτες, ἡδὼν τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κοινότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή καὶ Φιλίας μεστίτην τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνον τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναῖκες οὐκ οὐνοῖς, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν ἀλλήλους γὰρ ἐξίστου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γὰρ μὴ δικαστὴ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισσάμενους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὁμοίᾳ· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβείς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὕβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδυναί, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς αλγηδόνης χαλατάσης, πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσούν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ᾧ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ᾧ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἂν-

*pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
mia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab ini-
tio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
tari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem,
quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
cem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum
voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
cogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-*

δρες' ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα,
 ἀσπύρων τεράστιον αἶνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσους
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα δηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μετὰ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. εἰκότι δέ
 μοι καὶ καθαρόν χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὰρ δὲ ἡσυχῇ μειδίασας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφη, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καλεοῦσθαι προσδο-

4 Τριβήν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 ναίξιν ὡς ἀνδρες συνῶσαι, οἷον ἐν
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.
 6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κω-
 μωδικοὺς ἐξαιπύμπενσεν, ὡς ἐταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγασκίτας.
 V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγασ-
 κτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀλασμο-
 βάτειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum steriliū aē-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obscoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumperē masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contemnis, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charic-
 les, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamētis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callieratide*.

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ρητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλειε, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅποσαι προὔχουσιν κατὰ σοφίαν ἰδούκουσι, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad feriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τίταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὖ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 αὖ Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ Ἰλέως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστότερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιεῖν. V. 14 Λυκείου)
 Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων αἰψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἀν' ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὁροδάμων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τὰ ληθες οὐ προ-
δώσομεν, εἰζαντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παρὰ στήθεσι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσ, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθύ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικεείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis fit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
feminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfufum illi chaos,

μὲν εἰς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδηρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεδεν Φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκαράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἣν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπαλῆς
ἐστὶ ψυχῆς ἡ εὖνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρᾶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίης εὐρηται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὖ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιδίδται· καὶ πάντῃ τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρείττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uni perumpenda nunquam custodia vinctum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum faris otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὔρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμένοι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰὲ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφέντες ἠυκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττωνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἰδ' ἀλίσκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεΐα, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πῶσαι ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίουσιν. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπῶρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαί, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἶποι τις, ὅτι δρυὶς στάχους ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniectere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agriculturalum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρώων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχραι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμυχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθεσί βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη
 γὰρ τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωτος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖτω

vitae, indigentes tegumento homines, excoriorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandurum* siccas cavernas? Verum *coceptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flor-
 idis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successorum tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igi-
 tur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑώντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἐμελλον ἤζειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήθην αὐτῆς ὡς Φαῦλον εὐθύνε' μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῆς ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξευρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνων τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελαῶν ἔναγχος ἐπῆει, Χα- 36
ρίκλεος ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦν-
τος' ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μισρολόγι, εἰ θῆλυ, λύσις ἴσται τοῦ κόσμου· τί
χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χη-
τέ γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῖν ἀθροῦσι τὸ μέλει φορᾷς M.

Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum ingeriret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravam sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἑλλήν. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥῆθ' ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρώσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὄρμη κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἀ γὰρ ἐκ λογισμῷ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδ' ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρώσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato guttore boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones matres, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασι. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοῖνυν, 37 ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθμει λογίζου· δεῖ οὐκ ἐν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεβίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολλὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιοτάτους ἐρώτων) Εἰ πάντα πρὸς τὴν τέλος ἢ φύσιν ἀφορίσασθαι, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπιπόσει πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρσας, τί πλείον ἡδονῆς ἢ ἀρρενοφθορίας ἐπαγγέλλεται, ὡς ἢ τῶν γυναικῶν μίξις παιδοποιίαν, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν εὐστασίαν, ἢ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ ζῶου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi? quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amorem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἑφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύω, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto imperu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime smiles. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alii inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονούσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
Φησι, τὸ μηδὲν οἶε; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνοούμεθα. ἀνάγκη γὰρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμορφος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολῶ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adfictis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίζει θηρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἰκοὶ καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδὲν τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος.
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσαι τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῶ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθύς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῆ τῷ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχέρισταί, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπύλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἡ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censelit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore alium somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens supercilliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὀπόσαις δὲ ἄρκειν ἢ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλίκων οὐλότητα διαπλέκει καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταχμῶν ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὀπισθεν ἐπισαλεύονταί πλοκάμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς αἰὲ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δὲ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis; flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis causa vestitus; ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται· καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. καίπει-
 42 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναίσχυντους παρείας ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδάσας τῶν ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκίς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constrin-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspersat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatam eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑπόπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθύ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἄκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχσθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύοντας, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εἴηνη γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐδῷ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταῦτ' οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὅτως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν Μεγάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ψίαν λέγει. ὅτι καὶ τούτῳ διασύνουσι εἰσὶ μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κέκλειται τῷ Ἀττιδί τεισῶν ἐνμφεῖντο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάρην, δὲ ἀπὸ Φρυγίας κομᾶσαι εἰς Λακκοδαίμονα εἰλετ' Ἑλένη τὴν Μεγέλαου. V.

infeliciter amantis ad pastorem commissationem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his redire, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppleret sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiae: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἶμι' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλασεν, ᾧ πολυτίμητοι θεοὶ,
 Ἔθνος μιaron· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιβεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονεύσας ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 δα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρίδας

*Ergo immerentem discedit Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illuſit toro:
 Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perfequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibе
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδὲνα τῶν ἀπαν-
 τῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρὶς τοῦ κτενὸς
 ἐντομὰς κόμην καταΐψῃειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμέφρων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 δέοι φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἀκοντας ἀφιδίς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλαππος ἐγκοιζέται.

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non festi ferra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundum
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad mo-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρώτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρος ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίς δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαί, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, Θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adfunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admenfus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιών-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖζαιοτο μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταιστοῦ καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας οἰδεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπῆρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης Φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιβήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοικῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θρασυαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολᾶς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὅστέοις δὲ ἀναμιζαντας
B' (Ἐπῆρειαν) ἄλγυμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
fine ullo dolore ad senectutem pervenire amatum suum,
invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscerent neque

ὅστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίνασθαι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνέξέπνευσεν.
 Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὁρέστην Πυλάδῃ συνῆψε.
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέρω
 Κλυταιμνήστραν ἀνῆρυν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγίσθος ἐφονεύετο· τὰς Ὁρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὁροῖς
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμανας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνηθούς μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi sancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque progressus una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam ambo essent Agameinnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἀφ' ὅν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαις,
οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἠνίκα γούν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐξ Μυκῆνας ἀπιέναι, κορμιούντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἐκάτερος ἐν
θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου,
μόνον οὐκ ἔραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτείνεται.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι.
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταῦτόν. ὅταν ἐπὶ
τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλετι-
μούμενος ἄλλος ἢ γὰρ ὁ βόμνος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Hæc
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Sputum aufercebat, corporis curam gerens,

Textu pep̄li firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens,
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret; manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pyladē, factus tantum non ama-
tor pro amafio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibi Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι Φιλήθεν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πειπόντος εἰδώλου. τέ δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐΦ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μετ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγχε μὴν Σωκρατικάι διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκείνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδευαστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐραῖν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθεῖην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράσιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχαοτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσсите, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθῃ προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθῃ. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petisote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

εὐδαιμονίᾳ ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικουσίης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
 φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ αἰὸν διαρτν. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην
 ἀποφῆναι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ὅμοιον ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἔχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἑτέρω δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἀν' εὐξαιμένην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κερίου. δε Θηραμένης) Ille vir fuit πανούργος

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & *negligenter*, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fuerit

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόβορος, ὡς ἄμω νενικηκότες, ἐξίσου
 βαδίζετε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ εἴοικατε, καὶ αὐ-
 τὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διο-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀπο-
 Φανούμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅπότεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστῆν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἵ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξάνεστην· ἐώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρι-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χῖοι γὰρ καὶ Κῖοι inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χῖος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβλητον αὐ-
 τοῦ ἐκκαλεῖτο κῆρυγος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικᾶσαν ὁ
 δῆμιος οὕτως ἐνέμειν. ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτη.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηναίων δὲ παιδεραστίαν
 κομῶντων. ἦτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαιφῶ
 καὶ διαβιβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos concili-
 ant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκρνον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπληθίσας, προήκει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέαι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπάνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδίαν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῇνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶμι με, πρὸς Θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν Φέρω ψῆφον;

II Τῇ δὲ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incesu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena exceperit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωματίον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκείνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπές ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥοιμην, ἐφ' ἡβῶ παιδὶ συνδωμερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὁμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἔξον ἀρυσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθεμένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμενος) Ὁφρῦσι μετίωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiam si forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λεῖως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἔχνος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παῖκρον ἀρμοζόμενος, αἰὲν λιπαριστέροις μὲν
 ἀσπάσασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἀπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιᾷ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖέζει. καὶ
 σφριγώσης γαστρος ἀμφιλαφεῖς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 θράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἄπτεται πρᾶγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μιὰ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξήπασε.
 ἐξάλης καὶ προάλης ἀπόλοιτο. M.

Aut ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχαι δέ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῶν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν· ἐρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἡγάπατο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθεζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσότης ἡδονή. στένων
γῶν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλησι κωμαστὰς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δῆλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφένενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπει-
δῶν ἀποκηρ. vult Iensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Το τοῦ π. reliquae edd.
omisso τοῦτο. ead. ἱασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
latur P. ἱασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογίσομαι) ἀπο-
λύσομαι marg. A. 1 W. Pag. 4. l. 7. Ἦδῃ) Sic I. Pell. Μὴ δὲ
edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
H. P. &c. Καθεκίτος P. l. 17. Προθυμία) προμηθεῖα Fl. & L.
Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
Φιλοκρινούτων) φιλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
λοκρινούτων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. Ἐ-
ἴχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. 1 W. l. 7. Μελλήσας) με-
λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habe-
re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παραφύλαξα)
Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παραφύλακτο enim male
Fl. l. 7. Ἐξενίκησ) Constantem hanc esse lectionem notat
Solan. l. 9. Καὶνὸν) Ita restitutum ex P. Καὶνὸν enim edd. aequae
ac Ex. l. 15. Ὀκτεῖρα) ὀκτηρῷ L. ead. Ἀξίαν οὐσαν) ἀξιούσαν
marg. A. 1 W. Pag. 9. l. 4. Ὡστο) οἶστο Fl. l. 8. Ἠττάσθαι)
Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠττῆσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
etiam in Fl. l. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ'
ᾧ) ἐφ' ᾧ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
Καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9:
Τε' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγ-
Lucian. Vol. V. X 2*

σδαι) συνάγεσθαι marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγένηκας*) Recte sic *P. S. Γεγένηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προσέδραπνημένη*) Sic dedi ex marg. *A. 1 W. Προσέδραπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνείληφας male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxir S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παρητίσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μὴ*) Deerat in edd. excepta *I. Addidit etiam marg. A. 1. W. l. 5. Ἀὐτὸ πάλιν* marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτω*) τούτον *L. Nil mut. edd. l. 15. Οὐδὲν ὄντα*) ὄντινα *L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Ερησθέντ')* Sic *Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Ερησθέντα P. l. 12. Μὴ*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) δὲ οὐ marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι* μὴ *I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. "Ου*) δὲ *Ex. Fl. "Ου P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex *Cod. L. Σωφρονίσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυχχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυχχάνοι* edd. priores. *l. 15. "Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ*) οὐ male *I. l. 8. 'Εμμαντοῦ*) ἐμμαντῶ marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθου*) Sic recte *Cod. L. Πατρός* edd. omnes & cett. *Codd. male. Pag. 20. l. 15. Ἄπερ*) ὥσπερ *P. Vulgar. servant edd. I. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γούν*) Sic edd. vett. & recentiores. *Γάρ L. ead. Ποίησωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἰήσωμεν Marc. l. 5. 'Ανέτρεξε*) ἀνετόδισε marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscriptit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) γεγεννημ. *I. Pell.* punctum post πολλὸν habet, & πὼς οὖν οὐχ οὕτω. *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχωρήσωμεν*) συγχωρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) νόμος marg. *A. 1 W. l. 14. Τμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Τμῆν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἰτία* edd. male. *Αἰτιάται B. 2. l. 11. Ἀλλὰ τί; ὅτι*) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Κελεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιούτω*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l. 14. Ἄν*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομίαν*) Sic edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Voss. ead. Ἐχεν*)

εἶχειν *I. male. l. 6. Γενέσθαι*) γίνεσθαι marg. *A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας*) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ*) νῦν idē *Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μῖσος*) καὶ μῖσος marg. *A. 1 W. l. 4. Ὁτ'*) ὅν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε*) Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. cad. Δυνάμενος*) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν*) τοῦ δουλ. *P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεωκότες*) Sic edd. omnes & Cod. P. Προσδεωκότες *Fl. Προσδεωκότες Gronov. Προσδεωκότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. Ἐτι*) εἴτι *Fl. male. Ἐτι cert. & P. l. 7. Γὰρ*) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰᾶσθαι*) Et sic habere edd. principes, notat Solanus. *Pag. 32. l. 4. Ἀναρρυσταί*) Ita restitui ex *I. & L. Ἀναρρυσταί* enim male *Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. cad. Εὐβαλῆς*) Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς male I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν*) Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. *A. 1 W. Διαφορὰν* enim cert. male habebant. *Pag. 33. l. 5. Ἐκλείμενα*) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. *l. 11. Τούμῳ*) Sic *I. H. P. &c. Τὸν ἐν μῖσῳ P. & L. l. 16. Ἐν*) Sic *P. L. & marg. A. 1 W. Ὅν* edd. Ὅν. *Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονται*) γέροντας *L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. cad. Δὲ καὶ Fl. Pag. 35. l. 5. Ὁργὴ κατ'*) Vid. notas. *l. 8. Οὐδέν*) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l. 11. Μῖσει*) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πάποτε*) Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπερμνήσκεις*) In *P. erat ὑπερμνήσκεις. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Ταιαὐτ'*) ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπίσταν*) Sic *Fl. H. P. Ald. Ἀπίσταν* *I. Ἐπίσταν* etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l. 10. Τὸν πάντων*) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l. 11. Ὑμῶν*) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἡμῶν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. cad. Ὅσφ*) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. Ἐπισκῆ*) ἐπισκῆ το Coll. *l. 13. col. 1. Ἀπατίσεις* editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l. 21. col. 2. Μάγιστρος*) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀλθουτικῶν*) Sic restituit Solan. ex *G. & C. cum ante editum lege-*

retur ἀθλητικῷ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. Solan. *Pag.* 40. l. 8. Ταῦτ' ἐκαινούντες) ταῦτα συνεκαινούντες Coll. l. 13. Ἀστασιαστος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectiōnem etiam confirmat marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δν) τρόπου δν legebatur in editis. Correxuit ex collatione Solanus. *ead.* col. 2. Ἐπὶ γὰρ) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε muliere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. *Pag.* 41. l. 7. Προσεστάτων) Sic Fl. I. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. 1. l. 13. Προϋνούον) Sic Coll. Fl. H. P. S. Προϋνούον I. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλύμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολοκία mendose C. *Pag.* 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. A. 1 W. l. 3. Ἀπειλὴ) Recte sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπειλὴ male I. Ald. Fl. H. l. 5. Ἐσκοπούμην) διενοούμην P. Prius servant I. Fl. H. P. aliaeque. l. 6. Παύσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. I. Fl. B. 2. P. *Pag.* 43. l. 1. Ἀποστάσεις) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. *Pag.* 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. l. 19. col. 2. Μεταστειλόμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxuit Solanus. *Pag.* 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. l. 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. A. 1. S. & L. Ἡμῶν male I. Ald. Fl. H. *Pag.* 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum Ald. Fl. H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε I. unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus I. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet Solan. *ead.* Ἐξ ἁπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἁπάντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἁπάντας voluit. l. 19. col. 2. Το) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. *ead.* col. 2. Πιττακοῦ) Πιπτακοῦ male edit. Clerici. *Pag.* 47. l. 2. Ὡς I. sola, & marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Πριννίως) Πρανίως Ex. G. Prianei C. *ibid.* Πλεονες) πλειονες G. Πλειονες κακοὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύν) ἐγγύα C. *Pag.* 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. ε.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

Iantus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. *Δέ τίνα* P. *Pag. 49. l. 13. Καί εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) *κατασκόπους* marg. *A. i W.* *Pag. 50. l. 13. Πέριλος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S.* Πέριλος tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Πέριλος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλεῖν*) Et sic *Fl.* habere cum *I.* notat idem. *l. 15. Μυκήσται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μυκήσται* male *I. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) *καταλούμ.* male sola *B. 3.* *Pag. 54. l. 6. Προσήσασθαι*) Sic *I. H. Fl. P. &c.* *Προσέσθαι* P. L. & marg. *A. i W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impreff. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitiori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστόξενος*) *ἀστυξένος* C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. *Παραδόχως* τυχόντας misere in editis. π. τυρούντας V. *l. 13. col. 2. Κἄν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro *ἰδίῳ ξένος*, quod in vulgato erat. *Ἰδίῳ — ξένος* G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) An ἦθος; *Raitz. ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Muravit Solanus ex C. item ἕτερας ex eodem, cum ἄτερας in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γινόμενους*) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *καχρημένον τῇ κρίσει* est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προβῆναι*) *προσδοῖναι* marg. *A. i W.* *l. 11. Ὅσῳ*) Ita restituit. ex L. & marg. *A. i.* Ὅσῳ edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ μὴ* marg. *A. i W.* *l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald.* *Αὐτοῦ* I. & marg. *A. i W.* *ead. Ἐμμεάττετο*) *ἡμμεάττ.* I. Prius servant *H. Ald. P. &c.* *l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores: Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἐλλυσιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθόν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. &c. l. 14. Ποιήσομεν) ποιήσομεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδέ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπληστοι) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσομεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσομεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. Ἡ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπνοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπνοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπνοίας Heinf. l. 9. Eis κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus: Sed & est in Ald. &c. l. 15. col. 2. Ἐξυφν.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενες. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἄμαντοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύσιον) Μινύσιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτὸς) μωμπτὸς P. l. 8. Τὸ) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Ρεῖτ. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Eis) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Παικλοντάτην) ποικιλοντάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλύσεις) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολύσεις male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλίστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῖν) προῖν Ex. Fl. Vulgatam tueretur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. 1 W.* Δοξομένοις edd. priores. *L. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. L. 15.* Εὐφυν) Ita etiam habere *I. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. & C. Pag. 69. L. 4.* Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *I. 7.* Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. verr. *I. 9.* Τυανῖ) Τυανῖ *I. sola. ead. Πάνυ)* τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *L. 15.* Ἐπενόα) ἀπενόα *P. ead. Χρονογράφω)* Sic *I. H. P. S. Ald. B. 2.* Χρονογράφω *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπισιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσῖν) δυοῖν *P. Δυσῖν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *I. 9.* Ἐρ) Adest a *Fl.* Adest in aliis. *L. 15.* Ἐς τὰ ἱερὰ) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Adest in *I. l. 17. col. 1.* Δελοφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελοφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελοφούς. *Solan.* Sed & pro ἀσιδήμους in edito male ἀσιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μεϊζόνος) ἐπὶ μεϊζόν A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μεϊζόν etiam marg. *A. 1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *I. 9.* Χαλκηδόνα) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἑμπόρων) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Προσοικούν) προσοικον *I. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλλᾶς) χαλλᾶς ridicule *I. l. 15.* Κᾶλκίνοι) Sic dedi ex *I. & marg. A. 1.* Ἐκείνοι enim erat in reliquis. *ead. Γάρ)* Sic *I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προισπᾶμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. verr. *l. 6.* Καὶ μεσβλ.) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg. *A. 1 W. & I. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροί) Heinf. & Guyet. βλεθροί. *L. 12.* Περσιδης) Sic edd. Περσιδης marg. *A. 1 W. l. 14.* Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. 1.* Στύσεσθαι edd. omn. Vid. not. *l. 16.* Εὔρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam servant *I. Fl. Ald. P. H. & C. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖος' ἄρχι) ἠῖος' ἄχρι *I. sola. l. 5.* Τετράκυλλον) τετράκιλλον male *I. Pag. 76. l. 3.* Αὐτῇ) Sic Cod. P. recte. Αὐτῇ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλαιβόμενον) συλλαιβόμενος A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθαζόντας) ἐνθεάζοντες A. P. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δοξομένην) δοξομένην *Ienf. Pell.* quoque an δοξομένην; idem habet & marg. *A. 1 W.* Sed δοξομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A. 1 W. l. 9.* Προφκοινομένην) Sic *P. R.* five *B. & Fl.* Προφκοδοιμένην edd. cert. *l. 12.* Τῷ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πόματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae. Στόματος I. & P. Pag. 78. l. 13.* Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προξεν.) προξεν. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P. & C.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gein. *l. 19.*

col. 2. Κατάγω) κατάγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) An καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρώτεροι) νεαλέστεροι Fl. & marg. A. i W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν) πάν P. L. & marg. A. i W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino v recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσται) μαντεύσαι l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν αὐτοῦ τοῦ προσιπὸν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὃ δέοιτο marg. A. i W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inferui ex marg. A. i W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογογραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγραμ. A. i W. l. 13. Πάνυ) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. i W. Pag. 85. l. 4. Τιάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμων) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγίσου) ἀρκειῶν edd. priores. Αἰγέλου Codd. L. G. P. & marg. A. i W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inferui ex marg. A. i. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. i W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτώ) Ita reposui ex marg. A. i W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνά) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae-fiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. i W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγέλαστος) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. i W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. i W. l. 6. Χρησμεῶδυντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευριανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηρια-
νῶ vel Σεβηριατῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
ctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλω P. & marg. A. i IV. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι) Resti-
tutum ex G. P. L. & marg. *A. i. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*)
Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. i W. Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead.* 'Ενέπλησε) ἐνέπληξε *I.*
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic *P.* ut Iens. voluit, ξενίας enim
edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ
Pell. Εὔρους ἔργαζόμενος marg. A. i W. Editionum αὐτῷ in αὐ-
τῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς *P. ead.* 'Αλλὰ) Ex *P. & marg.*
A. i. Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας*) Ex emen-
dat. Solani. *Συνίσις δ. δ. Fl. Συνίσις P. Συνίσις δὲ, οἷα* edd. ce-
terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. i. ead. Μέγα*) μεγάλη *Ex. Fl.*
Nihil mut. edd. nec *P. Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic muta-
re *H. & Fl.* norat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς δειδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex *L. & P.* insertum. *l. 5. Ἡ-*
λιάς) ἱλίας male *P.* Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ
I. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *I. &c.* Μελήσας *Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τὴ πενθερὰ Σελήνη
Fl. Cum vulgata nostra facit *P. l. 5. Μείζων ἀεὶ προσεπινόσι*)
Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσεπνέσι. *l. 6.*
Χρησμοφόρους) χρησμολόγους marg. *A. i W. l. 12. Ἀκρεσκό-*
μης) ἀκρεσκόμης *P.* Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Si ē *P. & marg.*
A. i IV. Πυλῶων edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. i. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex
P. additum. Deest in edd. *ead.* 'Ακρεσκόμην) Sic edd. reliquae.
'Ακρεσκόμην *Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2.* sola. *l. 13.*
Προεμνηγὰν) προεμήχαν τοῦτο *P. l. 15. Πρόρρησις*) Sic re-
cte *P. H. Fl. B. 2. Πρόρρησις I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπετθέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat
Cod. P. & reliqq. edd. l. 9. Γάμος) ἔρως *P. l. 11. Ἐρως*) γάμος
marg. *A. i. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
&c. Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης) Ex *Mf. Gr. Ἐκείνου* edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. *Κολπούς P. l. 6. Ἴη*) Nihil hic variare
edd. norat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
ce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac
μοχ καρβατίνας. ead. Καρβατίνας) καρβατίδας *Fl. male. l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ I. & P.* cum marg.
A. i. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. *Δίης I. & marg.*

A. 1. Διδς Schol. *I.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *I.*
H. B. 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *I.* 6. Διδς
 βληθ.) Διδς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν.
I. 7. Παιδίου) Ita esse in *I. Fl. H. B.* 2. notat Solanus. Sed &
 est in aliis. *I.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοσικέλους
Fl. Θεοπόλους Θεοσικέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead.
 ὁρμήσοντας) ἡμνήσ. *I.* male. *Pag.* 102. *I.* 3. Οὔτοι) Deest in
Fl. Adest in cett. & Cod. *P.* *I.* 9. Ἦρχουν) ἤρχοντο male pro
 ἤρχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἤρχουντο. *I.* 10. Ἀληθῆ) Ex *I.* Ἀ-
 ληθῆς cett. minus recte. *I.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερ-
 δῶτος *P.* *I.* 15. Δέσποτα) Δέσποτα male *I.* sola. *Pag.* 103.
I. 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδίμοις male *I. Fl.*
H. Fr. Ald. *I.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *I.* 7. Χρησιμοδούν-
 τα) χρησιμοδοῦντα *I.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.
Pag. 104. *I.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1.
 Vulgatam servant *I. Fl. H. P.* &c. *I.* 10. Ἀναπλεύσας) Sic
Fl. Ald. Fr. H. B. 2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *I.* *I.* 11. Κλύσματος)
 κλυσμ. minore κ. edd. priores. *I.* 15. Δδ) Sic omnes praeter *I.*
 quae γάρ. *I.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallet
 indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο
 pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat
 indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *I.* 5. Ἐπικού-
 ρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *I.* 7. Τῷ
 Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *I.* 13. Θεσπίζοι) Θεσπίζει *Fl.* *I.* 14.
 Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *I.* 5. Κεφαλαιω-
 δῶς) Ex emendat. Solani. Κεφαλιῶδες *I.* Κεφαλαιῶδη *Fl.* Κε-
 φαλαιῶδες reliquae. *I.* 17. col. 1. Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro
 Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Θιασώτης) δια-
 σῶτης male in editis. Correxuit ex ingenio Solan. *I.* 18. col. 2.
 Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κα-
 κῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *I.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H.*
P. Ald. Fl. B. 2. *Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & Codd. *A.*
L. Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *I.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell.
 καὶ delet. ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Defunt haec duo in *P.*
 πάροδον etiam omittit *Fl.* *I.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nih
 mut. *Fl. Ald. I. P. B.* 2. *H.* *I.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* so-
 la. *Pag.* 108. *I.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald.* & rel.
I. 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *I.* 11.
 Ἐπιβρέοντων) ἐπεσρέοντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. *P.*
 & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *I.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακιν-
 νῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακιν-
 δήων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ὑπελθόν rel. Ἐδελθόν male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὀπίσις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὀπίσις cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Λύοιτο) Sic edd. omn.
 Δέδοιτο *P.* *A.* Δίδοιτο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεὺ βαργύλα
 ἰσχυρὸν ἀγγιγέχιν φάος δὲ *A.* ead. Λεῖ-φει φάος) λεῖ-φει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P.* *Fl.* *B.* 2. *S.* Ἄλλος *I.* *Ald.* *H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A.* & *P.* Ἄλλως marg. *A.* 1. Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. 1 *W.* & *P.* Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ) Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττιαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. 1 *W.* ead. Χρίσθαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρίσθαι *I.* & cett. ead. Τέ
 κα) Sic *Ald.* *P.* *B.* 2. Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκεν esset, *I.* *Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐρχμένου τοῦτον καὶ πλε-
 ούντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰσθεῖ) Restitutum ex *P.* Εἰσθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπανέτε) κατέπανσέτε *I.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex.* *Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ ρε-
 ταβολή *C.* *Fl.* ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλουν τι) ἀπλουντε
 coniunctim *I.* Sed pro τι in *Cod. P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L.* & *Fl.* Πόρον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδίας
 ἄν margo *A.* 1 *W.* *l.* 10. Προβεβηκώς) προβεβηκώς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod. P.* *l.* 16. Βοσπορανούς) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.*
B. 2. *S.* Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. 1 *W.* *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald.* *P.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὀρμῆς) Sic
 restitutum ex *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. ὄργης enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in *P.* & marg. *Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A.* 1. & *I.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἀρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἀρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B.* 2. *H.* *P.* *Ald.* *I.*
Fl. & *Fr.* *l.* 10. Παλιώδης) Sic *S.* eiusque affecla *Απβ.* Πάλιος

marg. *A. i IV. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ*) Sic edd. *Αὐτῷ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν*) βοηθῶν *A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι*) ἐντυχούσοι male *I. Conf. supra cap. 47.*

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. *Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς*) Sic *P. B. 2. Ἐξαρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀρέμενος*) ἀφήμενος male *A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐραβρυνόμενον*) Edd. priores & *M. ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte *μ* delevit Solan. *l. 11. Τὰ ἑμοῖα*) τὸ ἑμοῖον *W. l. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec *M. Pag. 122. l. 1. Δεήσει*) δεήσῃ *W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ*) δ' οὖν *W. l. 8. Μόνου*) Ex *Fl. & M. dedi. Μόνον* edd. vulgo. *l. 14. Ὅλος*) Sic *W. Ὅλως* edd. priores. *Pag. 123. l. 10. Σοι*) Deerat in edd. inferui ex *Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἰσού ἡμῖν καὶ σὺ γεγενῆσαι*) ἐξίσῃς ἢ *κ. συγγεγένῃσαι Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ*) Ita esse in *I. Fl. H.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *ead. Ἦν*) οὖν *P. male. Ἦν* recte cett. & *M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato *σημείου δὲ τοῦ. ibid. l. 13. Τοῦπίον*) Ita correxi ex *C. Τὸ πῖον V. Τουπίον M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ*) καὶ ἡ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. *Codd. ibid. l. 16. Ταῖν*) Sic recte *C. Τοῖν* male *V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα*) ἀρσενικῶ ἄρθρῳ *C. Pag. 126. l. 2. Ρυθμίζει*) Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζοι* male *I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν*) λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. *λειτουργία* adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13. Ἐθέλοις*) Nil mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κουρήτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S.* habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm. ed. putat. Pag. 128. l. 1. Γὰρ*) γὰρ *M. & Fl. Vulg. ferv. cett. l. 4. Ἐν ὕπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνὸς πλοῦς W. Pag. 129. l. 17. Μὲν*) δὲ *M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. l. 6. Ἐνδίδωσι*) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & *H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς*) αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἂν*) δ' ἂν νῦν ἐτι *W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Πάισαντες*) παῖσαντες ἄλλήλους edd. Abest ἄλλήλους a *W.* Ideo expunxit Solanus. *Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. l. 4. *Κωμάξατε*) Sic *Fl.* *Κωμάσατε* cett. & M. l. 12. *Ἀνδρίας*) *ἀνδρίας* W. Prius tenent l. *Fl.* P. H. *Ald.* *ead.* *Γυμνοπαιδίας*) *γυμνοποδίας* male edd. priores & M. l. 13. *Ὁμοίως*) *ὁμοιος* Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. *Κυβιστητήρας*) Sic W. & Homer. *Κυβηστ.* edd. priores. *Pag.* 132. l. 1. *Αὐτῇ*) Infertum ex W. Deerat in edd. l. 2. *Ἐδίνων*) Restit. ex Homer. *Ἐδίνων* male edd. Luciani priores. l. 12. *Φησι*) *φασιν* W. l. 13. *Τὰν εἰκόνα*) Restitui ex W. *Τὰς εἰκόνας* edd. male. *Pag.* 133. l. 1. *Τούτο*) *τούτων* male l. sola. l. 8. *Ἐπ' αὐλῷ*) Sic dedi ex W. *Ἐν αὐλῷ* edd. l. 11. *Ἡ λύρα*) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. *Pag.* 135. l. 7. *Ἐμπούσαν*) *Ἐμπούσαν* W. l. 16. *Πεποιημένων*) Sic l. *Πεποιημένων* reliquae & M. l. 17. *Τῶ*) *Ἀντά;* Solan. *Pag.* 136. l. 1. *Ἄρην*) *Ἄρην* *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. l. 8. *Γενικῶτ.*) Sic M. & edd. praeter B. 2. quae *γενικῶτ.* l. 17. *Παιδείαν*) Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & B. 2. *Παιδείαν* habebant edd. ceterae. *Παιδίας* P. *Pag.* 137. l. 5. *Ἡδίστα*) *ἡδίστα* male l. l. 9. *Ὁρχήμας*) Sic restitui pro *ὀρχησμάς*, quod omnes edd. obfidebat. l. 12. *Ὁρχηστὴν τε*) *ὀρχηστὴν τε* male edd. l. P. & c. omnes, praeter S. & *Amst.* quae recte *ὀρχηστὴν τε*, quod confirmant Codd. M. P. l. *Pag.* 138. l. 4. *Ὁρχεῦνται*) *ὀρχοῦνται* P. l. 15. *Ὀλναι*) *ὀλναι* W. male. *Pag.* 139. l. 2. *Τότε*) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. l. 6. *Αὐτοῦ*) Sic recte *Fl.* H. P. *Αὐτοῦ* male l. l. 9. *Τραγικῇ* & c.) *τραγικῇ* & *καμφδικῇ* *Fl.* Nil variant cett. nec M. l. 10. *Τρίτης*) Ex P. restitui. *Τρίτη* edd. male. l. 12. *Τὴν καμφδ.*) Articulus abest a W. l. 14. *Διὰ τοῦτο*) *διατοῦτο* uno verbo *Ald.* *Pag.* 140. l. 2. *Πρώτου*) Sic l. *Ald.* H. *Fl.* P. *Πρώτον* l. *Pell.* l. 4. *Ἡσκημένος*) *ἐσχηματισμένος* l. *Pell.* *Pag.* 141. l. 8. *Αὐτῇ*) Nil mutant edd. vert. *ead.* *Νενόμικεν*) Hoc ex W. restituit Solan. *Νενόμικεν* edd. priores. l. 15. *Κινουμένων*) *κινόμενων* *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. *Ἐπεταιράττεν*) Nihil mutare M. S. l. H. *Fl.* & P. notat Solanus. *Pag.* 142. l. 7. *Τοῦ*) Abest a *Fl.* l. 9. *Προστέθεικεν*) *προστέθηκεν* *Fl.* l. 11. *Ἀμαθίας*) Sic esse in l. *Fl.* H. notat Solan. Sed & P. aliaeque sic habent. Forſan quaesivit, num quae *ἀμαθείας* haberent, ut mox. *ead.* *Παράσχωμαι*) M. recte cum edd. Sed l. male *παράσχωμαι*. l. 16. *Πολυμαθείας*) Sic iam edd. l. *Fl.* H. P. & c. *Πολυμαθείας* W. *Pag.* 143. l. 8. *Γενικῶτέραι*) Sic edd. pleraeque & M. *Γενικῶτ.* P. & B. 2. l. 14. *Θεμέλει*) *Θεμέλια* L. Prius habent edd. l. 16. *Ὅσπερ*) L. recte. *Ὅσπερ* edd. cum Codd. M. P. male, si sequens *τούτο* spectes. *Pag.* 144. l. 1. *Θερμαῦστρίζειν*) *τερμ.* male l. Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cert. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ὅν) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμυσαν) Πολύμυσαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ἔοντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα ἦφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not.
 l. 15. col. 2. Παγίῳ στάσει) Sic habent C. & M. Παγιάτῃ ed.
 Cler. Παγίῳ στάσει mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
ead. col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omiffa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἔστι M. prave.
 Solan. *ibid.* ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur
 ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλιρρό-
 θιον) Edd. priores ἄλιρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πόδος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. I.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. re-
 cte. Σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) Διαπόρτιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 γίον W. L. & Fl. Δέρας certt. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένουσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένουσιν P. male. *ead.*
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προσηρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσέως)
 καὶ Ὀδυσσέως W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις)
 καὶ ἡδεῖς ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Certt. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant certt. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore
 υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4.
 Ἀνάδοσιν) Sic edd. vet. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφία)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφία I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. 'Ερυθρίας) 'Ερυθρίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P. l.* 11. 'Οσαι εις δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M. l.* 12. Καρία) Καρία *W.* male. *l.* 16. 'Αντιπάτρου) 'Αντιγόνου marg. *A. i W. Pag.* 155. *l.* 5. 'Εαυτον) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* 'Εαυτων male *I. Fl. H. Pag.* 156. *l.* 6. Παλόντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόροι) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόροι volebat. male, vid. not. *l.* 13. Γουτενομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut lenf. recte coniecit. Γουτενομένοις enim edd. priores & *M. l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M. l.* 15. Κοσμεΐσθαι) κοσμεΐται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. 'Υποδεδυκότα) υποδεδυκότα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P. Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2. l.* 6. Βασιλικός) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M. Leg. βασιλίκος* adscripsit Solanus. *l.* 9. Συνέναι) Restitutum ex *W. Συνέναι* edd. priores. *l.* 10. Οικίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P. l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaque pleraque. Οἶδε *I. Οἶδεν M. l.* 9. 'Αριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. 'Ο αὐτός) Illud δ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* 'Υποκρινείται) υπερκρινείται male erat in *P.* Recte υποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. 'Ισχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c. Pag.* 161. *l.* 2. 'Εκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* 'Εκαστον Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γο) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. 'Ορχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marciλ. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W. Pag.* 163. *l.* 2. 'Υπισχυνομένων) υποσχυομένων *I. Ald. & H.* At prius recte cett. *l.* 14. Εὐχέρεις) εὐχερεῖς *Pell. Pag.* 164. *l.* 4. Ζητοῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M. Ζητοῖς* edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P. Κα* erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M. l.* 15. 'Επιτηρεῖ) ἐπετ. lenf. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M. Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι *W.* Περφεῖσαι *P. L. Φεῖσαι I. Fl. Ald. H. &c. l.* 11. Ἰδῆς) εἰδῆς *W. Pag.* 167. *l.* 3. 'Αθλήσει) αὐλήσει male *B. 2. &c.* 3. 'Ασκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuerunt *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M. l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ *W. Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Defunt haec duo verba in *W. l.* 13. 'Επιδείκνυται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C. Pag.* 169.

l. 5. Τῶ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῷ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθῆς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλήτες) ἑλληνῶ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παιδῖαν l. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxerit Solan. l. 7. Αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΑΤΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excerpta Fl. quae σαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώση) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραστησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφεύς) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχηστομανήσοντα edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νῆος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 4. Κομῶν) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελούστα) Sic edd. omnes. Κυψελούστα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρόνοι mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τῆς χρίται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. Ὄτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμεῶν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεοχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῶ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Καμαί) Non aderat hoc in edinis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελῆς) κυψελῆ M. *ibid.* l. 21. Ὁ) ἐν φ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκαίῳ) Λυκνίῳ W. l. 9. Στλογγίδα) στλογγίδα l. At vulgatam servant cert. & M. l. 12. Τί) Male omissum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλαύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

ἔχοντο) ἔχοντο editum erat; mutavit Solanus. l. 18. col. 1. *Χρονοσ*) *καχρῆσθαι* editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* l. 24. *Φωσόνια*) *φωσ.* C. Abb. *Pag.* 178. l. 16. col. 2. *Ενικμα*) Recte sic restituit Solan. pro vulgato *αίνιγμα*. *Reitz.* l. 25. col. 1. *Ἵπερζύχθησαν*) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso *υπερέρχθησαν*, quod editum fuerat. *ibid.* l. 27. *Ἀζυγα*) Ita dedit idem pro vulgato *αζυγον*. Recte quidem ab *αζυξ*. Sed quia & ὁ καὶ ἡ *αζυγος* dicitur, ut *Amor. cap.* 44 *αζύγου κοίτης*, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* l. 28. *Ἀστραβηλάτας*) *ἀστραβηλάτους* male ed. Cler. *ead.* col. 2. *Σιτηρον*) *σίτορον* ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. l. 3. *Γηπαττάλους*) *γηπαττάλους* Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. l. 4. *Βραχάνων*) *βραχάνων* Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. *ead.* *Λαχανευσάμ.*) *λίχν.* Fl. l. 6. *Ἐδάρη*) Edd. priores *ἐδάρη*, male. l. 9. *Ἀπολουόμενος*) Edd. *Ἀπολούμενος* W. & Fl. l. 10. col. 1. *Ἀληλεσμ.*) *ἡλομένα* ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen *λευκόπολις* est.) *ibid.* l. 11. *Ἰατροί*) Ex V. altero & C. Abb. *Ἰατροί* enim male hic antea edebatur. *ibid.* l. 19. *Περτραχίλιον*) *δερτραχίλιον* V. aliunde huc translatum. Solan. l. 21. col. 2. *Φαρμάκου*) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. *φαρμακῶν*. Solan. Sed *φαρμάκων* (saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* l. 23. col. 1. *Σκουάζειν*) *κυνάζειν* ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* l. 25. *Σκάφη*) *ἔστι σκάφη* ante legebatur: sed *ἔστι* deleuit idem. *ibid.* l. 29. *Μέσον*) *μέγα* Exc. G. *Μέσον* cum V. C. Abb. l. 30. col. 2. *Κάχρυς*) καὶ *χρῶν* editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. l. 1. *Ἀποθρέξ.*) *ἀποθρίξ*. Coni. apud B. l. 3. *Σέλγη*) Nihil mutant edd. nec M. *Γέλγη* Meurf. l. 6. *Λογάνιον*) Vorst. *λαγόνιον*. l. 13. col. 2. *Λογάνιον*) *λογάνιον* legebatur per *ἡμικρον* in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. l. 18. col. 1. *Γρυτοπάλην*) Forſan *γρυτοπάλην*. *Reitz.* l. 23. col. 2. *Ἰτυκαῖος*) ἐν *πρώτῳ γέ.* Σικ. M. i. e. *γεωγραφίας*. Solan. *ibid.* *Ἡ Ἰτύκη*) Sic praeunte Solano dedi. *Ἰτύχη* enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. l. 1. *Ψύτταν*) Forſan *ψιττὸν*, h. e. *ταχέως* Vorst. *Ψύττα* Fl. & W. l. 4. col. 1. *Ψύτταν*) *ψύττα* erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. Solan. l. 5. col. 2. *Κατακτὸν*) *κατακτῶν* ante editum, & mox δι' omisſum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* l. 7. *Τι—ἔχων*) *τε* & *ἔχων* ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. l. 14. col. 1. *Κοτταβὸν*) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κόνταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτριδίων*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτριδίων*; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbaris non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνν*) *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνν* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εισαγαγόντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τιθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) *Λεγε ἀποστάσεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *Οὐτῶ* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τό*. *l. 36. col. 1. Ἐρωτα*) *Λεγε ἔρωτα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) *Ἀ—τάριαμεινις* V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. *ἀ. μάνις* M. *ead. col. 2. Παρασκευασμένων*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρὰ—εἰρησῶσαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα*) *ἔψόμεθα* Exc. *Ἐψόμεθα* L. *l. 5. Μέσση πόνον*) *μέσσην τὴν πόνον* W. non comparet articulus in edd. *l. 7. Ὠστιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μικέτι*) *μικέτι* τὶ W. male. *l. 13. col. 2. Βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) *κανδῶπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῶσ*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῶσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον*) *μέσον καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) *παγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθεικε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τίθεικε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίναις*) Nil mutant I. Fl. H. P. &c. *l. 9. Καταιοηθέντες*) *κατεοηθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex Fl. & W. Ἄλλος enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικωντες*) *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τοὺς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὡς* editum

erat; sed & ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνθυ-
 προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων.
ibid. l. 22. Ἀλλήλων) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M.
 utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. Pag. 184. l. 1. Ὁδο-
 τωτῇ) Sic restitutum ex W. Ὁδοτῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ-
 στίλατο) ἐμυστίλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποιήματα, δίχην καὶ
 ὕμνα) πολλά καὶ ποιήματα καὶ δίχην καὶ ὕμνα W. l. 10. Τὸς)
 ὑὸς l. ὑὸς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνη) χοίρων M. l. 14. col. 1.
 Φασίν. ἀσπ.) φησὶν & ἀσπέντες antea legebatur. *ibid.* l. 17.
 Ἐραρον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐραρον V. & C. Abb.
 quod monente Solano recepi. Reitz. l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα-
 γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis
 idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au-
 tem sartagine[m] significat; sed quia praestat explicationem ef-
 ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu-
 tarit. Reitz. *ibid.* l. 22. Μελιττωῦται) μελιττωῦται V. l. 23.
 col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit
 Solan. *ibid.* Mῆκος) Sic recte pro edito μῆκος dedit idem; quī
 & ἄπερ inseruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκα-
 λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? Reitz. *ibid.* l. 27.
 Φησὶν) ἂ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So-
 lanus? Reitz. Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) τηγάνου apud B. Nil
 mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male.
 l. 13. col. 2. Πάστυλοι) πᾶστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδόρος)
 Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col-
 lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς)
 βοιωτικὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna
 relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.*
 l. 24. Τίτες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τίτες
 M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων
 editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus.
 Pag. 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec
 M. l. 2. Τρύλλης) τρύλλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita
 Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων
 ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ,
 quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite-
 rum καὶ legebatur ante βαμβυλίδος, quod idem delevit, nec im-
 merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic
 locum habere non poterat. Reitz. l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ.
 Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editis. male. Et pau-
 lo ante quoque male ἀνεμφορτα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ
 in edd. absens inseruit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξήργ.) Lege ἐξείργα.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυκλικιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz. ibid.* l. 33. Τας δίκας) δικην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hautisse video, quod postea exhibetur. *Reitz. ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. i W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι, Sic W. & marg. *A. i.* Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλησε W. l. 6. Κατηλίφα) κατάλυον marg. *A. i.* l. 7. Ἐπιτόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρίκρουτο) ἐρίκρουτο ex marg. *A. i W.* W. & Fl. Ἐρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὁκαταξίς) Sic edd. vet. ac recentt. Ὁτοκάταξίς W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύπανον) Sic V. & M. Τὰ τύπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz. ead.* Ποτηροπλύτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλύτην, usus diversissimi. *Reitz. l.* 19. col. 2. Κυκλησέτις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπίτομπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσόχουν ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) ληρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποίικιον) ποικίλιον ante editum. Solanus ποικιλὼν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz. l.* 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφείοις) σκειραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαψικιδalos) ἐγκαμψικήδαλος W. l. 7. Αὐλούμενος) ἀλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρκάδ.) καρκόδ. W. l. 10. Ποδόστρ.) παιδόστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλων) Sic mutarat Solan. pro τραχηλων, quod in editis erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέβδαλλον) ὑπέ-

βδύλλον M. *ead. col. 2. Μεγάλας*) μὲν tantum conspicietur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύτων*) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύτων. Item μοχ τοῦτα correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1. Φῶς*) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φῆσιν. *ibid. l. 26. Παίζοντος*) παίζοντα antea editum. Correxuit idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ*) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα*) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2. Κυβύσι*) κυβύσει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3. Ἡ*) ἦν marg. *A. 1. male. l. 7. Πιττῶν*) Sic dedi ex *l. Fl. & M. Πιττῶν* edd. cett. *l. 12. Ἀπηγχόνησα*) ἀπηγχόνησα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14. Ἐπινύσσων*) ἐπινύσσων W. *l. 17. Δισπίσα*) δίσσα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2. Σχινοτρ.*) σχινοτρ. W. *l. 3. Παῖδην*) παιῶδην W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Μιν ἰῶν*) Sic edd. & M. Μὴ ἰῶν melius marg. *A. 1 W. l. 6. Σκοπάδειον*) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδων. *l. 7. Δαμασίας*) Restituit. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13. Πίνωμεν*) Ex emendatione Solani. Πίνωμεν edd. priores. *l. 14. Παρηβηκὸτ.*) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl. Παρυβηκ.* *l. male. l. 15. Ὑμῖν*) ἡμῖν male *l. sola. l. 16. col. 1. Σχινοτράκταν*) σχινοτράκτραν δε μίρτωντα edd. male. *l. 22. col. 2. Δρυπέταις*) δρυπέταις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ἔς λέγομεν δρυπέταις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1. Θρηνηδστάτοις*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Θρηνηδέταις* W. *l. 3. Εὐπυδάκωτα*) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυδάκωτα P. *l. 6. Καρυβαρεῖν*) καρυβαρεῖν edd. priores. *l. 8. Συνυβλήσομεν*) συνυβλήσομενοι W. solus. omisso οἶα. *l. 9. Ἐνοινοφλήσιν*) Sic edd. praeter *l. quae ἐνοινοφλήσιν. l. 12. Ἐρεσχηλεῖν*) ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Λαλησοδηγάνη*) λαλησοδηγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2. Χορδὸν*) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid. Παιδοβοσὸν*) παιδαβ. antea editum, male. *ibid. l. 20. Συνηθ.*) Sic V. sed male editum erat συνυβλήσομεν. Ut autem φλυαρίσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1. Κροβυλεῖδην*) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδην enim antea editum erat. *Pag. 193. l. 1. Χείροσθων*) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7. Εἰργάσω*) Sic edd. vet. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα*) τὰ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1. Εὐφορῶ*) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20. Διολισδαίν.*) διολισδέν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2. Ὅτι*) Non ad-derat in editt. addidit Solan. *l. 22. col. 1. Φασί*) Sic dedi ex C. Abb. Φεσι V. *Pag. 194. l. 10. Ἠλέων*) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἡλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B.* 2. *S. & P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl. B.* 2. & *M.* Εἰκείον male *I.* cum *H. & Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνούοντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἰλασμένον. Adeest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Περσσημένους) Legendum περσόν. adscriptit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισδογνομεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισδογνομεῖν. *l.* 19. col. 2. Κινουμένου) Edita κινουμένου. Corripuit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπῇ) Deest in *Fl. l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὐν) γούν *W.* *l.* 10. δὲ) δαῖ *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτώμα) πῶμα *W.* & *Fl. l.* 11. Φρονόσις) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* norat Solan. (At *S.* habet φρονόσις.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλασσαι) σκύλλασσαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. ΣΙΛΛΗΠ. edd. ead. Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προσδοκ.) Sic *W.* Προσδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. col. 2. Φροεῖν) Sic restituit Solan. Nam φροεῖν habebant edita. *ibid. l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. col. 1. Διαταγέσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid. l.* 20. Σιληπορδεῖν) σικπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. i. W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βαρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. *l.* 12. Οἰσσαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B.* 1. 2. *P. & S.* ἰσσαι male *I. & H.* cum *P. & Exc.* *l.* 14. Προπαρσκήνασμ.) Ita *M. & B.* 2. recte. Προπαρσκη. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντήμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adeest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἀριστα) καὶ ἀριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πύδεν. *Pag.* 205. *l.* 16. col. 2. Παρακολουθήσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθήσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείσις) Ἐπικουρίσις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερήιον) Sic *P.* so-

la. Ἰερῶν cett. & M. l. 7. Μύρια) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδ' ἐν ἡ' ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τον) τῶν male l. Τον recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίαις) ἀνθρωπίαις l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθαρξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Καλτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελευτών. Sed in textu recte, ut hic, Καλτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῆν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν sine commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorf. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ζῶων W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῆς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅ—τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore a Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκῇ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Desumpta haec duo male in Fl. Adsumt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκῆματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπίειν) Sic W. & Fl. Ὀπίειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

IN DE A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθῆνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διωνεκτίον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. πᾶσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκτο) ἀπίκτο edd. priores. l. 11. Βασιλῆων) βασιλῶν W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχασιν) ἐπιτύκασιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχουσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοις) μαντευόμενοι edd. priores male. (μανταυομένοις S.) ead. Κατηγορεύει) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male Fl. l. 5. Ἀρῦιν) ἀδικίην W. solus. l. 7. Σοφῇ) σοφίην Fl. Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Οικήσεως) Sic edd. praeter Fl. quae οικήσεως. Οικήσιως M. l. 13. Ων) Sic restitui ex W. Οὐν edd. priores hic & supra. l. 15. Ἀλλοτε) ἄλλω τὲ Fl. Sed vulgatam cett. edd. lectionem tenent M. & P. ead. Ἀλλῃ μορφῇ) ἄλλῃ μορφῇ Fl. sola. l. 17. col. 1. Ἀδικίην) Corrupta haud dubie vox. Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 7. Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν l. male. Ceterae recte, cum Cod. M. ead. Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. l. 9. Ων) αὖν edd. priores. l. 13. Μηνέων) Sic Fl. P. & M. Μηνῶν male cett. edd. Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων Fl. W. & marg. A. 1 W. l. 4. Οικεῖα) οἰκία M. ead. Ζῶα) Lacuna inter οἰκία & ζῶα est in Fl. l. 7. Τέων) τέω M. & Coll. ead. Ἰρὰ) ἰερὰ edd. priores: quod in M. erat emendatum. l. 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare edd. nec M. notat Solan. l. 13. Καὶ μὴν) Et sic edd. cum M. l. 14. Ἡερίου) sic I. H. P. & c. Ἰερείου Fl. & M. l. 15. Ἰρώτατον) Ita M. Sed emendatum. Ἰρώτατον edd. priores. Pag. 219. l. 4. Τουτέου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τούτους. l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. l. 8. Ἀτικετο) ἀφίκετο ante legebatur. l. 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M. Προήνεγκεν l. Προηλ. B. 2. l. 13. Ἰρολογίην) ἰερολογίην edd. priores. Et mox ἰερὰ, quod similiter mutavi. Pag. 220. l. 3. Ὀρφέως) Ὀρφῆος W. Sed a manu recentiore, loco sequente. l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. ead. Ἰκελος) Sic W. Εικελος edd. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Constans edd. lectio & M. In l. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαΐουσιν) Ita bene Fl. H. P. & M. Ἐπαῦουσιν l. Pag. 221. l. 4. Πατρώη) πατρώη Fl. Nil mut. cett. nec M. l. 5. Ἐλλησιν) Ἑλλῆσις misere l. sola. l. 6. Ξυνὴν) κοινὴν Vorst. Nil mut. edd. nec M. l. 9. Ὑπέδειξεν) ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant l. Fl. H. P. l. 11. Ἀνατολέων) ἀντολ. W. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit pro vulgato διαδρομ. l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2. Ἰππον) ὡς ἵππον W. l. 9. Οἱ) Sic edd. & M. l. 10. Ἐωυτοῦ) ἑωυτοῦ l. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐωυτοῦ Fl. l. 11. Χρεώμενος) χρεώμενος Heinsf. ead. Ἐπισικτὰ) ἐπιϊκτὰ Pell. pro ἐρικτὰ Ionice. ead. Πόλον) πολλὸν W. l. 12. Ἀληθῆνις) ἀληθῆνις Fl. l. 13. Ἀβύσσων) ἀβυσσον Fl. Sed vulgatae adstipulatur M. l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέων l. Αὐτῶ edd. priores. l. 16. Φρενοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. l. 17. Ἐπιεικῇ) ἐπιεικῇ Exc. G. Lege ἐπιεικτὰ. Solan. Pag. 223. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 8. Δρόμου) Sic W. P. Δράμευς

edd. Δράμων L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμιος cert. l. 9. Διατάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. l. 14. Θεοφιλέας) Θεοφιλέας male l. l. 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψαν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκαλα) εἰκαλα edd. priores. l. 2. Χροῖον) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὀρίσθαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσθαι. l. 18. Ναθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀναθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέῳ) αὐτῷ vulgo. l. 5. Αὐτέον) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαρτήσιον) μαρτησίον M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitum ei morem gessi. Reuz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφρεδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse l. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰρωτάτον edd. l. 10. Ἡ) οἱ W. l. 12. Νεκύνον) νεκρῶν W. Sed vulgata porior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνδμιζον) ἐνδμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασθαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὀρην). ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονομένον) κινεομένον L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρωμένους) Sic W. Χρωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοῦσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγῶται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) σὺμαρέως ante editum erat.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γς legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. Ἠξεν) Edd. priores ἦξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτο) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινωπία) Σινωπία male *I.* *Pag.* 236. *l.* 1. Καταλήψ.) κατα-
 λείψ. male *P.* *l.* 2. Ἐμελε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. *Pag.* 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλε-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀραβ. § 10.
l. 10. Ἀναλαβών) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοτο *P.* Ποιοῖτο *Ex.* *Fl.* utrumque male. *Pag.* 239. *l.* 7. Προ-
 ελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vet-
 edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. *Fl.* *H.* *P.* *S.* Αὐτῷ *B.* 2. *Pag.* 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan, ex Angl. *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl.* *P.* *S.*
 &c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἐμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *l.* 18.
 Περαιῖναι) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῖον esset in editis.
ead. col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Sola-
 nus. *Pag.* 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαῖον male *I.* *l.* 11. Ὁραῖον)
 ὁραῖον male *I.* *ead.* Θηλυδρία) θηλυθρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώ-
 ρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησίλαον
 male *P.* sola. *Pag.* 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I.* *S.* Αὐτοῦ *P.*
Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Sola-
 nus. *l.* 8. Παρίσταςθαι) παρίσασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτὸς) Conflans edd. lectio. *Pag.* 244. *l.* 14. Ἀπαίδυτους)
 Ita edd. omnes. *Pag.* 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *lenf.* & *B.* 2. Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαιν edd. priores. *Pag.* 246. *l.* 9. Κῆτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. *κατα* *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' οὗτο *Ex.* *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* *Pag.* 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum Schol. 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt.
Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. *V.* Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum
 scribitur. *Solan.* (ἀπ ποία — φρατρία; ut mox πολίται; *Reitz.*)
ibid. *l.* 21. Αὐρηλίαν) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλίαν edita: quae tamen non mutassem, si mea
 solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2.
 καθαρώς) Sic dedi ex coniectura, καθαρός enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarar *Solanus* noster. *Reitz.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀπὶ*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniciit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano fedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὗτος λέγειν*) οὗ λέγει editum ante, sine sensu, οὗτος esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὗτος λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀόρητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς τοὺς* male edit. Cler. *ibid. l. 17. Μαδῶν*) μαδδῶν C. *Pg. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στῆματος καὶ*) Ex *Fl.* sic dedimus. καὶ διὰ στῆμ. edd. cett. *l. 12. Τῶν*) Ex sic habere cum *l.* etiam *Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐπικουρεῖν *Fl.*

IN A M O R E S.

Pag. 256. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *l.* Λυκίου καὶ Θεομήστου *B. 1. l. 3. Παιδιάς*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας l. l. 4. Ἐσθινού*) Sic bene edd. *O. & M. Ἐσθινού* male *l. l. 10. Διηγνημάτων λόγων* edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. *Angl. L. O. P. W. l. 11. Κατεύφραεν*) Sic *P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφρακεν l. Κατέφραγεν O. l. 12. col. 1. Ἀσθινής*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκόδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνβύσιον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρῶν*) εὐρῶης marg. *A. 1 W. l. 4. Εἰ περὶ ττά με*) εἰ με Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec *O. & M. ἡ γεροτολογεῖν, ἡ ἢ περὶ ὑμολογεῖν marg. A. 1. l. 5. Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell & marg. *A. 1. l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν *O.* Nihil mut. *M. B. 2. l. P. &c. Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. 1. l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. τὸ καλὸν) τὸ κάλλος marg. A. 1 W. τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaeque. τοῦτο FL. τοῦτων l. 5. ἄλλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλλας cum Cod. M. ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφῆν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μῆν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. Καὶ αὐτὸ καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδονῇ
) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cert. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡς.) Παρησιόδω iunctim l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορόπως)
 ἰσορόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τι) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. A. 1 W. ead.
 ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συρτόνας) συντόν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 pararet in cert. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & FL. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἑγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπὲρ γυνε fine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐννεχουμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχνη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμῆς.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Desunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) περαινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Δικρό-
 των male S. l. 13. Λιβυροὶ) Λιβινὸι male W. post Λιβυροῦ.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὀρικῶ) ὀρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐπομυνον A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. *L* 10. Προσεστειλ.) προσεστειλ. edd. priores. *L* 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. *L* 14. Αὐτῷ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*. 1. *Ven.* 2. & *B*. 2. Αὐτῷ cett. edd. & M. male. *L* 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male. *Pag.* 264. *L* 4. Χαίροντες) εὐχαρίζοντες marg. *A*. 1. *L* 5. Εὐδαιμ.) εὐγαιμ. *L* male. *L* 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. *L* 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους *L* male. *L* 15. Προσ—εῖν) προσπροσεῖν. male *B*. *ead.* Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. *L* 16. col. 1. Ἠλιάδης) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. *Reitz.* *L* 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. *Pag.* 265. *L* 10. Ἀπλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. *A*. 1. *L* 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλος—ἐπτοῖτο W. *L* 15. Πόρρωθεν) Ita *Fl* P. aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male *I*. *Pag.* 266. *L* 1. Ὅποια) Ita dedi ex M. & edd. vett. Οὐν ποῖα enim erat in P. *ead.* Φιλῇ) Sic M. *Fl* *I*. P. Φιλῇ *B*. 2. *L* 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. *A*. 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. *L* 6. Ἐγείρῃς) Sic P. *Fr.* *B*. 2. Ἐγείρῃς *I*. *Fl* *V*. 2. *S*. *L* 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁ πρότερος Vorst. & M. a recent. manu. *L* 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptura Cod. P. & edd. *B*. 2. *Fr.* *V*. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. *Fl* & *I*. *L* 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. *A*. 1. & Ex. *Fl*. Vulgatam tenent *I*. P. & c. *Pag.* 267. *L* 9. Ἐπνηγόμεν) Sic marg. *A*. 1. f. ἐπνηγόμεν W. Ἐπνηγόμεν edd. priores. *L* 11. Τοῦ Ἀφρ. ιδ. π. i.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. *L* 13. Εὐχέραιας) Sic etiam esse in *I*. *V*. 2. *B*. 2. & *S*. notat Solan. Sed & est in P. & c. *Pag.* 268. *L* 2. Συνήθεις) συνήθεις *I*. sola. *L* 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. *L* 10. Ἀντικαταλλάξιμος) ἀντικαταλλάξιμ. W. *L* 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. *L* 12. Τὸ γὰρ αἰθρίον οὐκ) Pro his omnibus αἰ Ox. *ead.* Εἰς) ἦν marg. *A*. 1. *L* 14. Ἀ) Duobus versibus omiffis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. *L* 16. Πυκνὸν.) πυκνὸν *I*. sola. *Pag.* 269. *L* 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. *A*. 1. W. *L* 4. Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes male. *L* 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male *I*. *L* 6. Κυπαρίττον) κυπαρίττος W. male. *L* 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter *I*. quae κητός. *L* 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab edd. & M. *ead.* Κατήρτηντο) κατήρτουντο O. Nil mutant edd. *I*. P. *B*. 2. & c. nec M. *ead.* Βότρυς) Desunt seqq. in Cod. Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. *L* 13. Ἦν) ἦσαν *I*. *Pell.* *ead.* Ταῖς) Sic recte P. & c. Τῆς male *Fl* & *I*. *L* 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1. Σφριγῶν*) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *I. 17. col. 2. Διπλοῦν*) Omisium erat in edd. aequae ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1. A*) Constanter legi notat Solan. In marg. *A. 1. ἄς* adscriptum est. *l. 8. Λαληθῶτος*) Male *Amfl. λαληθότος. l. 12. Ἐμβόσας*) ἑναβόσας *W.* Nil mut. *Fl. l. P. &c. l. 16. Ἀμφίθυρος*) ἀμφίθρος male *Fl. & I. ead. Αὐτῆς*) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4. Ὀλην*) Sic *P. P. B. 2. Fr. S.* Deest in *I. Ald. Fl. l. 6. Εἶναι πεπιστ.*) ἔμπειστα sine εἶναι *W. l. 10. Ὀση*) Hic rursus pergere *Mf. Ox.* notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l. 11. Ἀμφιλαφεῖς*) ἀμφολαμφεῖς male *I. l. 12. Ἀγκάλισμα*) Sic recte *O. B. 2. M. Ald. P. S. Ἀγκάλισμα l. Fl. l. 13. Ἑλλισπείς*) ἑλλισπείς *W. l. 15. Πιόττητα*) Sic restitui ex *B. 2. B. 1. & S. Ποιότητα* enim *I. & cert. cum Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιούτος ἄρα*) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in *Ox. l. 7. Πάθος*) Hoc reposui ex *L. P. W. Πένθος* edd. omn. habebant. *l. 12. Πάθος*) Sic iam edd. *ead. Οὐδὲ) οὐδὲν* marg. *A. 1. l. 15. Καλῖδα*) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1. Ὑτέρωθεν*) Sic edd. Ἀτέρωθεν *L. & W. l. 6. Ἐνδιατριβ. τῶν.) ἐν τῶν. δ. W. l. 7. Δοσιδαίμονος*) δυσιδαίμ. male *I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l. 17. col. 1. Ἡ τὸν*) ὁ τὸν est in *C. Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμήσας*) Nil mutant *M. Fl. l. Ald. B. 2. S. P. Ἐπαριθμήσας* marg. *A. 1. l. 2. Ἐπίσκοποι*) Et sic est in iisdem. Forſan ἐπισκῶπει. *l. 6. Οἶδ'*) Sic *L. P. Οἶδ'* cum accentu *I. Fl. S. H. l. 7. Κατηφεῖ*) Mallem κατήφει a κατηφείω. *l. 14. Ἐπενοήθησαν*) Repositum ex *W. Ἀπενοήθησαν* edd. priores. *l. 15. Μαστροπὸς*) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος*) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam sic *P. S. Ald. H. &c. ead. Διηγῶμαι*) διηγῶμαι marg. *A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπείαις*) Sic edd. Θεσπείαις *W. & Schol. ead. Ὑπὸ) ἀπὸ W.* Sed vulgata est posterior. *l. 2. Ἐναργὲς*) Recte sic *M. B. 2. I. Fl. P. Ἐναργὲς* male *S. & A. l. 5. Ὀλην*) ὄλου marg. *A. 1. l. 7. Εἶναι τὸ θῆλυ*) μὴ δὲν τῶ θήλει marg. *A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι*) ἔχέσθαι *W. l. 14. Τῇ δὲ) τῷ δὲ* male *S. Pag. 277. l. 2. Ὀχλος*) Deest in *W. l. 3. Ἄττ')* ἂν *W.* Vulgatam servant *I. Fl. P. B. 2. S. ead. Ἦν*) ἦ marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf. dici, quam ἦ, nimis notum. *l. 12. Ὑπερηχῶς*) Sic *W. Ex. Fl. l. Ὑπερηχῶς* *P. P. S. l. 16. Εὐθὺς*) εὐθὺς male *I. Fl. Pag. 278. l. 10. Πρωτόρριζον*) Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτόρριζον male *I.*

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead. Ἀρρεσιν*) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσίον*) ἀγγεῖον W. *P. L. ead. Οὖν*) Deest in W. Adest in M. & edd. *l. 7. Ἀνάγκης*) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. *2. I. P. l. 10. Διὰ τοῦθ'*) Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l. 14. Μένουσιν*) Re-
 cte sic P. M. *P. V. 2. B. 2. S. Μάλουσιν* male *I. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπειθάρχει*) ἐπιθάρχει W. *ead. Ζευγνύμενοι*) μιγνύμενοι
 L. *P. l. 6. Ἐτεμεν*) ἔτεμνεν W. *l. 7. Παρηνόμ.) παρηνόμ. W.* Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S. l. 10. Αὐτούς*) ἰσως αὐτοὶ
 L. *l. 12. Σπείραντες*) σπείροντες W. *l. 13. Τούτοις*) Sic dedi
 ex marg. *A. 1. ex L. & Ald. Εἰποις* edd. certt. male. *l. 14. Ἡ*)
 Sic bene *Fr. Fl. P. ἢ I. male. ead. Σιδήρῳ*) σιδήρου marg. *A. 1.*
Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται) ὅ τε γέννηται *I. Ὁ γεγέννηται*
 certt. & M. Sed v medium duplicavi, monente Solano. *l. 5. Ἐν*
τεότῃ) Bene sic P. & aliae. *Ἐντέτῃ* male *Fl. I. l. 6. Μαράν*
ναι) μαραινέιν W. *l. 7. Οὕτως*) Hic rursus pergit O. *l. 10. Εὐ*
προπῶς) Ita dedi ex L. & P. *Ἀπροπῶς* O. *Εὐπροπῶς* edd. *l. 11.*
Εἰ δ') Omittit has particulas *I. & Fl.* Habent eas ceterae. Item
 M. & O. *l. 12. Θεσμῶν*) Sic recte marg. *A. 1. O. W. L.* In M.
 abscissa vox. *Θεσμῶν* edd. priores. *ead. Ἡμᾶς*) Sic edd. & M.
Pag. 282. l. 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. *B. 2. I. P. ead. Ὀρ*
νεις) Sic M. *Fl. I. P. &c. Ὀρνις* O. *Ὀρνις* male *B. 2. l. 14. Καθ'*
ἕνα) καθ' ἕνα male *I. l. 15. Ἔσται*) ἐστὶ O. Vulgata est in *I. P.*
V. 2. B. 2. & M. Sed supra est s. *ead. Ἀλλὰ γὰρ*) Deficit rur-
 sus O. usque ad p. seq. *Pag. 283. l. 1. Καὶ*) Abest a W. *l. 3.*
Φανακίζονται) Sic W. recte. *Φαινακίζονται* male *I. Fl. V. 2.*
B. 2. P. S. ead. Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *I. Fl.*
Ald. Vulgatae adstipulantur certt. item P. & M. *l. 6. Αὐτούς*)
 αὐτοὺς edd. priores. *l. 13. Εὐθὺ*) εὐθύς marg. *A. 1 W. l. 14. Τὸν*
τὸ I. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. *Λεύ*
σουσιν edd. Luciani priores male. *l. 4. Ἀγομένουσιν*) Sic Ho-
 mer. *B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν* male *I. l. 5. Θεὸν*) Edd.
 & M. *Θεῶν* Homer. *ead. Εἰσρόωσι*) εἰσρώωσι *Fl. I. l. 14. Ἡ*
κρωτηρίαζε) Sic W. *Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκρωτηρίαζε*
I. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξορχοῦντο marg. *A. 1*
W. l. 4. Ἐμπίπματο) Sic edd. *Ἐπίμπματο* W. *l. 5. Τὸν*) τὸν
I. Tὸν certt. & M. *l. 9. Τοῦ*) Abest artic. ab M. *ead. Εὐπρό*
πειαν) εὐπρόπειαν O. *l. 12. Τμετέραν*) ἡμετέραν marg. *A. 1.*
Pag. 286. l. 3. Εἶθε) εἶτε γε O. Nihil mut. *I. P. B. 2. M. l. 5.*
Δινηκὲς) δεινηκὲς *I. Fl. P. &c.* Correctum in marg. *A. 1.*
l. 6. Ἠγομεν) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B. 2.*
P. l. 9. Γυνὴ) O. male ξυνή. *l. 10. Τοῦ*) Deest artic. in O. *l. 12.*

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ε. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. l. 6. βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνθοις) Sic recte M. B. 2. S. Τακίνθοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Ὑέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Νεσίτιν) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτιν. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἐστίαν G. W. l. 5. Μόνος) μόνος I. male. l. 8. Γυναικεῖοι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖας Vorst. l. 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνο) ἐκείνω W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenuit. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὁμιλεῖσάσας) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὁμιλεῖσασαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καί) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐόχαι) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίω) καθαρῶν I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμῶ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τριβήν) Εξc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτν ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινίς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περιελεί δὲ πειθόν) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περιελείον δὲ πειθῶ I. & V. 2. Περιελείους δὲ πειθῶ L. S. A. Περιελείον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐν) ἐν marg. A. 1 W. l. 9. Ἐώκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὅπόσαι πρ.) ὀπόσαι αἱ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρὸν) μελοποιδν G. & Schol. Nihil mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενοήσαν) ἀπενοήσαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἂν) δ' ἂν marg.
A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3.
Ὀροδάμνων) ὀροδάμνων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. &c.
l. 8. Ἀπειλήμ.) Sic S. Ἀπειλήμ. cett. l. 10. Εἰξαντες) νικη-
δαίτες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δε-
δαίν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθέν ceterae edd. omni.
l. 14. Παραντικά) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
M. Pag. 295. l. 5. Ἦυκαίρου) Sic edd. Εὐκαίρου P. l. 6. Ἐντε-
λεστέρον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13.
Ἐρρίφθ) Sic edd. Ἐρρίφθ L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad-
est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιών) Ex I. & V. 2. Πά-
λαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita,
& videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιά marg. A. 1 W. l. 5. Ὡκίσαντο)
ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιος edd.
hac priores. l. 12. Δύσειω) Sic I. Pell. Δύσειω edd. Sed pro
μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam
hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)
Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπερον I. V. 2. Fl.
ead. Φαρῖ) φαρῖ P. l. 3. Καί) Deerat in P. H. & Fl. Inferui
ex I. l. 11. Ἐνέσυχολ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S.
&c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένη) ὑπεσταλμένη τε W. l. 11.
Μέσση) Sic Fl. H. P. S. Μέσση I. an μεσση I. voluit? l. 12.
Ἰδίων) ἡδίων I. sola. ead. τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. τοῖς
κοινῆς P. τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. &c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
Ἄλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχεις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μικρᾶς διείξα
χρήσεως ταύτης, ὅ σθι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτῆ βλασφη-
μίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem
ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ
edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Lucian.
& M. ead. Ἐπαινέσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani
priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα
πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex
marg. A. 1. l. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic
M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1.
l. 8. Αὐχῶν) αὐχῶν L. ead. Ἡμῶν) ἡ μὲν male I. & V. 2. l. 9.
Πιθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2.
Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta
utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὀραιομένης) Sic edd. & P. Ὀ-
ραιομένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2.
Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυδῶνιστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλυδῶν. . . edd. cett. omnes. *l. 5.* Καταφ—εὔσαι) καταφ—εὔσαι *W.* *l. 9.* Ἀνδῆ) ἀνδῆ *FL. I. 17.* Ἐρυθραῖν) ἐρυθραῖν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c. Pag. 303. l. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλυσκ. male *Fl. I. 8.* Ἐφειλυσμέναι) ἐφειλυσμ. *W. I. 13.* Γεγυμνῶσαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. l. 15.* Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δεῖ) Incipit rursus *O. I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. I. ead.* Καί) Abest a *FL. I. 7.* Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περισφυρὰ *M.* eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρὰ *O. ead.* Κάπειδ' ἀν) κάπειδ' ἀν *I. Κα' πειδ' ἀν* tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. &c. I. 11.* Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M. I. 13.* Ἐξοδοῖ) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοθι *I.* Ἐξοδος *O. ead.* Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1. male. I. 17. col. 1.* Τοὺς Θεατῆς) τὰς Θεατῆς *Exc. G. Pag. 305. l. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l. 4.* Εὐθύ) εὐθύς *O.* Vulgatæ favet *M. & edd. vett. l. 5.* Νη Δία) Restitui ex *G. & M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *l. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. l. 15.* Προμθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I. B. 2. &c. & M. I. 17. col. 1.* Διασύρουσι) Lege διασύρει. Solan. *ead. col. 2.* Κομάσας) Donec melius quid suggerant Codd. lege κομάσας. Solan. *l. 18. col. 1.* Ἀωρολέους) In *Exc. G.* legitur ἀωριλέους. In *V.* ἀωριλέους. In *M.* ἀωρολέους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολέους, de qua voce confule Suidam. Solan. *Pag. 306. l. 3.* Γίvet') γένετ' male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδ' ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ' ἐν male aliae & Grot. *l. 4.* Ὁμοσεῖν) ὁδεμιο. *I. male. & marg. A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *l. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd. plurimae.* Λάθριοι *I. Fl. marg. A. 1.* Μάλ' ἔθλιος Grot. *ead.* Γάρ) ἀρ' marg. *A. 1. l. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W. I. 9.* Φαρμακῆαι) φαρμακῆαι *I. l. 13.* Ὀρβριος) ὄρβριος male *I. & Fl.* Ceterae ὄρβριος cum *Cod. P. I. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex *Gr. l. 16.* Ἐπωμίαις) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—αις edd. *Pag. 307. l. 1.* Κάτω) Deest in *Fl. ead.* Ἀπαρτάντων) Restitui ex *W. L. marg. A. 1. Gr.* Ἀπάρτων edd. priores. *l. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. καταψύχειν FL. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. λύρα) λύβρα perperam I. l. 15. Ἀποτάλλων) ἀποτάλλον minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιήφουσα) ἐπιήφουσα W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τινι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Λαλούντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλούντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μασίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ'άπ.) Non comparet coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐπημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. Fl. ead. Ὑφαῖς) ὑφᾶς Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἄλλ' ὡς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοι) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὅς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρώντες W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Ἐννεκα) εἵνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρρωμένης) ἐσκαμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλὴν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κῆθ.) Defunt haec tria in Fl. l. 7. Προμυῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμυῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὡς in editis. Inferuit Solan. *ibid.* l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. *ibid.* l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, noravitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινακία W. male. Τὰ πινικια Fl. B. 2. l. 11. Παιδίαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὅλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Defunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδερασταῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras
 & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I.
 non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Παρ-
 ῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῆκον, quod & in
 marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἱ) ἡ I. male. Αἱ cert. & M.
 Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G.
 Μιτὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) εἰσδε-
 ῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύμασι male I. Fl. ead. Ποιμανέτω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
 εἴπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτης) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσιν) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφόμενοι) ἀφόμενος W.
 l. 5. Τράπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 θioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ δέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἰς ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: μετὰ ταῦτα, μεμνηνῖαν τὴν μητριδὸν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur. Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι: intractam tamen reliquimus versionem Gellneri, quæ ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contrulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργιζέσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. A. 255. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, τῶν δὲ σωτηρὰ ἀναγχοῦ δεικ. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσωρόμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^o δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira. & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεσθαι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προσωρόμην δὲ καὶ — συντίθεται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἢ δὴ legebatur in edd. de quo statim ageretur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειον, μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειον μὰ Δι') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter: ego ἢ δὴ legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἢ δὴ) Μὰ Δι' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἢ δὴ ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem aspernam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινεύτων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθήναιος μὲν ἰ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auftorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασί) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. ἑκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaesio, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἑκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἑκαστα.

ead. l. 8. τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subaudivit ἑνεκα, ita iam intellige ἐπί. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελλήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καὶνόν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogia exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρησασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Jug. 66, 2, Igitur Vagenfes, quo Metellus praesidium imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagenium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπως καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὔσαν varie accipi, *merebatur, digna erat, quae* in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἄχθεται — ἐπὶ τῇ μητρὶ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάληθ' ἐλέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀνὸς τε ὢν, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, quae de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὢν) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε si quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ ταῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ἐργίσεισαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. "Τδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχεῖ, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχεῖ τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. 'Εφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iens. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, sive ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procurat, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείπει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τράγῳ· ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utitur, adeoque paulo aliter, quam apud Nost. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

persaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπὸ πηλλαγμένους, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περί Στρατηγίας ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαξαντε, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *transiens Macedonia*. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδαπηνημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προδεδεαπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpret, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προδεδ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προδεδεαπηνημένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legē-
batur ἀνείληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρη. aut
pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ
τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, senten-
tia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari
initio, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*,
praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum fun-
ditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola re-
peritur. SOLAN.

ead. l. 5. Aῦ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wes-
felinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est.
Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in
quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius in-
dicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non impro-
barem: solet enim πάλιν αὖ coniungi, aequae ac apud Latinos
reverti rursus, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis
norum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam parti-
culam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam su-
perfluum, eiicerent. Et si Devarius de particulis, αὖθις αὖ ge-
minatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō ha-
bere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra
Budaëum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento ab-
esse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud Aristoph.
Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud Ho-
mer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυ-
μὸς ἀγῆνωρ: quod posterius vel Lexica notarunt; ego nume-
rum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὖ
Mf. Reg. 2955 legit αὖθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθῇντι, αὖθις ἐξῇ ἐς τὴν
ἰμοίαν δουλείαν ἐπατάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια
καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχουσιν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit
Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt.
Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum in-
gratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per
sententiam iudicis. Lege *Divus* ff. de iure patronatus, & Lege
Qui manumittitur 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si*
manumissus 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de
Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐπαγγχεῖ) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\nu\eta\iota$ effertur τὸ ἐπαγγεῖλον; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἐπαγγεῖλον, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμειβεσθαι τῆς θεραπείας ἐκέλευε, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμειβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκέλευε οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verito, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικαίως δικαιοῖς. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικαίως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαιοῖς locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ϵ & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικαίως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si existant & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissilem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conciliat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶ βελτίω — ἄγρᾱ legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου· XI, καλλίω· XIV, μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evecturum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοῖντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερτεύοντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοῖντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγωντα, πρὸς ἐλπίστον ἐνδιδόκτος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verbi haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοῖντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinatur nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinatur, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τοῦτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιξέταζόμενος) Et sic habere cum I. etiam B. 2. H. & Fl. notat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgaram lectionem.

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducit. Quam itaque mentis libertatem, verbum de verbo reddidi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum exprimere, propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescens, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratius filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vit. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὃ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὃδε demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi ei praeferas, αὐτὸς mox ei subici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὃ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζασθαι ἀδεῶ βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum ὁ habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσας tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic fatis est spani, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιῶν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταίχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαΐειν περιόψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla aurem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo pro non modo non dici non posse*, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in Par. iam ita editum erat. In Iunt. autem Solanus manu sua dividerat. In Hag. ed. in duo quidem verba diremptum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilii suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velt, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπειτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπειτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτα pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divitio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προτάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφει &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γράφει scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui patri praeceperit pater, Haec pinge, fili, non illa &c.* Paulo post, ἀρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In Fl. ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσα σεμνότερον ἐστὶ) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasimus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comma. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seijungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accubebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίας) Vorstius frustra προνομίας suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελὲς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernerer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελὲς ἢ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελὲς ἢ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae experta est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκλήνου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inferuimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeri videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας) Non bene ista continuatur, πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, O pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianeae oratio. At erit digna Luciano, si delera unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. "Οτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅτ' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτῆσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verbe, *repositi.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτῆσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Etſi primo intuitu multum adblan-
ditur leſio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. leſionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ
iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri ne-
ceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τοῦ mutaffent iidem
Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα καλεῖουσιν ὑπηρετεῖν προſεδωκότες) Neceſſa-
rio legendum προſεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προſεδωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προſεδ. Ac fateor, non duplicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. l. ſola hanc vocem exhibet. SOLAN.
ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίας ἀλιſκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλιſκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente,
legas, ἀναφύσεται εὐθάλῃς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχου-
καρπὸς, προνέμει, ριζο, fruſtus laetius, bene nutriens, copioſus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὴν νόſου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diverſitatis morbi, quia
diverſi longe ſunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσ-
ται praeter Mſ. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθάλῃς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum leſt. εὐſταλῃς, confe-
rat ſupra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mſ. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Conſer ſupra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολιſθαίνουſιν) Conſ. ſupr. Quom. Hiſt. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μῆſον) P. & L. τὸν ἐν μ. Sed neſcio, an ſic ſatis
etiam conſulatur integritati huius loci. SOLAN. Neſcio, quid
difficultatis obverſetur Solano; niſi forte ex priſtina verſione
ſenſum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male ſe habere exiſtimarit. At melior illa certe
eſt leſtione Codicis P. modo recte conſtruas. Τὸν μῆſον enim
ſignif. ſpatium medium, ſive intervallum, quod intercedit; adeoque
& diſcrimen, quod intereſt inter res vel homines, ut hic: cu-
ius ſignificationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque conſtructionem indicabo ex verſione Geſneri iam
ſatis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὃν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκέπτει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὃν; Mf. optime, ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxis, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὃν. Reliquae ὃν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὃν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυτᾶν, καὶ μεμνῆναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen fervari etiam propter ἐμπροσθεῖσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris sit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἢν ἑμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπὼν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἀκπυθάνει, πορσε interrogas: ibid. 1056, βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδῶ, πῶς πολιτεύσεις; cetera vero, sic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21, οὐ γὰρ με τυπτεύσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτεῖν, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὀλομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξει. Item ἐρνήσει pro ἐρνήσει, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectt. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμήσκει reicerem pro ὑπομιμήσκη, ab medio υπομιμήσκομαι deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμήσκω hic verior, quam ὑπομιμήσκομαι; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διατείνη καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῖν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii afflores. IENS. (ὑμῖν) Et si Salm. ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Lapf. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ἐνιστοίμην, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Jac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adesse non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμορφιοὶ τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In *συνοικῶ* mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens *παρεδρεύει* aequè in *παρεδρεύω* mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρχάλευπτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐδείς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιόν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλεσε με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαιν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Ms. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαςτος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρήσιαστος) Anglic. ἀστασίαςτος. BOURD. Ἀστασίαςτος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρήσιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspicor, Lucianum scripsisse *προεφεστῶτων*. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστώτες & praefectus οἱ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, *προεφεστῶτων*; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat *προεφεστῶτων* & *ἐφεστώτων* penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & *ο* supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consulis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐφιστηκότες & ἐφισταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsitan menti eius observabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholias-tes monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσας) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se audiri noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac male audire apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro vocari possumus Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. nominari. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exiger; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητούν ἔτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητούν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Lunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typosetae deberi: unde forsitan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι verit praeterea, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, tu delirus es. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtrudere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικὰς γνώμας. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege ; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto : quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους τῶν τῷ λογισμῷ γενομένων, ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεύσαι) Perperam haec vertit interpres : Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versari scitis, puo, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiat. IENS.

ead. l. 13. Ἀφύλακτος) Forfan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἥδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, nudus & eruentis civibus caedem sustinerem. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem sustinere. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem nudum iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὴν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, nudam caedem sustinere; sed neque nudus caedem sustinerem commodum hic sensum facit : σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic iugulum significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque nudum iugulum praebere, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic nudam cervicem praebere nota locutio. Et quamvis nudum bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνόν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθίας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εὐῶσιν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

Θειομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benediēt. infelicitur verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suassissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lect. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensus, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμίστην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, "Ενθα κεν αὐτε Τρώες ἀρπίζων ὑπ' Ἀχαιῶν ἱλίον εἰσανέβησαν, ἀναλκίησι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, *εἰσανέβησαν* esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίησιν, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀλθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀλθινῶν τε ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπον ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνας. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσασθε) Sic ed. *Iuni.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσασθε* habet. In reliquis simpliciter *γελάσασθε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοίως) *Lege ὅμως*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide *Plut. περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. *Πρόων* *εί.* in *Iuni.* est *ὥς* *εί.* quod videtur ex *ὥστε* *εί.* formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξῆν.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσον καὶ λοιδορήσασθαι*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis.* Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholiaste* illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam *supr. ad c. 1* huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκλόπτωμεν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis.* *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν.* Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciiis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum *Iolao*, s. confirmatum imperium habituri sumus. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκλόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *ἐπρίζειν*, demetere? Id certe optime respondet *τοῖς, ἐκλόπτειν & ἐπικαίειν.* De *Iolao*, qui *Hydrae* *Let-*

naeae ἀναφυσόμενας κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit δερίζειν, *demetere*. Equidem levior mutatione malim legere δέρειν, *cadere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσai, ubi Scholiafles quoque φέρουσai interpretatur ἀποφέρουσai, nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας συμμείον ἐστὶν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν αὐτὸν χρεὶ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθὼς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθὼς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰάθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρατιπάλης quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθομι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *asferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδομεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *asferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *asferre*, modo *asferre*, ut in Ambigg. fatis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiaf. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτά σοφῶν ἔρεω κατ' ἕπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γράβι σταντὸν·

Ὅς δὲ Κόρινθος ἔτατο, χόλου κρατίειν, Περίανδρος·

Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὅς ἐν γέρος ἐκ Μυτυληνῆς·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βίῳ τοιο, Σόλων ἰσραῖς ἐν Ἀθήναις·
 Τους πλείονας κακίους δὲ, βίας ἀπέφηνε Πριπτεύς·
 Ἐργὴν φεύγειν δὲ, Θαλίης ὁ Μιλήσιος ἠύδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεον) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοῖμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοῖμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδικῶς σὺζειν τ. ἔ. incommode admodum dicitur, pro δικάως καλᾶζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἶν ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοῖμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἐαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδὺς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficient. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Θηριώδως. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρλαος) Qui Perilaus Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis Perillus audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari Perilaus etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέρλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam Perillus Latinis poetis audit ubique. Περύλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gesner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Πέρλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis Perillus De-

Demostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέρλλος δὲ τέχνη χαλκουργός habet. Ita ut verisimile sit, Πέρλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀροίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστιθέναι) Ἀπὸ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod Fl. quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοις μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀκμή, αὐτίκα λεπτῶς διαίταν) & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Articis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοὺςδε) Sic Long. Pañt. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr, Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὺ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpretes, nec emendavit, vix exprimere temavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακλυόμενον, id est, delentum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Κατακλυόμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in *H. B.* 2. *Fl. Ald. Fr. P. & A.* sed male καταλούμενος in *B.* 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald. & Salm.* ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Oblopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως*. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χερσὶ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173. A. μὴ προσέσθαι τὴν πύλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat *Notier. Φαλ. β.* c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπάλαν. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciatur. Idem cre-

do innuit, quod Livius disertè docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἥδη ἀνατεθέντα συλῶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpretatiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides veriti praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσσύμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίῳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδίῳ*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονημένοις φάσκουσι πᾶν πιστεῦσιν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἂ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἂ meliori ordine ἂ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etiam incertum est, verne dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *oportet vero*, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere credamus, (*incertum enim est, num vera dicant*) *nedum* ut ipsi ea, quae nesciamus, accusamus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἂ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἂ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusamus*. Certe haec lectio & vorum series videtur melior, & exponenda Latine, (*pendet autem ab prae-*
Lucian. Vol. V. B b

cedenti χρῆ) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari, quod nequa fiefat proponenda hac deliberatione.* GRON.

ibid. αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοὺς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verbo enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. αὐτὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus poster; cumque Iens. indicet μὴ & legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affectam *Amfl.* male dedisse μὴ αὐ. REITZ.

ead. l. 13. τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contrahio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscer lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρος γεωργούμεν) Πυθῶνὰ τε πετρίσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμπρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνὰ τε πετρίσσαν. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀσπαρτα — καὶ ἀνήροτα) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor. Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & *Lucianus.* COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλλῆσιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesselingi. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἐλλῆσιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἐλλῆσιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἐλλῆσιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησιν. Adde c. 14. Ideoque ἄλλαις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδν ἡμῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεγενησθαι τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδν) Probe noranda haec phrasibus. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιήσωμεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴδὲ πώποτε) Etsi confundi solet cum μὴδέποτε, plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖα καὶρῶ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιώτων quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι ἄβιώτων ὑμῶν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γυναικ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὡ φιλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celso, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσου γεγονότα Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet; qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὅπως ὡς διὰ τούτων οἰοεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὦν τῷ γράφοντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sideae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui;

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonorchitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἑρμηνείας αὐτοῦ) *Ἑρμηνεία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἑρμηνεία*. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox, five proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἑρμηνεία*. MARCIL. *Ἑρμηνείας* L. Iunt. ed. & aliae recentiores non mutant. In reliquis *ἑρμηνείας*. SOLAN. *Ἑρμηνείας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρίτας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *in κακία*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐτοῦ εἰς βουστράχιον) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεξιτῷ ὑπὸ πτερίδι.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀπρίαντος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἥν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπρίαντ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύας μόνον) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίας. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύας) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria kenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἑοικας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Pr. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥς τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspēta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρωνας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὐτε γὰρ Φρυγῶδας, οὐτε Εὐρύβατος, οὐτε ἄλλος οὐδείς πτόποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Iampygm incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύσας*
VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil*
ad nostram hanc, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne com-*
parandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγνων εὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅπως γὰρ ἐπινόησόν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς
κράσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Salta-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐταὶ &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὅρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῇ
ἐναντιοτάτῃ τῆς βολήσεως σοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολή-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc *B. P.* & lenfium monentem laudo, qui βουλῆσεως restituunt, quod Graecum & venustum. *V.* versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92 SOLAN

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἔπεχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Ellner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπέχειν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Ellnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula conicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odys. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνέστιν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχυῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμη interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δομένοις. *V.* cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπεδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Erym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφῶν) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam εὐφῶν requiritur ab recto
εὐφῶνς, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ
& εὐφῶν Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ea purum tam
in α quam η contrahi monet, sic ὕγιῃ & ὕγιᾶ utrovīs more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶρος) Anglic. Θῶρος & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 210. Θῶρος scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶ-
ρος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακx) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ σύγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ter, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Mf. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίας) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίας ἐς ἀνθρώπους
θεοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat, Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἔπεισας) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρησμογράφῳ) Forſan χρῆσμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρῆσμογράφῳ, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtroph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαιδευτοί. Et ſic παχῆς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliūque aliorum teſtimoniis probat Elſin. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo vulgus & res vulgares ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ— ἐν τῇ τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πέντας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen plebem ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & univerſos interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, univerſos Arabas; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in Arabas, populofam gentem. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς οὐκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προξυρμέναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis Macetium vel Macetiam proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diff. IX, p. 655. Quem igitur adisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαιμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δέ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δέ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὅτι δὲ δυνεὶ τοῦτοι) Metus & spes divinationem & aurguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonaët. COGN. *δυνεὶ* edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. *δυνεὶ* ait Solanus edd. habere; at Parisina habet *δυοῖν*. Vorst. in *B.* 2. etiam *δυοῖν* adleverat, frustra. Quid in *Iunt.* fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & *δυνεὶ* & *δυοῖν* inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen *δυνεὶ* habere cognovi, ideo credo *δυοῖν* fuisse in *l.* Sed Solanum correxisse *δυνεὶ*, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe *δυνεὶ* rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Baf.* ubi *δυνεὶ σταδίων*. Et *δυνεὶ νεοῖν* vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοῖς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μείζονας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Καλχηδόνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ira etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικοῦν) Adscriptis Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαντες μύθοι πρόσσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τούς πολλούς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτῶντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρῖνται. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῶν κυμβάλων. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχθα κροτέοντες, est *vacuos curtus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαρτενόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τὰ ληθεῖα κοσκινόμαντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iensf. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & veniet Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibit vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μέτομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κακίνοι) Sic ed. l. Reliquae ἐκίνοι. Sed mallem γούν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὅτι δ' ἔχιδνης δυχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσιπτόμεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προσιπτόμεται, rompa inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσάλευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσάλευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἔρπη. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) Pestis, perniciēs, exitium. An infelices? malim ἐλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ἐλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi Ὀλεθροὶ alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ἐλέθρω τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Ion. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσίδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεύς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequē ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος) Sic enim emendavimus, cum antea legereetur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδάλειρος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκλης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλσσαι. Vocem στύσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύσσαι. Sensem vulgatae aperiet Aristoph. Lystrata, eundem fere, quem alibi per οἶστρω φέρεσαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλσσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νεγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui edd. vet. lectionem στύσσαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὐρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΑΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: noratur itaque Ἀβωνουτῆρχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, tres decades Α & c. Ἀλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Meruebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΑΕΞ. nisi adiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΑΕΞ) ἀνδρὸς describitur.

A. 1.	4) 96}	24
Δ. 30.	8}	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald. 1 W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, *ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου εἴ ἑωρακέναι*. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non videris*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. *Παρακελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ ἡμῶν παιάνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατόν μάλιστα πού, πάντως κακείνας λέγων ὅτι σῶσαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ*, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνδρὸς μορφοῦν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίττα, ποικίλη. Κατάγραφος* idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphe*que *Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat *Ἀλέξανδρος* alioqui *ἀνδρὸς* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἀνδρὸς* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae *Λ & Ξ* non sunt in *ἀνδρὸς*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἀνδρὸς* hic significat residuam nominis partem, ablato *ΑΛΕΞ*. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῇ) P. non ut in reliquis *αὐτῇ*. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλειβόμενον) Minus commode in Angliæ. Cod. *συνθλιβόμενον. BOURD.*

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. *ἐνθεάζοντες. BOURD.*

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἑμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἑναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἑναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἑμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo *δειζομένην*. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἡδὲν (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλην τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hygieus canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS.* Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si *δειζομένην* dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *cum apparitutum*. Tum etiam propter singularem verbi *δείκνυμι* energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam *Somn. c. 8*, ad verba *ἐδείξε τὸν Δία*: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod *δειξ.* non activa, sed media forma hic ponatur, ille *δειζομένην* legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. γ, 700, Πηλεΐδης — *ἔπλεον ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι* — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸ, καὶ δεικνύμενος, ait, *δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος*; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehendere* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, releo § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπessαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνᾶς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraicam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si luber, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fusc prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προωκοδομημένην) Ceteri Codd. *προωκονουμένην*.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προκονομ. In P. & Cod. B. mendose προκονουμην. In rel. προκοδομημένην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθὴ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δῖ, οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, corniculā, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaëa apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicaë telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οὐκ ἐκ κορώνης reddidit aediculas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est a γενέω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX, Lucian. Vol. V. C c

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo, alterum in compluribus edd. omisum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde factum, ortum, an natum, generatum dicas; & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γigno distinge opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγκεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marci. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemtum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. καὶ τὰς καρδίας προσξηρημένων) Προξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCI.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. καὶ ταῦτα, ἄνθρωπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἄνθρωπ. καὶ ταῦτα καὶ θιθασσόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur hæc vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στὴ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίῃς Ὀδυσσεὺς φανεῖσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *πένος* & *πένωμας*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omisio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημειώσατο, & alibi non semel. Sic & τσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τσαῦτα παρόντες. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνας) Infra ad cap. 38 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzium in nomine erraverit, cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποις) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Anilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilocho vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Έκκλ. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοφ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilocho meminere & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῶ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque Xiphil. pro vitioso Μαλλῶ) πόλις τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ἐνεπράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτ. p. 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, nepos, non filius, innui videtur. Έναγούς ανθρώπου καὶ μυτραλοίου υἱός ἐν, Έκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilocho* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilocho* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilocho* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. ΠΑ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinssii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilocho*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. 'Επειδ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μυστεύεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. 'Εκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. 'Εκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δὺ ὀβολούς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer μοχ c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀρικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τανα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numisf. GRAEV.

ead. l. 16. ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nittitur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam. Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consulantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. Ἡ. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gefn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλολ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπογεγραμμένη) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένη magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένη. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quique sciscitabar, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de subscriptione nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed *ὑπογεγ.* tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est haec Diss. c. 49 & 53. Sic *ὑπὸ* in compositis solet responsum significare, ut in *ὑπολαβεῖν*, aliisque, ut apud Aetop. Fab. 69. *καὶ ἡ ὕς ὑπολαβοῦσα*, ubi in aliis tamen invenio *ὑποτυχούσα*, *occurrentes*: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, *ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθηκος*, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio *οὐδὲν πρὸς ἕπος*, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen *πρὸς ἕπος γράφειν* significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μιστοῖς τὴν ρίνα) Saepe unitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere *Βρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae *ταυ* duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit *Βρυτίας*. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, *σκευαστὴν δὲ τοῦτ' ἐστίν*, inquit, *ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-*

ΦΑΛΤΟΥ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρυττίας v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρυττίας. Et AG. VII, 414. & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetiaanschen Tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τίτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγῳν) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de magorum artibus habebat; quod versio Gesneri.

iam sponte corroxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v.
κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτας ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ
οὐ τὰ Ὀριγενεὺς συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθεσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα
χρῶμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddere
igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens
ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non
respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστι-
κόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκα-
στικαὶ τεχναὶ Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur
verum, & magna verosimilitudine exprimunt. Erat ingenio
praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda
verosimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat,
apra inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV.

*Ἐχρη.) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p.
53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡ-
δοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse aug-
mento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad ver-
bum τετάχαστο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea,
quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequè dici atque
εὐχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχότο Homer. Iliad. Γ,
296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest
dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maie-
tair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non
movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non
semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamen-
ta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine voca-
rit Cytimides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ
λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla
confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτηίος, ur-
sinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum
magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & capri-
nus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus pro-
fuit, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec
αἰκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis
proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores
corporum, & tumores scirrhopos, aliosque adhibentur, ut
multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *χυμίδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedi-
ctus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτας*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omisso literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταυρὸς ἀγελάρχης βοῦσιν ἐπιθόρρυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συνὼν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρώσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἀρκείου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν* vertit, & *dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὴν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis *Amphilochum* fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus *Amphilochi* obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολοῦ) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολοῦς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεσαι ταῦν χερσίν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, παύς vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes; nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursus ait τὰ δεινὰ ἀμφότερων, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. Ἐγὼ αἶτ, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβυκέναι καὶ Φοῖνικα. καὶ οὐδ' εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμων ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσαν ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ, τὼ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντες, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, τὼ δὲ βράτην, ad Aiaceum & Ulyssē solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ; 48, est petiitum, ubi Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimebris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto alitero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inversē. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 451, — Χεῖμα ῥοῖ ποταμοί, κατ' ὄρεσσι ῥέοντες — συμβάλλεται, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

cad. l. 12. Οἰνῆς) Οἰνθῆς. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰ, Ἐτάκτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δ' ὀβολῶ. μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ᾧ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόνον τούτων· *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi socialis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN.*

eod. l. 14. Ἀνὰ) L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφοντες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέρερον· sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναήφοντες scriptum sit in optimis; ut Ένυπ. c. 7, Έρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναήφοντες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Paft. III, p. 124, εἰτα ἀνενέγκων ἑθάρρει, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio, absentem laedis, qui cum ebrio luigat. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

eod. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

eod. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαῖνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαῖνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. IL Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαῖνη ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνη, ὀρμητῆ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδόντι. Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδου) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σίπυδος* fictum puto ex *σίπυη*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνευα* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESS. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irsonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem ostubo admoventem. & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi infervientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσβολῆς) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὲ πεισθεὶς ὁ ἡλιθίος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτὴν στρατιὰ ὑπὸ τοῦ Ὀβρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecisset legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia Barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *ν* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *Y* exprimunt. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ou*. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντοῖνον ἀρχαῖος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἐπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογαίου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gettas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisset oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινέσσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod *l. στρατεῖα* habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Osroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, debebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus: Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaelo iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Cels. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδίων ἀδύτοισι πελάζει* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχιδαι*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius dirione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui fit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Cels. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. *Notum illud oraculum Milesum; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαρτυρεῖται Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχιδαῖς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφητιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphiloichi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilochoi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὄν μείστος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλιανὸς) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. ΡΟΥΤΙΛΙΑΝΟΣ ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*: sic interpretes. Sed MS. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambigiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφείς τὴν ἐγκρατὴν τὰ ξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidisset, *qui s'étoit signalé en plusieurs occasions*. At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macroborum, (c. 7) ὦν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μέγας αὐτοκράτορας τῶν εἰς τὴν τελευτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed τάξεις videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur παρατάξεις) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gro-novio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξεις legitur. SOLAN. Πράξεις) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectio-ne, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Hero-diano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, ad-dam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque fatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucia-num est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus pu-tem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis re-bus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκίμησθαι vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλημιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνούντες. Unde iam in proverbium abiisse con-stat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Caiaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi homi-nis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra Ἐπισκ. c. 22, infra έκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Ru-tiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia lapidem unguine delibutum. Sed nimirum huc per-tinet tota de Baetylus observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 εὐθύς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Au-relii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septua-genarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Con-stat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

Lucian. Vol. V.

D d

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) *Intellige Ἀλέξανδρος.* GUYET.

ead. l. 6. Ξενίας — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίας τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum ξενίας, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *laetitiae*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare, usum* eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάζεσθαι σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἄμα, καὶ ὑγιεινότεον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenos A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex offenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Invenit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reporasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄλλον, praeium, non certamen, significantis, id facile patiat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄλλον inter, & ὁ ἄλλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praeium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄλλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Καὶρ' Ἰθάκῃ μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄλλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίοις. SOLAN.

ead. I. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὔρους, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossmate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Lucia. no infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere* ; vel *parare* ; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quod sic dici pro aliquem sibi amicum reddere ac *benevolum*, de quo hic est quaestio : quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, sibi ipsi operatur, suo commodo serviens. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συνίσι) Forsan συνίσι. GUYET. Συνίσι δὲ οἷας) Omnes libri, excepta *Fl. ed.* habent συνίσι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . . V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In *Fl.* est συνίσις, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiarus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius not. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt συνίσι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι, & συνίσι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat* : sed vel sic οἷα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίσι δὲ οἷας — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione : & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστεις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τὸ λημμα τοῦ μᾶτος, φίλημα φιλησαι, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲν ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολλέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἤριζον ἐρίν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & ἡ I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουςα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensu, studiumque Sophorum: Et liberos legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est; ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιὰς ἀκτὶς) Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδέ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde conicio, quod αὐ exire

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typotherae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hacdere Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καλ)" "Ος καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc imprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facili ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. *μείζον ἀεὶ προσενβεί*. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad *Συνγγρ. c. 15*. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκρεσκομένης) Etsi & *ἀκείρεκ*. bonum, vulgaram tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. *Il. T. 39*, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, *πυλῶων*. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. *Τῶν χρησίων* marg. *l.* adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in *χρησμῷ*, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, *ἀλλ' εἰς ἑθὺς τὶ ἀρχαῖον συντελῶν*, legitur; quod Hemst. vertit, *sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit*. Itaque tamen *χρησμῷ* hic idem valebit, quod *εἰς χρησίων*, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8^a, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὀψέως συντελεῖς δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, nihil *adiuvantes oraculum*, vel nihil *contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem *adiuvare*, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποροῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσκήμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσκήμαν. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσκήμη. Nam ibi Codicem P. ἀκροσκήμης. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσκήμης. habere, cum Cod. ἀκροσκήμης. iam cum cert. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte monear, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροσκήμης. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notæ immutare nolui, & ne haec quidem annotassem nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. proficitur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πύλαις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελομένων. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ' Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Cap. lib. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde Δήμων. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. Χριστιανός) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam assert huius rei causam Laetant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elsin. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Julian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιστεύοντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Ποντιλλία) Fictum nomen putarim, quo supersticiosam feminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elfner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrum Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας. Sic eis & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματα τε ἐγγίνετο· cum rectius Mf. ἐκείνης ἀνδρός, sc. ΡΟΥΤΙΛΛΙΑΣ. GRAEV. 'Εκείνης) Auditoriatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κολπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχυσεν. Iterum *ibid.* pag. 34, Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursum apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, five IX, 566, Πρὸς χυ καθεζομένη, δέουστο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάμνη) Vide Aristoph. Ἰππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Ms. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem Glyconem insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἀλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπειλε πατὴρ ἀγαθὸν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἀλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπειλε πατὴρ ἀγαθὸν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ ('Αλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐν τεττακῶτα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Διὸς) Etsi eodem redit, legasne Διὸς, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatum non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursus, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διὸς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripterat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς versum quoque inchoari credebatur vir clariss. At si iam a Καὶ πάντων inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

eod. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλόους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοεικέλους adest. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

eod. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πένδιον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδρυμέρος est excipiens. REITZ.

eod. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet; videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

eod. l. 9. Ἐύχον) Si ab εὐχομαι formatum esset hoc verbum, εὐχοντο ex marg. Ald. recepissē, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

eod. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. l. Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Mox ἐν Τίῳ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίῳ) Τίος πάλαι Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὅς Ἐσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐκ.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοδοῦντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴδ' αὖ τοῦτ' ἐβλήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἀερίδῳ) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositi-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum *αππ*ε adverso navigasset, *προ*νεττο ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysmā adducto navigio*. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένον. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsitan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεςθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Obiectat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεςθαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā portum Aegyptium* fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, invehit ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τῷ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφάρθαι) Sola *Amst.* male διεφάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπίκουρος proprie esse, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. κατὰ τὰξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μῖα δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὶς κεμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

ἐν δὲ πατρὶς οἰκίᾳ κρυπταὶ ἡκεῖθεν. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεοπίστοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεοπίστοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat solum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικουρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas sententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιωδῶς) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιωδῆς legebatur, nisi quod in Fl. legitur κεφαλαιωδῆ. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si quae igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. 6. ubi συκίνη γνώμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἑντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial; SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē ſκίλλῃ, quam pro ſκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν) Intellige generum habens; GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterior vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὃν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπιβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμοῖν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπιβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπιβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, §3, pag. 374; (sic enim pro πάρωδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ παράδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & παράδος utrovis more accipere, & cogitare, an Rustilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefligiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum παράδον eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introduc-torem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διῖπ.* Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eik.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Faceffent iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lastraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροῖσου χρησμὸν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιρρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mf. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνών τὸ ἐδεθλον. BOURD.

ibid. Ὑπελθόν) Sic recte ed. *l.* vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in men-

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad *Prometh.* cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscœna verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. Αἱ σαλαγεῖ, ταρασσεῖ exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπύεις) Ὠπίεις. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπίεις esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ἐλάγας. GUYET.

ead. l. 13. Λύοιντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ὀκτὸ sunt quaestiones, sive petitiones oraculorum octo. GESN.

ead. l. 16. Μορφή) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, si-ve, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἀσημα. Μορφῇ βαργούλα ἰσχυλὸν ἀγχινέχι-ψι φάος δέ. BOURD. Si qui sunt, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longævam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in *Μακρ. c. 10.* SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolattam a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλος, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Morimarusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφους* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbrica reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλφ. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημναμένον. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse signatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Artis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταῖρε ἐφ' ὃ πάρε; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripidis Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elſner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Noſtrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum *δρῶσιν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρῶσον*. Aut *δρῶσιν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρῶσιν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Λητοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρῶσιν τε καὶ Ἑοῖς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσθαι) Χρῖσθαι. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι, aequae ac χρῖσαν & χρῖσεν, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἑκηκῆς) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. ἐραμένου τούτου καὶ πλευσούντος. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τοὺς ἐκκαίδεκα ὁβολούς. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi γυγνόμενον & γινόμενον, merces, reditus est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba Μὴ σὺ γὰρ πλωόμεναι male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κύσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit φιλησαι. Hinc frater Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθει. SOLAN.

ead. l. 14. Διήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympol. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius opportuno, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τιμόων, δικαιολογήσασθαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλίαν ὡ συμβουλευόμενα) Erasmus, negans, se clam esse, quae suasisset Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasisset. Etiam Sponius modo, il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilius: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suasisset Rutiliano. GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἶδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῥαδία γενομένη μου ἢ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino-celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Fior. quam aliae μέσον τὸν πόρον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic ἴστ. a. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιάϊον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπῆλυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non sunt calfa nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus ll. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν πῦλον μακρὰ, πλείωνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλον τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλον τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobiaumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιάλοις) Aegialeus Phoronei, feu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὔσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo ll. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. *ead. l.* (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀργῆς. SOLAN.

ibid. Ἐν δέοις) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὐτὼ μὲν ἀνεκόπη τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοις θρασυνόμενος, ἐφ' οὗτω δικάστοῦ διακείμενου. At quid οὐκ ἐν δέοις θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέοις τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐν δέοις θρασυνόμενος, supple καιρῶ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam; coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium falso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse; illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοις pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχοι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδ' ἐν πάποτε ἐν δέοις κέχρησθαι. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in *l. ἐν δέοις* tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. eiusd. *l.* indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοις, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Fig. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera ΓΛΥΚΩΝ Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Viét. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτειχίτων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. *Plut.* 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. Τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci uruntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amsl.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurien. sis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim fenem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmmum legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῶ τὴν) Lege αὐτῶ. GUYET. Αὐτῶ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῶ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἑχῶ) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἢ σοὶ

ἐπαινεῖσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maithairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχούσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilli conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέλυδας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum fecissisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse, quid faceres: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λαθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυνότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, imprudens peribis, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σεαυτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅτι αὐτοὺς λαθόντες ὑοσυνάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, Ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ εἰκὲν ἀενάω πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναικας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, rebus novis studere. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ οὐκ ἀρκέει μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλέειν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postulant ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At vitium est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθῃσαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὃ Λυκίῃ, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, Πηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων. Vertit Obsoepus: remisso retum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere suslineas in theatro omnium posticis splanas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facescit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτόν· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχῆσομεν αἰ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit α καταυλόμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναμβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssē spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρουμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίου vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσεις περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανέτωσαν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpretes, legibus consentanea. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνου. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύς) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλος. SOLAN. Etsi vulgatum ὄλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παιαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα) Vertunt: Παρε, Κραίον, quam asperum capere

tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἷδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV.

ibid. Καρχαρον) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ καρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὴν — καὶ καρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς καρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὴν φιλέσσοφον διατίνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὴν (ὑλακτικὴν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πρόπονδε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὗτοι σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πρόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odys. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἀλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῖα) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἰσοῦ ἡμῶν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti, inepte, & sine sententia. Vertendum, siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione, *εις ουδ' εν δει κατακλωμένω*, est, indecore se frangenti, non, ut vertunt, in nihilum usum fracto. Paulo post *μη ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην*, est male peccam, ut supra notavi: interpretes invenuste, *nunquam ego venustatem consequar.* Nam quamvis *venustas* interdum *felicitatem* significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. 'Εν βαθεί τούτῳ πάγονι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. 'Ολέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ ἀδιδί, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μη ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? *μη ὥραισιν ἀρέσκοιμι.* Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poetra quoriam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Μη ὥραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαίῳς ταῦτα γινέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λευκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ "Ηρας καὶ Δίδος διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μη ὥραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὐθις ἐν τοῖς μη ὥραισιν ἰκοισθ' ὁ λῆρος ἐκεῖνος· at in ipso Aristoph. legitur, Ἄλλὰ μη ὥρας ἰκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὥρας pro ὀραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime peccat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδη ἔλεω) Interpres, *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
νος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόν) Vide Paroemiogr. BOURD.
Sic Long. Past. III, p. 97, sive p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγώ,
καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλιαι
παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Calli-
mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηρίονη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
san. BOURD. V. Thef. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae facer. In eo
eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: Exesti-
des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
daemonia. Unde Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare
Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur Curiati. Denique
meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστίν αἱ Κάρυαι. Καὶ
ἄγαλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Purfch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plur. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδῶσιν alibi plerumque est retrocedere. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro een Toon aangeven. Sic Long. Paft. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθεζέτο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Παν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίος ἐνδιδέντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, similis impertienti cantum: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφίβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irreperit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus, ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πικτεῦειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζειν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accententur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὖ παιζοντας ὑπ' ὄρχηθμῳ καὶ αἰοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κωμαδεῖν ὄρχεσθαι, & κῶμος,
εἶδες ὄρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάσατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericæ saltatione
II. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρία) Et si ἀνδρία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
*Invenitur autem scriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.* REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδίαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ Γυμνοπαῖδιαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agefilai εἰς δὲ παιῖδα, inquit, ὅντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδιας ἀγομένους ὁ χοροποῖς ἔστησεν εἰς ἄσπετον
τόπον. Agefilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in purum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
Γυμνοπόδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V.

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: τούτων γὰρ εἰσηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονί. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδία, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίας, γυμνοπαιδική ὄρχησις, ut non probemus emendationem Meurfianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδία substituit. Γυμνοπαιδίας sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. Γυμνοπαιδίας τε οὐσῶν (i. οὐσης) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακτοῦ χροῦ ἐνδον ὄντος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. ἡ γυμνοπαιδική, inquit, παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὄρχονται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομενίδας ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plurarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀμοίως) Graev. in nota ὁμοίως legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμνος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστητήρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχηστούς ἐδίδεον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est ἐδίδεον. ΜΑΚΡΙΝ.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cylpeo Achillis Il. Σ, ubi ἔδίνεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδίνεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδίνεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδίνεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hefych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχηθεῖν σὶν scriptissē dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponderetur initiandus, qui θρονισμός est, reliqui myrtae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοὶ) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria praeiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἀχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancti sanctorum prodas, a plebeis in intesta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχόμενον, ὑπαρχοῦντο δὲ ἀριστοί, προκρίθεντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimique saltationem accommodabant, ex eorum numero delicti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delicti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμην allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam *quasi mutam* agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera semur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciphr. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεῆς ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium suslinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.)* REITZ.

ead. l. 6. Δῆλον) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὅτι) W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

νόμῳ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ὀργιάζον. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitringa, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιεῖται τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπασις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλαί, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγγο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαιμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πράγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινουντος, αὐτῶ τὰ σκέλη χορεύειν. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. καὶ δὲ δρυὸς δόνημα) Et arboris quassum ventis
 interpretes: mallem arboris motus, cum ventis agitatur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque
 (Bithynia fabula) nullum ab instituto Italorum abhorret, quae scri-
 bunt Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Da-
 dylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem.
 Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur
 sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν,
 τῶν Τιτανῶν οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-
 ποιημένον, τὸ ἐνὶ πλὴι παιδεύειν, παραλαμβάντα παρὰ τῆς Ἥρας
 τὴν Ἀρην, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est
 sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agen-
 di forma, pro arte facere, seu exercere, cum tamen Lucianus in
 eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πε-
 ποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μῦθων κινήσεως, διὰ
 τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam.
 Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκτελεῖς
 τὰς φαρμακὰς βοτάνας &c. ὑποὺς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον
 πεποιημένον εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philome-
 tor herbas venenatas sciebat &c. & semina & fructus eorum elabora-
 bat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνην Τέχνην
 πεποιταί, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκειμένη.
 Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Lu-
 ciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Ti-
 tanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis su-
 tare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acce-
 pitum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simi-
 le. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λε-
 γουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videba-
 tur. GEN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς,
 βριαρεὺς, Βρίμω, βριμὸς, βριμῶ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πρία-
 μος, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάτω,
 πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir cla-
 rissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1. Animad. ad Athen. BOURD.
 Animadvertite fides, quam lepide possint interpretari. Obsi-
 pocus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
 bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Grae-
 cis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum
 ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De 'Ιδ. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald. Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congeffit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκηότα, exercentem. GUYET. Πεποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιημένων masc. an neutr. Φασι autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic proceder: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium, (nimirum armatum saltare docere) assumtum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, zyn werk ergens van maken, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior I. Elinero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thest. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἄρν) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρν editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθέν & Δημοσθένην supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περί, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διουρσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD.

ibid. Βακχικὰ) V. Meurs. Orch. Platoni βακχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γένν — prave. Sic iterum c. 34 Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὁ, γένος δὲ, γένος οὐκ ἐχ. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γεννικώτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Saryri, Κόρδακα, Σικινίδα, καὶ Ἑμμέλειαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σάκιννις. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Erym. VORST. Comica saltatio & laetivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περί ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN.

ibid. Σικινίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satoryrum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. norasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Iunt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura παιδίαν debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. παιδίαν legens vertit, fere his idem, & institutio scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότῃτα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος Μολπῆς τῇ γλυκερῇ, καὶ ἀμύμονος ὀρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὀρχημῶς, pro vulgato ὀρχημοῖς, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τῇ γλυκερῇ loci supra laudati. Legebatur autem ὀρχημός. SOLAN.

ibid. Ὀρχημῶς) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὀρχημῶ καὶ αἰοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν τε καὶ ἡμερέσσαν αἰοιδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὴν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν τε καὶ ἡμερέσσαν αἰοιδῇν Τρεψάμενοι τέποντο. Sed in priori loco pro ὀρχηστὴν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὴν scribendum, non ὀρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὀρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδῇ.) Hesiod. in Theogon. καὶ τῇ περὶ κρήνην ἰοιδῇα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοῶν ἀρυσθῆντος Κρονίωντος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Ob- sopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶδες ἀπαλοι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista *κρίσις*, ut la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omni genere floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obfopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *φοινικῶς* violacei coloris. Et vel Lexiphanes notat dicere, *οὕτω εἰ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὥς αὐτοποδῆτι βαδίζειν*. Vide, quae hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θιῶν*. 3. SOLAN.

ibid. *Ὁρχεῦνται*) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Et P. nulla de causa mutavit in *ὀρχοῦνται*. Mutavit autem Lucianus secundum verbum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. *ὑβρίζεις εἰς*) Posset etiam sine praepositione dici sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, *ὑβρίζεται εἰς τοῦ ἐκείνου ἔργα*. Aristophan. Nub. 1507, *Τὶ γὰρ μακάρι ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεοὺς*. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. *Σωκράτης*) Oraculum ipsum habes *Ἐρωτ.* c. 48. Vide etiam *Phit.* c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. *ἐπὶ τῇ ὀρχεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσίτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὥς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ οἶσι*. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. *τῷ Πυθίῳ*) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. *Συμπ.* 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, *Ἀδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος*, ut refert Noster infra *Athor.* c. 48. REITZ.

ead. l. 13. *καὶ ἐμελλέ γε*) Sic supra Quom. hist. c. 12, *καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν*. SOLAN.

ead. l. 16. *Παρ' ἐταίρας — Ἀσπ.*) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. *τότε*) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerrat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. *τρίτης*) Ita P. rectius, quam in reliquis *τρίτη*. SOLAN. Videtur legendum *τρίτον*, intell. *εἶδος*. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur *ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κορδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐκαλεῖτο σίκιννις*. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, et Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripideae. GERN. Facile patet, a sequenti *Σ* praecedens fuisse absorptum; quod scribae distantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere *ιστι* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non viti nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertius assumpta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At supra § 2 habuimus *ἀλητὰς κυκλίους*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrum *'Απαιδ.* c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν θέαμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferebat Pelleti scripturam *έσχηματισμένος*. At forsitan Lucianus dederit *νύξημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thef. REITZ.

ibid. 'Εμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *aliis cothurnis ingrediens, larva caput obduclum habens*. At hoc modo nequam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐπικείμενος*, sign. *larva caput obduclum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνόμενον*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam aetoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *'Ανακλῶν εαυτὸν* est fursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλῶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κεκλασμένον frustum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περίσσειν* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod iam hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχον ἱερὸν
Interpres, ac soli voci semet obnoxium praestans. Quis intelligere malim, solius vocis discrimini se exponens, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie sit ὑπεύθυνος, vel certe ad rationem reddendam obligatus, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter auctorem notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetæ. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur, quidquid fit perperam: σολοικία τὸ ἀμαθές. BOURD.

ead. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστο μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενέμηνεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ κερρών πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: *vulgariter lampadum & tibicinum & coquoium personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum δάδων, vel ex δάδων per crasim posse fieri δάων, ut ex κεράτων, κερμένων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula Δάων καὶ Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάοι Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. Τιβιοι vero sunt Phryges. Nam teste Suida Τιβία erat Φρυγία ἑλν. Universa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine Δάος suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. Εἰκ. Αἰσων. pag. 767 ed. Olear. de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωνος διακὴ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάφ. Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Servon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davum* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάκοις derivare, qui Δάοι sint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῇ γενέμηνεν) Απ' αὐτῆς γενέμηνεν; GUYET. Ne.

νόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impressis γενέμικεν. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τιβιοί, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρτηρον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφέληκεν ἐχθρὸς; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κατηνός δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, ποτὶς ἢ illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur *Manduci*. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorfl.*) (Τιμ. c. 14 inter servorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὤνῃσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμπνίας ὀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorfl.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. *Ald.* Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis differuerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgaram fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Par. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώγιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ὁμαθείας tamen edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque, non πολυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὀψιμαθῆ) Ὀψιμαθείς, feri studiorum. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντιθέτον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici v. exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abutum fuis, dum ista vertit, nec minus de se exhibens reverentiae. Fraus fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, praecipue circa Augusti tempus. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim locum potientie floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, Hic quia ferebatur putasse rucis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλῶν συριγγῶν τ' ἐνέπλην, ἐμαδὲ

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse II. K, 13, Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδρῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hefychium iubet videre Vorstius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congefisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαῦστριδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνεύσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὲ Θερμαῦστριζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui voler, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, s. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, s. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραι τε βρέμουσιν ὕψ' Ἠφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρις etiam legendum, non Θερμαστρίς, apud Hefych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θερμαῦστριζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hefych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L: 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In Ὡ. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀξέστηκεν) Significatio haec, pro abhorre, aliē

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.

ead. l. 16. τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸτ' ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid voveat dulci nutrícula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine norata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucyd. II, 60: καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, δὲ οὐδ' ἐνδὲ ἡσσαν οἶομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀποῦς ὠδύρας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πῆσαι τῶν ἀστῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV. Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πῆσαι τῶν ἀστῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalionis tribuitur. An a Noë habet? GUYET. De qua fusius Συρ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasio conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN. Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διασπα-
σθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Πέρας — ὅτι οἱ
γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

cad. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes
apud Laſtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad ll. B, Caral.
54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Oik.
cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 ſecuti edidimus
καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίſτ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου,
καὶ ὅσα περὶ Ὀρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίſτ.

cad. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum
Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad
Pauſan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος
πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte
occuſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam
corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

cad. l. 4. Κελεῦ ἑνίας) Eleuſinus Triptolemi pater, apud
quem diverſata eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C.
Filiarium Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

cad. l. 5. Ἡριγύνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

cad. l. 10. Ἀκάμας) Theſei is filius, cuius fabula mihi igno-
ta eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem
& Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzetzes
ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide
commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2,
narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hi-
ſtoriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzet. ad Lycophr.
l. c. quam viciffim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo
pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Mun-
tum clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res
aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae-
ſivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus
Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arnzt. ad
Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid.
Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλλήνης ἀπαί-
τηſιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap.
At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diverſi
ſunt. REITZ.

cad. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12.
De priore autem intelligendus hic Noſter, cum ad Arhenien-
ſium res geſtas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως (πρόος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* Legendum censeo, καὶ Μίνως πρόσος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, *Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse.* GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio, per-ridicule.* Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περίσργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne firmus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. *pag. 26 A. & III, p. 70 B.* ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere pleraque edd. quia antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρατα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πύχεις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. Ovid. *Met.* VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγῇ) Cic. *Tusc. D. III, 26*, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu f-lentium.* Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγὴ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκη) Creontis haec filia, Medae peller &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβριαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthe-
neboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II,
pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan.
in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. Λεγουσι δὲ καὶ οἱ
Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν
κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confun-
dendum cum *Acamantis*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast.
VI, 489, *Hinc agitur furus Athamas & imagine falsæ*. Adde IV,
Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυ-
γὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem of-
fendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsan ab
Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυ-
δριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μη-
δὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διε-
ρῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam
fabulis vulgaris id sit aptum, & magis conveniat ad literas
vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere,
qui apertissime vulgarum tuetur in Astrologia: *ἴσα δὲ μοι καὶ*
ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρησάω. τὸν δὲ κριὸν χρυσίῳ δι' αἰθέ-
ρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non in-
terpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle
antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemno-
nis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, non-
dum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admi-
scetur. De alia *Αἰροπε* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσὸν δέρας) Ἀρίων W. & Fl. (L. etiam inserit
ἀρίων.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg.
H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter;
nimirum Cod. L. inferere ἀρίων; ita ut credas, & δέρας & ἀρ-
ρίων in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρ-
ρίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex
glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσὸν ἀρίων etiam
Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ
στρατεία τῶν Διοσκουρων. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην
στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατίαν etiam minus
recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benedi-
dicti, & *profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vino-
ſa eſt. Recte Obſopoeus, & *generorum exſulum Adraſti ſuſceptio*.
GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam ha-
bet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντρυόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni;
v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus,
antea Opheltēs dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B.
SOLAN.

ead. l. 10. Γέννηſιν) P. & L. In reliquis γένεſιν, ut c. 37. Sed
praeſtat hic γέννηſιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt,
quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννηſιν ut hic recte ſcri-
bitur, ita infra § 50 recte γένεſιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημένον) In M. *Fl. & I. προσημένον*, quod
hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum *προφημένον*.
Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt pro-
pria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum
ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Τπ. ſix. c. 7. In M. & plerique
edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere
iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ.
forſan fruſtra. Eſt enim Latini *Caſſiopea* conſtanter dicunt, in
Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex.
Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec.
Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* ſcribi. Καſſιόπεια
iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumta-
men in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπεια. Con-
tra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπεια: ubi Th.
Gale etiam *Caſſiopeia* Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic edi-
tum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυρδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49.
Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios di-
cant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88
AB. Laſt. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glau-
co inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt.
SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli SEXT.
Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Περυ-
ς δὲ, διὰ τὸ γενεὴν Τυρδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba,
haec notavit Fabricius: *Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. b. l.*

Τετρες Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνύμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανδὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Talam & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαρτικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαρτικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Hc. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis fuisse verit, narrat. SOLAN.

ibid. Ταλω) V. Φιλοφ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλων) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absensibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obfideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: αὐτῷ δάλον τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen inde factum: reposui igitur, monente Graevio, litteram minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκιμαίωνος οἰκισιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et ἐνλίμενος fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὴν νήσους Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσιν, observat ibi Spanh. REITZ.*

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδουσι bona, quia proprie emersionem ex mari significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκισιν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilus in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδ' Ἀλκμαίων ἔχεν ἰάδας οὐρὸν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echidnilibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκισιν) Fabulam Alcmaeonis fusc narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστιν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἰστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηί, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργούε λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῖσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exfulibus Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorarentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classem. Dudum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα γένων στόλόν, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμνεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιάς νεὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νεὸν W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ. *ibid.* Λαλὸν — τρόπιν) Quam hic λαλὸν τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἰαχὴν Ἀργῶ. ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ὄρου θεῖον ἐλήλατο, τὸ ἑ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίῃ Δωδωνίδος ἡρώσῃ φηγαῶ. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώων χαονιτικῶν ἀποβροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi villa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens iuxta carinae Vocibus his injulare divi* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscriptis Hemsterh. Sexti. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sexti. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύνανται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ὃ ὑπὸ Δῆμητρος βροθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσία) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes.*) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μερίζον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orpheus est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μείραμιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.*

ibid. Μερίζον) Μερίζον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗ, quamdiu later anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praeber, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρο) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. ἑαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἀναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forfan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusit intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores facillitate consueverunt. Sed apertius potuisset reddere, quod & rhetoribus necessarium. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur.* REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro λαλιότης, quod in reliquis est, legitur φανεύντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶ) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babylz, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ φανεύντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέωτος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suer. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam fervant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad *z. Ver. Hist. c. 7.* ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακλόουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniose habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaeque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοητευομένων) Etm. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένοις. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμήσθαι μὴ δὲν δὴ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, ὁμᾶν, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem aequissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Ca- lig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster in- fra § 83. GESN.

ead. l. 15. Διμητήριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbos Mitylenæus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad salta- tionem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim le- gas, καὶ ἢν τις βασιλικὸς &c. Ad quae Bosius ita commenta- tur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive mi- nistrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Luinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tattius L. VII, p. 447, dixit: ἢν τοῦ βασιλικῷ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλ. ου. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Re- ges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum vide- tur Valesius. Addo Chrylost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τῷ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω κα- λούμενον ἔχον. REITZ.*

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γάρ τις ὦν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmurienfi, cum optime Basileensis (ἡμιέ- λην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνεῖναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte su- pra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνεῖναι. Sed recte συνεῖναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi vide- bimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καβίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἑμμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Pr. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iuv.

pro οἷδε vulgato legit οἱ δε. M. οἷδεν. Legendum οἱ δε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquie praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan fatius fuerit legere ἡ δε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter distantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequè in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἱ δε — εἶναι, aequè, inquam, in εἰωθε, quam in ἡ δε mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ὁικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus, ut personis in scenum introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: Novit enim (π. ὑπεκρίσιν) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exseratur. GRON. Τῷ ὁικέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ ὁικέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύσει. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparisone aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ira W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡπαῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Πορτίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα γόνυ προσφέρων Πάσαις πόλιν εἰσι δμῶν. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyphi, Theognis.* LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰσχυὸν) Illud ἔχον, quod W. suppeditat, nihil esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Detur enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφίλου* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πελύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πρωτοῦ ὄργην ἴσχε πολὺπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλεῖ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε αὖτε eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερότην) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὲς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπιδείξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἐκαστος non est quispiam. Legendum ἐνδὲς ἑκάστον ἔργου τὴν ἐπιδείξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσώφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλεσεν) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonaecti cuidam scribit Apollonius Tyannenensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἰσχυτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων.* c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγεῖν τὰ πάτη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hθ. Νικ. I.* SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο εἶσθαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos
 habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δέ τις καὶ περιττότερόν τι θεωρουμένον
 ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσώπειων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-
 θαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audiri magis
 etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter
 affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare.
 Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipno-
 soph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυ-
 σιν ἥ τις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ
 οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκουσιν, *enimvero*
hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythago-
 ricæ philosophiæ vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indi-
 caret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι θεωρουμένου) Magnificentius quid dicen-
 tem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίον γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐ-
 ρυθμότατον τοῦτο φαῖναι ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres absurdissi-
 me, Etenim illud ego Gymnasium pulcherrimum & aptissimum es-
 se affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exerci-
 tiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert.
 REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυνᾷ) Alibi erat εὐφυνῇ. Sed hic iam recte &
 constanter εὐφυνᾷ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Pe-
 regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante
 τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀρτιοχοῖς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam
 Helladiæ Heclorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs.
 Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυά-
 ναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scri-
 bere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὧς transire
 potuerit, considerantibus illius formam appareat. GESN. An
 οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gef-
 neri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non
 habere videtur; licet ὧς etiam nominibus substantivis addatur,
 ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆν ἐν πονηροῖς ἕθεσιν;

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno sis*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam u-*
(pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit qu-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανεία) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meursf. Orch. Et Eur. Phoen. 1185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν) Est impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλε τι-
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon in III Hellenicōs,
Ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat Jobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse καλῶν: nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκήσει
καλῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At καλῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorio-*
so usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculis-*
tus testis unus, quam auriti decem. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὦτα τι-

οὐκ ἄνθρωποις ὁρθαλμῶν ἀπιστότερον. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπειβές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlī Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homerī, five de medicamento *Heleae* luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχειρώται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iens. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ὃ Ἰuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, ὃ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοικίσε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Nigr. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα) Obscure interpretes, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore iamque tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονάας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, nativitate, natalitia. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulᾶ Thyestae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucæ πάλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δὲ ἀμφισμένη μετὰ τοῦ βοηθούτος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucæ Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὥς εἴηαι τὸ πᾶν εὐρυθμον εὐμορφον σύμμετρον· αὐτὸ δ' αὐτῷ δοκεῖ ἀσυκοφάντητον ἀνεπίληπτον μηδαμῶς ἑλλειπές ἐκ τῶν

Lucian. Vol. V.

H h

ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξὺν. τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarar, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summum dicam, oportet saltatorem undique esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verito τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas proventa est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυνός, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἑλλήγμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libro § 74: Μημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφῶα, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὁξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἑστῆσθαι φημι δεῖν αὐτῷ.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξὺς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode afferendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ha Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην εἶναι βλέπειν ὅζον γένεσθαι, ὅστις &c. Kuhnius *legeret* ὅζον. ὅζον βλέπειν enim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅζον βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γένεσθαι ὅζον βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c. Nempe ὅζον βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅζον ἐπινοῆσαι, συνείναι, dicitur; quod idem ac ὅζον τὴν βλέψιν, ἐπινοῖαν, σύνεισιν ut ὅζον τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖναι &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν γῶν διαδράκοι ἥλιος περ, οὐ το καὶ ὅζυτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατ' ὀπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὴν ὥσπερ κατόπτρον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simile de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαλόν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut infanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφρανσιώτος est; & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatio-
ne. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedem in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caelebar, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Aias κατ-
γνώστος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elfner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notam voluit) airque Bezam durius veruisse illa Apostoli, ἐπὶ κατ-
γνωσμένον ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum καταγινώσκειν proprie sit, cognita causa iudicare, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2. Ver. Huius c. 20, ubi Luciani verba, κατεγινώσκον — γραμματικῶν & χρολογίαν, damnabam &c. quoque vertit Gesn. & recte; hoc improbam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τοὺς ἀποδρίαν esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ε. μ. κατεγνωσμένον, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae datus, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτοῦντων γὰρ αὐτὸς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantiibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, ju-

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συστασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Badryllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & composita συστασιώτης. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. tam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παρὰ τῆς ἀμενῆς τῶν ὑποκριτῶν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, securus Luciani ordinem, *adhibito re-presentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine efferratur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ θεοὶ ἐλάων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In *L. παρὰ τῆς ἀμενῆς* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Incip. cap. 17; Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrium. SOLAN.*

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro οὔτι legitur οὔτς, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casum, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissimam inferere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, οὔτς esse in Homeri l. α. sed & addiderat, edd. Luciani male οὔτι habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud οὔτι, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1571 οὔτς quidem est. At in Frobeniana anni 1559 οὔτι etiam conipicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed οὔτι divisim seribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπεδότητος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ὅμματα δίλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνενδύτο legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictionum ἀδοξίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Lucian temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opusculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphaniſ* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe ἀνενδύτος loquitur, inſulſa & inſiceta prorfus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoleras, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſiſta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecaretur potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poetica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſeſtantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſiſſi, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiffe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum episto-
las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum purabo, si unus alterque studioforum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcumque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμῆς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu verborum ostentatorem dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῆ putare illum voluisse dicere. Nempe *av ea* aetas sono ad o inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè κακὸς πλοῦς, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem, siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμῆ, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fieri multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè κακὸς πλοῦς. Quin sunt ἀπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis Is. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repentis poetis, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum tribas componere, ut cacozelei & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεςινόν, οὗτοι ἐπὶ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνουν τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. BOURD. τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt is similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserim uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hifce penitus censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. auctior voce una, nempe μιδῆ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἃς οὐ καὶ ῥημα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέου, προεστί. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mf. Regius habet κυψελύττα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυψαίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτῶν ἰσως λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἔλην, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς ἀκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthii regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὗτε Κύψελος τις οὗτε Περικλῆς. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Ῥητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitur: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεοχμὲν) Corrige νεοχμὲν. GUYET. Νεοχμὲν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμπωσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstitie fatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματοῦργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος Ζήλωρ Πλατωνικῶ. Οὗτος γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsam Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antique dictum πρὸ χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυβελίς) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραινομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonastis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσσωπον Χρὴ θέμεν τελευτῆς. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χροόμενος. Quia de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὁς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in lex. cap. 43. Et occurreret in hoc Lexiph. singulis paragraphis Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησόμεθα) Περιέλθομεν, γυμνασόμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, καυσιγενὲς ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, ποτὶς ὑπελίπνε υἱς. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, εἰ καὶ, sicubi possimus arpicari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dini ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive καματίον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινὸν ἄρμεστον. Hesychius. BOURD. Alias φασσώνια. Etym. φάσσαν, σινδόν. φασσάν λινὸν τι ἢ τοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὸς &c. ἢ πρὸς τοῦ τι ἔκμαγσιον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἄρμα. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σατὰ. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμήμμα, καὶ ἡ σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλαστεῖον, καὶ τοῦ πλουτοῦ κομίζειν, δὲ τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunior. στολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλμῶς κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, ablutoriam. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in l. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶν. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἐλινύσεις, ἢ τοὶ ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογία, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispescendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Αὐτὸ ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπόρος) Ἀδυνατός. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτήρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον δὲ κρατοῦσιν οἱ καθιζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούτα ὑποζυγούτα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστράβη-λάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρον. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciano, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei testimonio docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, currui non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκωλιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλιάζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ καμμηκώς. BOURD.

ead. l. 5. Ἀργυρίζοντας) Ἀδοντας, quia ῥῶδ' ἂν ἀργύρην εἶ-
runt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Loc.
lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἀδῆρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus et
ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδῆρον, ἀκρον, καὶ τὰ γε-
λη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Amm.
ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo diēdis interp. Virg. ad lū-
Georgic. Boreae penetrabile frigus adurit. Sic apud Long. lib.
ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκει. Phil.
Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως ἔα τῇ το-
ἀγρας τοῦ κρύους μαραινέται. BOURD. Pompeiano tribuit A-
thensaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est macu-
latum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum
inscilia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppetere sub-
sidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem
coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad ve-
bum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν αἰδοί-
λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ὀνικμα καὶ διαρῶ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀσχε-
ματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διαρῶν. Ἀδῆρα, μὴ
τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed in-
ter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic esse
sunt, latet vox γηπατάλους, cuius sine dubio a Scholiasta
interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & non
illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec
omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui
fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimo-
nia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion la-
borabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam le-
ctori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap.
28: Plerique dixerunt rorem inustum sole acri frugibus rubiginis cau-
sam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror,
omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredi-
nes, des jarsures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρώματα ἐξαιργασμένα ποδία, ἀρ-
τοίματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pa.
BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπαττάλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδίκων) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικώπολις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκαρα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουόμε. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hīce adspirare invenio. Suidas autem in *λεκιθώπολις ὄσπριον* his laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλην δὲ) C. Abb. σέλην δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo.* Emen-
da, *curriculo ad puerum ibo.* GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα.) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζυλία non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθώπολις, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθώπολιδι) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργμένα ὄσπρια πωλοῦσθ. BOURD. Forte λεκιθώπολιδι. Hefych. Λεκίς, παρο-
-ΐς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν-

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λαλιώτης occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere p. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel a hoc loco Aristophanis constare possu.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egi. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ὑπάρas πιπράσκοντι, ἢ ἰχθυῖα ἢ τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quiliquias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμῆαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρύhilum, quales minuti sūt pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hefych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευothῆκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτι· ἔστι δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hefychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέληνη) Locus hic, ut alii multi in cacocolo isto, perobscurus: quem ut concipiam, alius repertenda mihi vocis origination. Σέληνη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ἣν καὶ ἐξων οἱ αἰθρώποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem ante te perlegeret, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κατὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quodam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέληνη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέληνη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέληνη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάτῳ ἐπιτηθέντα ἄρτον alii τamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύρον, quod convenit cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteletes. BOURD. Πυριάτην τὸ Hefych. πυριάτης, coctum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretatur GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυράτιν ibi legitur, & Scholiast. Biser. hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐπὶ γάλα· five generaliter τὸ πυρίεσθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam &

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήμυα. Hanc dictionem varie Grammatici eferunt, γήτεια, γήθυα, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύσας) Legendum φύσας. Hesych. φύσκη, κολία, καὶ τὸ παχὺ ἐντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Το ἐπιτράχλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοῦς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοῦς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπ λαγώνιον, seu λαγώνειον; Hesych. λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶνα κρέα. VORST. Hesychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χέλασμα. Suidas, Λαγάιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. l. 7. Φάγας) Ἀ φάγω, i. e. φάγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἀβατος ἐποίησας) Ἀβατος ex eo genere est, ex quo ἀχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inuilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἀβατος ὁδὸς non inaccessa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticisimi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' δς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius sem. ἱλλίς. Hesych. Σινδύλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐθαλείς) Εὐθαλείς ed. Cler. Correxerit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτῆπῳλις vel γρυπῶπῳλις mutandum foret, si γρυπῶπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἢ. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύτταν) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείναι, ταχέως δραμεῖν. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τῇ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Isr. a, c. 35. Vorstius coniecit legendum ψιττῶν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ku. 565 A. SOLAN. Scispicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Varic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρὰ τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Καταγυνεῖν κοττάβους) Παιζειν. Nam καταγυνεῖν κοττάβους, ἢ κοττάβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: Theramenes ποτῆα πονενί potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superflua iocundus illisum humo clarum edere sonum coegit. Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic Iulus apud Gallos casse-pot. BOURD. Si trulla inverso crepante dedit aurea fundo. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

In Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possimus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφέω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνόμεον) Vid. 'Al. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνόμεον ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσων autem legendum μέσων. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνόμεον

σκιάζει τὴν ἔκτῃ. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μίσσην πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὁρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. λουτρίον) Τὸ ἀπολούματι, ῥυπαρὲς ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάτων) An servos intelligit? composuit. ex Κάρι, & ἰμάς locum. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καρίματτες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεβόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακᾶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si φαρμακιᾶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθούς τῶν ὀφθαλμῶν πεταιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπνοσήμενοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπνοσήμεναι, exhor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. BOURD. A pointe des bras. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἀγῶν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βάστραχλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. En se collebant. Lister debout en s'embrassant par le milieu du corps. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντεβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιλάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide Lucian. Vol. V.

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila parva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum κορυκομαχία. BOURD. Exercebatur illa, quam κορυκομαχίαν vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. Κορυκοβολία est Areraeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Scilicet autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπύμπλαται κορυχομαχίαν, ἡ ἀσθενέων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμον τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ τῆς τε δυνάμει καὶ ἡλικίαν συνηρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνθρῶν ἐξ ὁροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτου, ὥστε τῶν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἰσχυρῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπαίκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσσιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπύπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videatur leg. οὐκίσαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοντι) ἀποστρέφειν, (f. ἀναστρέφειν.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στήθεϊ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μεταβολήν. Corycus (sacculum, σύλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodatur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacculi ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendans, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero peto-

re, passis manibus, interdum averſe, tergum obſciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plur.
in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πύ-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτι-
σθέν. BOURD.

ibid. Δελφίνισαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam proferit & in-
terpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον.
Duæ fuerunt apud Graecos uſitatiffimæ tonſurae ſpecies,
σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves
Heſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique ſic reperi accen-
tum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio
ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphafiſ tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὅδον τῶν) W. In reliquis ὁδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET.
Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc ap-
paret, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſ-
ſe, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum
eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui regere illas partes
poſſint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus eſt Ὅρνθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν πάγονα, menti barbam, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐβερμοτράγει) Τους δέρμους ἔτρωγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν ᾄσιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunio omni solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur αὐτοστίλαμαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμυστυλήμην habet, i & υ inversio ordine, quam apud Nostrium, collocat. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. & vid. nort. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μυστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit περὶ καναῖς, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium* *diffusio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστύλλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστυλήναι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελθεῖν κτλ.* non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μιστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυεροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. *Ὡς τὴν φακὴν βορῆσομαι.* BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκείτο δὲ καὶ ὀκλαδία) De quibus in Lapith & in Cynic. Ὀκλαδία, δίφοι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφορος ταπεινὸς δὲ οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποικίται τὴν μα παρὰ τὸ ὀκλασθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφορος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐρτεινόμενος, πρὶν δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κρέββατοι. Interpres Aristophan. σκληροποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δείπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad iam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Ms. iam correxi. REITZ.

ead. L. 9. Ὑσια) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριαῖα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτρίδια, τριμάχη Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριαῖα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἡτριαῖα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. L. 10. Τανάδος ὕδης) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβός ἐκ ταγίνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λοβός ἐκ ταγίνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβός, *du foi cui.* GUYET.

in Schol. col. 1. L. 10. Διχηλαὶ ὕσιαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσια spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Haq.* accensus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχηλὰ ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. L. 11. Ἐδωδήμα) Ἐδωδήν V. Πρὸς ἔδωδην M. Sed vulgata melior. Suid. ἔδωδὴ. βρώσις. ἔδωδήμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἔδωδμεν, βρώσιμεν, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήτου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ παγήτου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίου. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, τανγῆ aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρταλὶς βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποιός, ὁ τρῖμματα καὶ ἐμβόσματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτακοποιῶ. τοῦ τρῖμματα καὶ ἐμβόσματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκταῖ) Aliis καρυκταῖαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελέα. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dul- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τριβεσθαι, Hesych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθρυμματίς. BOURD. Placentiae ge- nus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt εἰλλὰ συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel εὐκὶς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιεματτις. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμένοι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἔ- ποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum α σελάω, σελάχω, σελάχος, σελάχιον quod nocte luceant. σελάς. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σελάς quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σε- λάχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελα- χίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de se- mine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχια) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλόγματα γυργα-

τώδῃ, καὶ κοπαῖδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγχείλεις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hefych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀποδός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Verrebat in Paris. quam Salmur. Piscis parafismus, cum vertendum fuisset obsonium, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὅλον ἰπποκλῆ) Ἐν κλιβάνῳ ἰππηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Λειπογνώμονος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδρῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud cecidit mensa cum argento. Cafaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τυπον δελφίνος ἐχειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. Mensam poculorum Servius vocat. Cafaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυμῆτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοτος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύα, cano, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. radula. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hefych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδες) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Cafaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὕπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Cafaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasim. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Cafaub. Thericlem alii torρευτήν, alii figulum faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχάδῃ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθύα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδας, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκτωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαρμένον. Ἀλεξκ. τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον ἢ γὰρ στρογγύλην, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὅτα συντεθλασμένον σφίδρα, ἔχει κλέφτε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata*; & in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantas eius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικόν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in Junt. eion superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολεβός) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ δαμνῶδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hefych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hefych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hefych. GUYET.

ibid. Ἀναρρήχης ἀμέσως) Ἀκελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα bellaria, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἐπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκεῖν, κροτεῖν, βεβᾶν, πρὸς ὧδὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἐπαιζε, i. e. ὦρχεῖτο. Hesych. ληκεῖν, τὸ πρὸς ὧδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron: *rifu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. Ῥικνουσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκρουτο) Ἀν ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i. IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An inuistis in dorso notis, μαστιγίας, flagris? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem I. πικίλος habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui φιλοι proferunt φιλι. REITZ.

ibid. Ὁκατάξις) Id est, ὁ ὠτοβλαδίας, παγκρατιαστής. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit γυναικεῖον ὄρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χιτῶσι κεχρυσώμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) Ad repotia vertitur. Verte, post conam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικαιοσύνης, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχθρογλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴ ἀργὴν ποιῶσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολέγον ὥς) Ἡμερολέγον legendum videtur, vel ἡμερολεγον. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμώμενον τὸ μέτρον τῶν λήξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτως) Ὅπτως affus, & visibilis. Iocus in ambigua GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά, οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. BOURD. Νοτα, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Ainaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene tectae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτρια ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐήτριαι ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα, in perniciem abi. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpr. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠρόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunarii & Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείτον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὅμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum ducō, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίερτι διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hesych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψκίδαλος) Κίδαλον, κρόμμυον. Hesych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusi potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) L. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75. C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκαβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελέ. BOURD. Αὐτοκαβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκαβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirmit Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακὸν. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἰδίῃ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἢν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικείον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλος) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτῶν, & ἑλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμυγένη) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λαξπατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λαξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὲν ὁ τέως αὐλούμενος ἢ δὴ ἔμπεδος ἔστιν) Miccyllus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincetus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vincetus quoque compede fessor. Itaque Bourdelotius notar esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλάμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exultans lascive, ut respon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλάμενος melius intellexit; libenter, festinatum a me esse, constebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτα. BOURD. Ἐν ταῖς πέδας. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: περ καρπῶδεςμα & περιδέραιον intelligit χειρὶ δέσμα & τραχηλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως ἐπὶ σόλιστιο, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) Lege καρπῶδεςμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald et exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκροκνεφίς) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεαρ. Δ. Ι., bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aeternus fixus in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 f. χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παραμειῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: *πιττῶν* *ricans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. *Εὐ* *demus* *ὠκατάξις*, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. *Εὖων*, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis *μαδα* *τι*, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui *πίσσω*, *πέττων*, *πέπτων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὖων* ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *ὠκατάξις*, aut etiam *ὠτοκά* *ταξις* huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττων χρέον, *facti* *dum* *ante* *isthoc* *oblevi* *dolium*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑρτὴν) *A* *troublé* *la* *fête*. BOURD.

ead. l. 11. Θεοεχθία σχεθεῖς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Α βρόχος ἐμβροχὸν ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλάξ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφοῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, paeniae. BOURD. Βαυκὸς, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φορoύδεις εἶεν, ἢ εἰ ξύμβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κῶδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἀκρα) Ἀκρα ἐλλειπτικῶς pro ἀκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mf. Cod. reperitur διόσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέει) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτονα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candescerent: εἰσάγει τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνούντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνουσαν αὐτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ βδελυρ. Ὑπαρτήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δαίξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρα

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Ix. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὑβρις. Aliter tamen Didymus, ab Suidas. Suidae posterior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τὴν ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐπιπίπτει αἱ τὴν ὀρνίθας ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Παιώδη) Ms. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quod vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis & vocis Ἰωλοῖ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐὼν) Ἄν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem meis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus ex contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐὼν. Retineo Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, patinarius, ut Vell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἄρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σιπιδεῖον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, quod nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis suis inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit patrum manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιῆσαι. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* interpres marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum excoelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuæ, quæ facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quæ & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ δία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (i. εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. Et Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congestis pluribus. Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim occurrat recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνωμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκτός) Ὠῖνου παλαιού. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα καμμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τρυφα-
λίδες τὰ μέρηματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτειν. GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τρυφαλίδα τυροῦ
Σικελίην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπιδεστάτοις) *Sigillis vernicibus*
latis. Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
δριπιδόβρωτος (leg. δριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρομένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστραχα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος;
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. Ἀν ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμῆν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Ms. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλάδῃ) Ὁ χόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἀττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἀττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύσι) Quidam interpretantur ἐν οἴῳ φλυαρεῖν;
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρέ-
ζειν ἐν τῇ οἰοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλῆσιθγάνῃ) Παρὰ τοῦ λάλος, ἥδομαι, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλῆσιθγάνῃ, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *nugis mutuo pro-*
vocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam au-
dacious nostram accusabit, si dicamus λάλης θηγάνῃ legen-
dum, solo i in η mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρώτι utitur θηγά-
νῃ Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θηγάνῃ libri:
quo minus illius poeniret. IDEM in *Addenda*

Pag. 193. l. 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. notarar Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhe. c. 17. med. χειρίσοφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾶ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minuci Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀντηγόμην) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Ακατανίφων ducendum videntur. De vineturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίφω hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui ἀβίατα reddiderunt, sed a κατανίφω, respicique ad Homericum Νέστορα, eiusque ἔπειτα νιφάδεσσιν ὁμοκῶτα χειμερίησιν· ut postea Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui καπνὸς cana nive conspuis Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένη. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι δυνάμεναι. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχει. LXX. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim latus montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non πῦρα quam de coelo. Ἰδὲθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en roupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λέγειν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακὸζήλα sunt, ita hoc praecipuum: κατουρεῖσθαι est permingi, sed de nomine οὔρος & eius dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰσχυάδες, & aliis, in quibus fecit etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praecipuum nisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen perire, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignis. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. 'Ομήρου) Π. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσφ ξυρόντα) Ita συνεῖναι λιμῶ, *fame laborare*, supra in Phal. altero § 8; ξυνεῖναι περιζ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθογγωμεῖν οἰεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut fordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. Φρεῖ) An κνῦ; Hefych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. 'Οττεύομαι) Statuo, ominor. Hefych. ὅττεύσαι, κλη-
δορίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτὸ. GUYET.

ead. l. 5. 'Ριναυστήσιν) *Iraisci*. Martial. *Fumantem nasum vini tentaveris urfi*. GUYET. Verbum ριναυστήσιν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστήρης forte somniare aliquid lubeat. Certe os contrahunt austera; quae molesta sunt corrugant nares, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ριναυλήσιν, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & uncis naribus indulgentem, quod Persius ait, referebam. Quin video. praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. 'Ακάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. 'Ο δ' ὀνοματοδῆρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἥς ἐπέσχημένα ἦν τὰ γυναικεία. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὁ γλῶσσης ἀληθὺς νόημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

Lucian. Vol. V.

Kk

tinebat. Vid. not. Hemst. ad lud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhe. praec. c. 16, ubi γλῶττης: ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἐστὶ) Vertebaratur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam attraharū sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἐστὶ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνή) κἄν μυριάκις πίνῃ τοῦ σαμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitissimum. Ut contra gravior factus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τῇ Εὐκλείους μαρτεῖαν καὶ δῖαναιαν εἰς ἄλλοτρίας γαστέρας εἰς κομῶδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus natus Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium habere intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβου edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUTH. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vossio etiam animadvertit fuisse video. Et ad Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσὶν τὰς τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in anentem venit, quisquis vocem hanc molentem & forte ἄπαξ λεγόμενῃ inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβου, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπίδημ. é affert, καὶ ἐκ τῷ στόθεος ὑπερβόρῃ, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλισμένοι τοῦ stomachos φεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φέγγει. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vae quodam, quod γαστῆρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sunt. Pollux: καὶ στερνίμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκκλησιῶν. χρῆσται. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ τιθέντας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facetae historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudaram a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pug. 199. l. 2. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σχορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζουσαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto *σιληπορδία* per unum λ. Sic certe apud Hesychium, *Σιληπορδεῖν*, & Athenaeum lib. V, *Σιληπορδῶν*. Nec aliter apud Scholiasten, *Σιληπορδία* & *Σιληπορδεῖν*. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φροεῖν. Emendo φροεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. *Σιληπορδεῖν*, σιδηροπορδεῖν, στρηνιᾶν, ἀβρύττουσαι, θρύπτουσαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖται) Ἀν προοδοποιῖται; GUYET. Προοδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προοδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine iota scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic; & ap. Long. in Past. I, p. 13, κᾶν τοῖς ὄρεσι, κᾶν τοῖς ποταμοῖς. Idem L. 2, p. 47, κᾶν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν κᾶν ἰφ' αὐλῶνι ἐργή. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν τιετομένοις) Sane interpretes, quae a lutifigulis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GROX.

ead. l. 13. Μεταμαρβάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul *non disco* prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφιστάτοις ἀριθμοῦσθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curat, *non* referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui *ne ex barbaris* quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μμείσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθίσιν) Interpretantur *deperascere*: neutrum bene percipio. Suspitor *περίεσθιν* fuisse, quod studium & *ορα* intentionem significat; cum facile fuerit manu intricate aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύε) Xenocrati tristiori *idem* Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38 Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μὲν ἑνὶ τῷ ἄλλῳ Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκει ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulg. male προπαρασκευασμένος sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ἀνθυμάλωπα; i. e. *interitus* GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάντα χάως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abiecti οὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Artificismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἶον ἐκεῖνα) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c.* Luciani sunt haec. GUYET. Verbebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἶν &c.* Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterrat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δῦναι ἡνυχήμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὸν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώττας) I. e. ξηνικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Dosidae ara.* Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Legge Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδιάδου. Lect. Art. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kenner. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius.

IV, 12, de rebus Creticis *Dofiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dofiadem est, ut Salmasio ostensum. LÖRD.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδης scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόφρονος Ἄλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παρεμία ἐπὶ τῷ ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρομέναν. Sic apud Gallos *parolée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse responderet, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε συμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγόντες, καὶ ὅλην διατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξας βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, ^{genio} indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iacebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἥσαν) Ita videtur concepisse structuram Gefnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. l. 1, 12, Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in Afri. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. F.

reor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Ellsner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἡν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpretes aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἡσαν iungens cum ἀριστοί, non cum ψηφοφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITA.

ead. l. 14. ΣΥΝΕΤΑΚΤΑΙ) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ex pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείας Δαρείου καθιστηκός. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰσι ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγαράκτου ὅτι ἄρα ἔχουσιν ἐκ συγκαταβύτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabamur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμῶν ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem orae nonnunquam sunt, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodorum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vili & sanguine certant*. COGN. Afferit eundem locum Cic. ad Art. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἰσπῆιον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus ἰσπῆιον porcellum verterat, dum legit ὕσιον. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ' ἰσπῆιον οὐδ' ἐβόσιν Ἀρνύσθην, ἃ, τὰ ποσσὶ ἀέθλια γίνετα ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram ἰσπῆιου, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Et si nihil interest, quomodo hic legas, ἰσπῆιον, an ἰσπῆιον, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βόσιν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύριας) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίνας. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus inducitur viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque.* Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίων χρυσῶν, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustum assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus, inquit, & Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρία δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, Μυρία αὐτὴν

efficiunt monetae Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἑτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμὰς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἄν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίατε Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίας δραχμὰς talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. eum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diss. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. *Drachmarum*. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἥδη ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Eis Ἀριστοτέλην ἀποσώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Δισκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbaralingua significat *Eunuchum*; quia Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoium* appellat: *Quem penes est dominam servandae cura Bagoium*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc *μουσα* in *Ἀριστοτέλην*, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in *Ἀρσ.*, tamen *Ἀριστοτέλην* usitatus, quam *Ἀριστοτέλην*. Vid. Diog. Laert. L V, 3 f. & 8 m. & 10 *Δημοσθένην*. Quamvis ibid. 12, *Ἀριστομένης*, *Διοτέλης*, & 18, 19, *Διογένην*, *Σωκράτη* accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν δευτέρου εἶναι) *Nepos principio fas esse*. Quam potest, quae so, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoium*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. Iuae L VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιόρραντιον) *Vasa lustralia* vertit Gesa. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον δάμα) Vid. Thef. Cr. II, 509, & Nostrum *Ἐρωτ.* c. 39, & *Ἀποφρ.* c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milefia, Periclis praecipue moribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eix. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milko*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eix. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαρρηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericli 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐνούχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δάμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαῖκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonaëstis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὡς μοιχαλίας κηρύσσει. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάλα ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περὶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut ciravi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περὶν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse; non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνους non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in eo Codice rescripsit παρελθὼν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγελλεῖν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego pro ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperci legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is pars Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Arhen. XV, 666. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τυράννον) In marg. *Ald. 1.* additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνέως δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννείον, *Atarneus est Hermiae tyranni regia:* cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθείρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρῶς. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vir. Soph. L. 1, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καί μοι χῶς) Lege ὅτι, vel ὅτι καί μοι χῶς. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξίων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laetium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἄρθροις) Κατέφατον τοῦτο, καὶ ὅ φασιν αἰδῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπίσειν) Ὀπίσειν. GUYET. Securus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπίσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπίσειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπίσειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπέμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὴν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. 'A—as. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέων. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀληθίνης, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur εαυτεν, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Differt. Vid. mox αὐτέων § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῦς, τούτων, τούτους, τούτοις in compluribus. Verum cum & ταυτέων, ταυτέους, αὐτέων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac ταυτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in nostro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίας § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epiſt. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδ' ἄ γὰρ ὡς ἐπαρτίας φθεγγόμενος, οἷς ἐπαχθεῖται λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insani occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit lensf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέμετος, ἀπικνέεσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαρτενομένοισιν) In impressis est μαρτενόμενοι sensus & dialectus poscunt μαρτενομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαρτενόμενοι. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Est loquismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: 'Ολέοισι νύσσιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τουτέοισιν ἀπογαράσκουσιν ξηραίνονται. ὀλέοισι δὲ νύσσιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τουτέοισι πρῶσβυτέροισι γινομένοισιν ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγορεύουσι) Lege κατηγορεύουσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etiam ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δ' αὖ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δ' αὖ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quae admodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, non illis quidem utcumque visum est conficere, sed quae notae rerum essent. Non attingunt nucleum. Verte, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδοκεῖν non refer ad Aethiopian, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνών) An μηνίων, ut supra? GUYET. Μηνίων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνών. SOLAN. In omnibus μηνών male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαρτο) Α μήσαμαι. GUYET. Non addidisse, nisi ut appareret Scholiastae ἐμψαρήσαρτο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδ' ἀμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδ' ἀμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοις, legendum censeo πλανήτες κινούνται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Gesn. qui nec simul ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς κινεομένοις) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖς sequeretur κινούνται, ac paucis interiectis κινεομένοις, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκία) Ὀκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκία nondum reicio, quia videtur respicere ad coelestes domus, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τίνος) I. e. ἀφ' οὗ. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus sa-
tis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Diale-
ctus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emenda-
tum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὧς ἕκαστοι) Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis
post ὧς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequen-
tata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distin-
ctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστα,
praeceunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille
vulgatam ὧς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. καὶ ὁ Ἄπρις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos
relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est
arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae are-
noso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scri-
bit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed
nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἴρητο) Ἀν ἦετο, ab αἰετομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera
huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Cro-
niis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. &
L. πρὸς. Neutrum placet. Debit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ
Ἄμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis
alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ἵ,
quod cum sententia postulare videretur, in interpretando le-
cutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc
L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis
Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cor-
nibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intel-
lecto ὧς, ut ὧς εἰπέειν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vul-
gatam ideo non mutarim: nam & sic ibid. de Dom. cap. 4 pr.
ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δο-
κεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est
magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ων, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖς
οὐδ' ἕτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν,
ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὧς addit, di-
cens: αὐτοῖς, ὧς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736,
ὧς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀτίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀτί-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21; 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδὼς ἢ λιθοῖσιν ἢ χοροῖν μεμνημένον) Uterque interpret, vel saxo expressum, quod profecto admodum est rude. Et si enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiolem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθον πλάκας λαίας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus; Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. ibid. Ἰκελος) Et si apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκάστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Ms. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκάστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ χριτοῦ τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὃ δὲ οἱ παρεῖχετο λάβρην, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστυόχη παρθένος αἰδοῖν. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσιν Ἥσκειν εἴρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναῖς — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quoniam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — terribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequè construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνυτοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte seq. Lucian. Vol. V.

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganæ. Sed & legere possis *ἑαυτέου*. Puncta vero diacritica, quæ in edd. antiq. in ὅ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτὸν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habet *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An *χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *M. Reg. 3011.*

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio sæpe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebam, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clío I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restituui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φάβων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timæo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operæ est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλῶν) Nihil mutavi, etsi *βαλῶν* scriptum fuscipari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγῶνται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνείων) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgaram hanc deleverat Solanus; & lectt. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic præ ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. (Ὅρισσαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὁράσσαι, quia & ὁρίων non ὁράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διὸ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διὸ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. (Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, "Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam "Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσοῦν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δημοί. ὅτι ἕως μὲν ἂν περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλατωμένων νοοῦσι χρυσεὰν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλιας) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡρακλεῖτος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi αὐτοῦ quidem pro αὐτοῦ & εαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τοῦτοις, non τουτέις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τοῦτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ὧν & ὅισι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittaire de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. 'Ἀλλὰ σύγ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.
ead. l. 10. Μαρτυρήσειν) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιες) Vide, quae de urbibus auspiciato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanh. ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόβους ἔργ.) Iensius, εἶργ — ad 'Ερμ. cap. 71. Sed quid de φόβους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Iensio in Hermot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere. ut ἀμειψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124 — 5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoique draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macroh. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ip. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπρ' ἰδὴ νέκυας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκαιργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasim. in Adag. *Acessaci luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuetum

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exster; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδὲ μίαν ὥρην ἔχειν ἀρπασθείων. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν curam, & ὥραν sive ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρεόμενους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod conuen- dam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἔχρεοντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀπὸ προσδόν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam Basf. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delestant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρεώνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέται· ut § 3, περικίεται, & ἀπηγέται § 22. IENS. Ἀπιζέ-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἐσαπικρέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quae longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adicripit περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. ἤγεται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἠγείται et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιούνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀραισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλέειν, ubi & βαλέειν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum: Excidit hoc V. CL alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epietetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ καὶ ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καὶ ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Τρεφῶν) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφῶν. Sic Alciph. II, p. 270. Et Noster supra εὐφῶν, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτὸν Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sosstrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sosstratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. 'Επὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descriperit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuesfacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in vellcribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεῦνας habet. Latini dixerunt *humidorumissiones*; vide II. Caesabonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster *Men.* cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. 'Επίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscriperat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *lucubrit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὀρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτήσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν) *Vertenda sunt: Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transulerunt, sed desplicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρотаτὴν τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλεῖν, *ma- lo me vincere contemptu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖς τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Ienf. not. ad Vit. Auſt. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑρπὴ &c. pro, sed &, vel praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mantum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contem- nus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Deme- trio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἱστ. cap. 2 similem phrasin;

& 'Ορχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. 'Αλεξ. c. 57, & 'Ορχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφώρας εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid.
'Ορχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. 'Αλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἀλλ' ὁ
γὰρ Δῆ. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ανίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praeccept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. 'Ανίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἥξεν. Vid. & Δρακ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Elsner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἀκρα-
φασί, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Elsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testibimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 3011
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐ-
ταῦτό, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gefn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδαίτος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ εἰς
τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν
οἰκίαν διαίταν παραχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, ciurabat
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Ruffinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
& edicta propriis requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς ποτηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δῶγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρων
utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea diffimulatione,
quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοῖους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκείον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχεις συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅπως αὖ ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempē versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abli-
nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
dationi sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae di-
cimus, daer geen salw meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἐλατ-

τον ἔχει συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἔξιςτάμενος, ὁ πόσις αὐτῶν.
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχει
συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. Κ. Π. II, 15, ἡδομαι συνὸν τούτου.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, primum
nam abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτύνει)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, quod
largius, propter spem exhibui obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciphr. l.
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum a
notis ad Nεγρ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χείρεσιν &c.) Utitur & Alciphr.
I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χείρεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἢ Πειθῇ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττόνων) Verte ex Däs. KUSTER. Vid. A.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείων τοῦ παρὰ τοῖς πλῆθ.) Delendum centen-
lud τοῦ, cum sententiam obscurat. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείων respiciet ad amorem & admirationem,
de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε θύων ὡφθη πώποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναβαλὼν) Forsan ἀναβαλὼν certe Nostro ἐπι-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἔγερ δέϊσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβορίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistae. COGN. Φαβορίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam n-

dicule. At tu verbe, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, *instante vero quodam Sophista.* Vertendum, *instante vero Sophista,* hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχεις ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrum Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγενεῖος γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύτων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arces. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextrum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινῇσαι etiam obsoenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἀνδρα ἔχεις) Vertitur, *euenim virumne habes?* pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. LA CROZE.

ibid. Ἀνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. *quaeque virum quaerunt.* BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν) Innuit hifce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύμφ. 6, 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURDEL. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationes eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνόκρατον) Latinum nomen esse, certum est; asserere tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. ubi malis, qui Ὀνόκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ Ὀνόκρατος, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laert. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Arsefilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκείος & ἀρκτεϊος. Quare si Par. ed. hic Ἀρκεσίλαον pro sua Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laert. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκετος — an Ἀρκος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante se male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίνους; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴ καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλογίμην) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαστήσας) H. e. postquam excitasset, (Phyſicum illum) non vero *furgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαῦμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius coniicit, etiam θαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδεύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque epithalamium Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capirol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnus discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De ludu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχνημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρόντων, καὶ τεθνηκότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῆν ἀραίς τοῦ περικύβοτος, ἢ κινήσοτος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδεύκει; GUYET. CL Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευάζοντας) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστίν. Sed in Act. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elsn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorflius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Τὸν πατέρα) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum αὐτοὺς ἴσα γνησίοις ἐπέθηκε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιδίον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτούς) Forſan ἀπαιδευτός. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰατρ. cap. 16. Cynicum alium Τόξ. c. 12, & f. Alium medicum Κεταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθηγού δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβεύσαν τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc seniu inveniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγε αὐτὸς μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δι', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὦ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempeſtively de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis ſociorum magnum eum eſſe ſcelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, ſcilicet eum eſſe ſcelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὦ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laert. 148 C. *nihil mirum*. Et apud ipſum Noſtrum Φιλοſ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα ſcilicet, vel ſimile quid ſubintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quaſi diceret, nec mirum eſt, tali patre ortum tam ſtultum eſſe filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capuolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Caſauboni ad eum locum notas.) Hinc eſt, quod eum hic Demonax *κατ' ἀγμινε ſuo aureum vellus petere ait*; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ ſυνεσόμενος) Interpr. *in regis eſſet praeceptor*. Pro regis potius repone, *Imperatoris*. Imperatores autem Romanos Graecis ſcriptoribus βασιλεῖς appet-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romanorum civitate donavit*. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) locus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos infirmulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, quamquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inbiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπώλλυται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδ' ἐγίγεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δ' ἐκὼν διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδύκη) Ῥηγίλαον καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδύκη, legendum esse Ῥηγίλαον. Regilla enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, conicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei extruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενήσας ἀποθανοῦσαν, ait *ibid.* 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, *παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος*. In-
scriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini m.
1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque edi-
toris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto-
rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδεύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. ἔστιν &c.) Heroibus id quorannis publice fiebat. Vid.
Maκρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in
Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui
tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem mo-
dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae-
stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide
Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quorannis iteratam
idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habe-
mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re
est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe-
so 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter
visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-
ctus, suavit, ut exercitationi incumberet. Oblopoeus, ut frequenter
exercitio iucumberet. At quis negare audent, saepius id ab illo fa-
ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam su-
adent exercitium vel exercitationem, quam manuarum & cor-
poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amorum de
Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no-
tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα
λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγασ-
σομένη, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δὲ ποτε εἰδὼν) Scribendum *ἰδὼν* quod
seuiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap.
8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui
dem foetus est, cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ
μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στήσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi-
stri τὴν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Lu-
ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc
sensu ap. LXX per saepe, ut Esdr. VIII, 25, καὶ ἴστησα αὐτοὺς
τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sorades ap. Stobaeum idem dixit. Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἀκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης, φλογματῶ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἀνεύματῆς, ταῦτα πρὸ σου προβάτιον εἶχεν. Vid. Grot. Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον) Non inepte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa patrie*. Quasi diceret: nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissē, nunc nolo esse male fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτω) Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referte non fuerit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas, quod referte ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipfad. c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρονσιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam cum cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque interpres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστιγῶσιν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant, (vid. Ixap. c. 16) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, *desine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vendendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάς δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθῃτι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθῃτι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀρτὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem falis habent. Sed unius voculae emendatione patebit faceris satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀρτὶ τῆς βακτηρίας. Locus est, quod Cynicus ille inimicus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonaeste irrisus est & subfannatus. *Immo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀρτὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Erg.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vestis, κόρηθρον scopae, sic ὑπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀρτὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c, ἔχοντα ἀρτὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monachis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάσειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντες τοῦ παῖσιν καὶ ἐνάλαισθαι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάσειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δραπαμισθῆναι, ubi ταῦτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsitan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παῖοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expostum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δραπαμισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἰόντων τοῦ μεγίστου) Palan-
gatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tunc
fecit aemulatione Oblopoei, qui *castra & magnam exercitus*
Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pellima-
tem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασι. Conf. Eumuch. c. 1
ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκή) Erat quidem Athenis statua Cy-
giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic al-
lit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodo-
Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν γυναι-
κὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδυσ-
βοντα, οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντίτερον χολοῦ περιπατήσαντα)
Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quia cum*
cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vixisse
diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico, inquit, *περιπα-*
ρudentius. Περιπατοὶ non sunt pergulae, sed *ambulationes*. *ὁ*
τριβεῖν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus* etc.
GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ
mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ
Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex le-
dice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur a
illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim &
Demonaë natus grandior Epictetus, quippe qui sub Tito
Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus
est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam,
qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi
L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego
quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum
hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verbo-
rum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ
δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσαισθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βομὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 anno-
tata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὴν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάθ'αν) Homer. II. 1, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλῆου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίου nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differantur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem festino confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνων τῶν κηρ. πίδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, clauderant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant clauderantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὶς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίης) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali.

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides δ ἀπὸ τοῦ inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὅ τ' ὧν καλλίστων	Δουλοσάμενοι	* Ἰστασθαι κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίης	* Ἔθνα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλῶ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἀλβίστες
Μηκέτι μέλλειν	Δαίῳ ἔγχος	Θάμνοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίου
Τῶν ἡμετέρων	Γνώμης το μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξει
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονά τοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίμημα βίβτου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. ADI POLLUCEM L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanum in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in noris ad vit. Ignatii Lololae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic pater cum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἀντὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἡ πάλαι αὐτοῦς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψεν δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Martial. & Pers. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine sum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi affedisse τῆς ἡμετέρας εἴνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeleti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: *ἰσχύω* tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Super scripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & *Λ. παιδίας*, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione *παιδίας*; fecerat *παιδίας*, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu *παιδιάς* legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θούμνησι) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. *διηγημάτων*. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epiφ. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. *Μιλησιακά ἀκόλαστα βιβλία*, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 IV. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς ἐν ῥέθῃ σκοπέῳ) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde faterur. Itaque suspicor, legendum esse *ἐν ῥέθῃ*, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur *σπῆτος*. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, εἰ περιττά με λέγουσ' οἰκας: sed rescribe, εἰ μὴ περιττά λέγειν οἰκας. MARCEL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, si abunde mihi dicere videris, cum nec in Graecis sit μοι vel ἡμοῖ, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, εἰ μὴ περιττά λέγειν οἰκας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tunc poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, si vana, otiosa, futilia, & inutilia, me dicere existimas. Ut de Mercede conductis, ἢν τις αὐτῇ ἀφέλῃ τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν. Et rursus ibidem, καὶν ἐν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀτιβλητος καὶ περιττὸς εἴης. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν) Julian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσήσσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. ἀντίπαις ἄτι ὢν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lect. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit εἰς παιδα puer. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βαναυσοῦ, στρατιώτης βίος, ἀρρῆν πύξις, vid. ap. eund. Ienf. ibid. Et si eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντί ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. ἀντίπαις optime reddidit, pueritiam tantum quod egressus. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάριννα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theonem aliquem, referentem, quemadmodum idem talem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ συνεχὲς, inquit, ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; καὶ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, Διὰ τὴν Πασιφάειν ἐπὶ

Ἡλίου οὐσα ἔκ μνήδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. *Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασίφαν δὲ ἔλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica. Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgillii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit. Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam durum sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probis omne Phoebeum genus Onerat infandis. ORTW.*

ead. l. 9. Ἀμυνιάδων ἔρις) Leg. Ἀ—τις. Vide 'Ετ. Δ. XIII; Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praefeream, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ δίδους ἢ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κροτοσολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλλας) Sic Coll. & edd. ἄλλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαῖστραι) Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραι παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαίδρα μὲν ἐσθλὰς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθεμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφήν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθεμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus ab eo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθλὴς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῶν χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURN.

ibid. Τρυφήν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mff. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφήν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Uti eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis conrigerant, iudicose inquirente, seu ἑκαστα, ut ab eodem dicitur, διεπράμενη, & inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquit. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης, eximie autem composita coma. Nampe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξῆχην μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαπτο διακριδὸν εἶναι ἀριστοι — *eximie fortissimi ceterorum*. Ex sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincte*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρειν eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

πρὸς *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritasne *eleganter, eximie*, an *discriminaum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις δ', quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἡοίαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πότε' ἄρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἡμμάτων αἰ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaeon. Epist. 1. BOURD.

ibid. Ταχερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciphro. I, Ep. 28, ταχερῶς βλέπτεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adipectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. 15. Ἀρταμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας' ἀνηφάγῃς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἔκειν τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουβόινῃ immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. rabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουβόινῃς etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπταις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut huc lectus & expolitus est, corruptum esse, certe obviandum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum non videbar, si legatur Ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδία. Prius cum illa divisione vocum confiter, facile concedetur. Sed quantulum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus est GESN.

ibid. Ἐγὼ γοῦν — οὐ παλαιὰς) Locus integer non videtur GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanus videtur, qui coniicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιὰς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens πογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ λίαν, εἰδὼς ἢ λίαν ἀλλ' οὐ παλαιὰς) Sic edit & vertit Benedictus: *τεπελαγὸς* aggressus sum, sciens non admodum diu esse. Et quis recte locans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιὰς, & Latina apponit, *nuper adeo* eius rei periculum facere coepi, *scio*, *nunc* & non olim: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeci enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex παλαιότι* id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo. GOSN. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λίαν) Vorst. οὐ λίαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subditi. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed ad hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de fractione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συντόνως. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστάς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρης vocantur etiam διήροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Ἀβυρροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυοντο; hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſtae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex Suida emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum sunt deſcripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri teſtetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadverſionem ſic abire ſit paſſus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego malle *στρατείας*. SOLAN.

ibid. Ἀστεος) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive eſt. Sed quae de curſu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium ſinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deeſt τὸ ἄραντες participium, aut quid ſimile. GUYET.

ibid. Ἀπάραντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρ), a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorſtius coniecerat ἄράντες. SOLAN. Arripui leſionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etſi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράντες adſcripſerat. Recte autem Guyetus divinarat deeſſe participium. REITZ.

ead. l. 10. Προεſτείλαμεν) Malim προεſτείλαμεν. GUYET. Προεſτείλαμεν Vorſtius & L. Kuſterus emendare iubent, quibus obſequor. In M. & impreſſis προεſτείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod ſcilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτό recte, uti coniecerat L. Kuſter. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impreſſis & M. ipſo, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχίς) Quam felicitatem hic intelligat; neſcio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auſtoris bonae notae ſcriptis adhibere ſolemus, exſpectato. SOLAN. Nempe reſpicit ad foedus illud Athenienſium & ſociorum cum Perſis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum eſt, μηδὲ ταὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐν τῷ Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidonae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Βρυα. ἐν δὲ Κυανέων, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὲν πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἠλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Noftrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γὰρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces propemodum praecipui virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse παρὰ διαφορῶν, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GROX.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διαφορῶν. Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *επαγταντιῦν ἀσφρεπαντία*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφοροῦ ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διαφοροῖ) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφοροῦ, plane nihil haererem. Est enim διαφορὸν pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφοροῦ, vel ut est in Ms. τῶν διαφορῶν. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignorance huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μὴδέπω ἐκτετήκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφοροῦ, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διαφοροῖ sunt παρ-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ἐλίγου διάφορος τοῦτο ποιῶν, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixerere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis acrare *mystagogos* vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. *Monstrator* talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diss. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis appareret, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογραφεύς αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογραφεύς αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniecit, Lucianum scripsisse ὑπογραφεύς. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpa praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγύμνη) Male antea legebatur ἐπεγύμνη. Emen-
daram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγύ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγύδ-
Lucian. Vol. V.

μην, *mecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπεργ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum mediâ voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GERN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Ei Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδες — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθῆν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum i Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχέρειας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promissionis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id sæpe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχέρειας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appelleret, & asperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelis ætæritatis opus vere veneri & gratia spectabile) placide terram ἀνταύχου sumus*. IENS. Potest vulgatæ sentus exponi, ut τοῦτου interpretatur ad proxime præmissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τῶν δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχέρειας Πραξιτέλους ὕμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, &c.; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὰ ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὴς, assiduus? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὴς, assiduus. Ita mox infra λιπαρὸς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. assiduus, frequentibus osculis. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. *τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος*) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. *Κεραμευτικῆς*) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνίδια* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Hesychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. *Σωστράτου*) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. *τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης*) De qua vide Eik. cap. 4, & Τπ. six. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. *Τὸν — ἐρωτα*) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. *Εἰς ἑδάφος*) Non sprevissem ἢν pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. *Καρπῶν, &*) Conf. mox *κλισίαι — εἰς &*, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. "A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. *Πολιά*) *Πολιά θρίξ*, ἑλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero *πολιά & πολιαί* intellecto *θρίξ* ac *τρίχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralantium est. Infra cap. 23, *πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετῇ μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. *Σφρηγῶντα*) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis *σφρηγ.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνωνσιν. MARCIL *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — α) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ας haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus α post masculinum καρπών, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκείνην. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς α κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνιέντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse moner Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. *exitimat*, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, α — ἡ γῆ ἀνέδωκε (i. ve δένδρα s. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασίν καὶ πρησίς, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρω συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἄσκυς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκαλεδάλῃ σε, ἐκκολεῖ αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελύσας ἀποκεῖραι τίνα αὐτό. Quod etsi ad ἀγαλμα referri queat, cum aequè dicatur κείρειν τίνα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρεῖμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequenter vitæ maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — *remorata sunt*. Ubi plura Cornius. Adde c. 66, 2, *Va-
genses* — quo praesidium imposuerat, i. e. quo loci, vel oppido.
Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν
πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lu-
cianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πό-
λις & ἄστὺ urbem significat. Et si hic locus bene se habet, fa-
teor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lu-
cianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non
tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula,
quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris vi-
dentur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmo-
ra & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hor-
torum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut
ait Saryra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Ve-
neris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM.
Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem oppo-
nitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita
distingui posse putabam, ut ipsum ἄστὺ & πόλις differant.
Nempe ἄστὺ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae mul-
to patet latius. Ἀστικοὶ, urbani, ut sit, negligebant, cuius
quotidiana erat copia; reliqui cives & populares, aequantium
remotiores, tanto obibant diligentius, quories ad urbem es-
sent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias
lect. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v su-
perscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet vi-
det. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z.
Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cni-
diam. SOLAN.

ead. l. 6. Τπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lu-
cum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut &
Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λαληθώς) Perperam redditur, *obli-
ta sui*. Est enim
latenter, ut Anacreon Od. 28. L. BOS. Quod L. Bos in pristi-
na versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, &
res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit
ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβοήσας) Fateor, ἀναβοήσας usitatus esse, eo-
que iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum
ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβοᾶν recte se
habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφυγῆματος Eun. cap. 7. REITZ
ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρῆ posuitum vide-
 tur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c.
 11, λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ posuitum non
 negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt.
 Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere labiis unctis, humi-
 dis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, du-
 rius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conve-
 niens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepperit, satis
 assequor, nisi forte unica voce παραλεληθῶτος scriptum fuerit.
 SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit,
 hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς δέλουσιν &c.) Cum non satis distan-
 te notarit Solanus, quid Cod. W. hic immuter, id ex leniti
 emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundio-
 ra, ait is pag. 158, sunt in Ms. Καὶ τοῖς δέλουσι κατὰ νύκτων
 δὲν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μὴδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλυν) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque legitur,
 agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferni εἰς,
 quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrati.
 Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem
 Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. l. 1
 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, καὶ
 σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφοδρὰ δάμβοντος ἐλγόν-
 τος ἐπεπλήγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀν-
 γράφειν) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum
 dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem collig-
 quans. Pro πένθος in Ms. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi
 huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνγρᾶφ-
 τῶν, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est,
 lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis,
 qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur
 putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidina-
 tium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis.
 Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκ' ἐστὶν
 ῥῆ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, τάκεται ἐφθαλμῶς, ὅτι οὐ τὰ
 γὰρ αὐτὸς ἔγνωτο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Ocu-
 li diffluunt, quod non ipse hircus est. Verus Scholiastes exponit

διαρρέεται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λυχνεύτω ἡ γλῶττα, τηκίσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, cum *oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθετο ποτηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensu illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακερὰ κῆρας sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumene* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμερόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημοῦργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυπτον) Ἀπέκρυπτον Solanus edi voluit: sic enim in *lunt.* vulgatam immutat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θῆριον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἱστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
είδωκεν ιστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Διβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam suppellectilem δορκადείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae durtitiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα Διβυστήνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes εἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκადείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit artificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forsan ἐπισκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venereum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταράμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἢ ἐμπάλιν ὁδὸς, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loci enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀθάνατον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, solutio, *quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praeCEDENTES*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ira, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam — videret — urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παρατυχίας χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλοσεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοίδς) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *masstrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & *μαστροπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξῶθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tunc hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse huius iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed non est opus. An *supr. c. 5 pr.* ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem & citionem marg. *A. 1.* διηγούμεαι subiunctivum exhibentis & supra Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid. c. 37, τί γὰρ ἀν εἰπεῖν ἔχοιμι.* De Merc. Cond. pr. τί σε πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et si fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facis?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam.* Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἀν γανοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid. cap. 5, πῶς σε — ὀνήσει τὸ κάλλος*; tamen revera ibi est interrogatio, in quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σε πρὸς Ἐλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut praeter colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δείγμα verendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργής. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀποδότης ἐναργής ἐστὶ τοῦτο δείγμα, non ἐναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργής hic commode etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τῆς Παρθένου Ῥωμαίων ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐναργής: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργής δείγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 11 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὴν Θεῶν.

Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. 1, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. (Ortwinus.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, norarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. L. 11. Πέρασ οὐδὲν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. 1, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρασ, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbitque, non solis poetis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra. Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἄ τινα interpretatur quaecunque, ἄττα vero nonnulla, quaedam. REITZ. *An post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. L. 9. Προπομπίας) Ego προπομπείας mallet. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιάσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καὶ ἥτινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξί, τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Προτὸς ῥίζον) Sic προτὸς πορον infra c. 32. REITZ. *ibid.* Ὡς ἀξίω, μάρτυρα ἐπικαλούμαι) Benedictus ex aliis, quae προπονο. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἰστέν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρξ δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἐργεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in Fl. adscripterat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lecturam desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & τὴν ἀνάγκην centies apud Nostrum. Vel idem, quod πᾶσαι δεικνύται μου ap. Alciphro. 2, 3, p. 226. Alibi interpretare omnis generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πᾶσαις τε γεραιῖσι ἐν μιᾷ. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio exercitatum necesse*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is cecidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *ad decus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πάντων τῶν τιμῶν ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μέρουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In Fl. & I. μέρουσιν, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξέναις ὁδοῦς) Sic Latini istud obscenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis ferus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδύντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἡδύντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἡδύντο voluit? quod ex mutato spiritu & omissionis puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potior, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἡδύντο, non delectabantur, dicitur, set, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγῶνων) De hoc prov. Paroem. BOURD.
ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus im-
pressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN.
Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non me-
lius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum.
GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere, nam vul-
gatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est,
& vulgato saltem praeferat, ac Solan. in textu ita mutarat, id
edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sen-
sum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπὺς) Ἡ μιὰ τρυφή — μέχρι τῆς οὐ-
δὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπὺς νόσου κατώλισθεν. Legendum
esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse inter-
pres, recte vertens, *scelera* (sive *impura*) illa *mollities in eum*
morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in
verbis subsequenter (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεοῦ ἐταξεν,
ἡμᾶς ἡκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens,
Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque no-
strum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita
emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπὺς. Ox.
Cod. ἀπρεπὺς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M.
abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεοῦ ἐταξεν) Nihil videbatur
blandius, quam pro ὧν legere ὧν, quae nimis facili inter dictan-
tem scribentemque lapsu permurari potuere: cum ἡμῶν in
ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasin τάττειν τινα ἐπὶ
θεοῦ ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non ha-
beat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata
tum nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an
quis dixerit, τάσσειν θεοῦ ἐπὶ τίνος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεοῦ) Sic, ut conieceram legendum, habent
Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis:
recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, cre-
dens ἡκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam
ἡμᾶς pertinet ad ἐταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd.
carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεο-
ῦ retineret: iam vero, cum θεοῦ ex Codd. restitutum sit,
ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγέλαρχος) Longus lib. 4. BOURD.
ead. l. 7. Ἀῖξιν) Mansionem non male reddidit Bened. a λήγω,
quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Pall. p. 71, καὶ τῆς τέλει εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λῆξι pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λᾶξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Οκ. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 ε. τίς ταῦτα τίς ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seclari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φανακίζονται. SOLAN.

ibid. τὸ δ' ἤδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτοῖς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοῖς. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἑταίρους κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius *passim* *ut* *care* *queat*, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad *τραπήσοιτα* & ἐχόντων κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit αὐτοῖς, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 14. φρόνησις δλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, scribasne hic εὐθύς, an εὐθὺς, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem sic haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἰδός τις &c.) Hom. Od. Θ. 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θεὸν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξις) Forſan λήξιν, ut ante c. 22, legendum, adſcriperat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήξω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λήξιν rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λήξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωνεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrat. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. H. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem ramen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Gefner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſponderet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεριζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγοῦ τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρῶτον ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἥδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſponderet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἢ, ὃς ἐφη χαριεστάτην ἦβαν εἶναι τοῦ ὑπνότητου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proeclae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relin-
ctus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in
Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut vo-
luptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia
in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Co-
dex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrum-
que enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐπίμπλημι, invenitur
apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro qui-
dem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Com-
positum quoque ἐπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλα-
ται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλε-
το sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et
Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexi-
cis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐ-
πιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus.
Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; ve-
rum in Hymnis eidem attributis In terram matrem ὀπιμν. v.
10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Qua-
re quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reicio.
Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius
crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐ-
πίπλ. an ἐμπίπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui
momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ
ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆιν. Ad quae verba I. Elia
haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare inte-
grum, five, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est
nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκῆς) Servavi scripturam ed. Salm. ut
verioem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. &
Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλλοντα) In marg. A. 1. adiectum:
Eurip. in Phoeniss. In Iuni. additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἄπαρ-
τα τῷ γῆρα κακά, Ἐτέοκλεες, πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ ἡ μπειρία Ἐχει
τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius
Met. VI: — Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: se-
ris venit usus ab annis. SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr.
& P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκουε δακύνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) Electrum de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρήθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Ms. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc pro aris & focis dimicare. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἰσού δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἑκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis lribus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βασιλεὺς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατιθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo soventur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἐφασκεν ἡδὺ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχῃς — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ὤκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. γυναικεῖσι) Assentior Vorstio γυναικεῖας legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in os communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopat. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλία. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

Οο

quia analoga exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adiciunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, *ἡρεξαι χεῖρα σωτηρίον*, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. *σωτηρίαν*, verum & *ιος* femin. idem Herod. 2, 3, 3, *αἰωνίδιον μεταβολήν* (mitto *αἰώνιον ζῶν*, Evang. Luc. XVIII, 18, & familia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. *ἀναγκαῖος* etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, *τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς*. Dionys. Hal. *Περὶ Συνθ. Ὀνομ.* p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. *τῆς ἀναγκαίου ἐπιβίβεται τροφῆς*. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero *ἀναγκαία* exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu *ἐπιμικρότερον ἀρχήν* inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro *γυναικείος σύνθεσι* etiam convenit Suidae illud, *Θουκυδίδειος γραφή*, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — *ἀγγελεῖσά μιν Γενναῖος*. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 318. In quo *ἀμοιβὴ δίκαιος* legitur, quod tamen doctiss. editorum inspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum a privativo. Hom. II. A, 98, *ἀπριάτην*. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, *ἀμφιλύκη νύξ*. Et B, 389, A. 489, K, 404, *ἄθανάτη μῆτηρ*. Ne credas δὲ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. L. 14. Του) Enclitice vel potius *ἀτόνως* positum pro *τινός*, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. L. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro *ὥκ*, *ὥς*, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Page. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e, intalli simus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. *Χρόνη*) I. I. Wetstenius suspicatur, pro *χρόνη* legend. *Κρόνη*. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut *τέος Διόνυσος*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. *Τέχνασμα*) Aliter interpungit *I.* comma non post *τέχνασμα*, sed post *ἀσπέρων* poneas, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab *ἀσπέρων* usque ad *ἀντή*. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam fordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. *Φιλαινίς*) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. *Δημοχάρης*. *Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρη*. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum *Ἀποφρ.* c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. *Καθαρίω*) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* *καθαρίων*. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τάχα δέησει. Vide etiam *Ἀποφρ.* c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. *ἔφη*) Γρ. ἔφη. GUYET. ἔφη M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. *Περικλέους δὲ πειθῶ*) In plerisque impressis & W. legebatur *Περικλεί δὲ πειθου*. L. & Salm. *Περικλέους δὲ πειθῶ* quam sequitur *A.* Ed. I. autem & V. 2. *Περικλείον δὲ πειθῶ*. SOLAN. *Περικλείον δὲ πειθῶ* legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum *Περικλείος*, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere *Περικλείον τε πειθῶ*, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro *ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνὶ λ. τ. λ.* Repetitio literarum earundem in omissioni occasionem dedisse potest. GESN. *Περικλέους δὲ πειθῶ*) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim *Περικλείον* praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi *γυναικαῖοι σύνοδοι* habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & V. 2. accentus, quae *Περικλείον* praeferunt, suspensionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. *Τελεσίλλα*) Consule Meursium Gr. fer. in *ὕβρι-στικά*, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrard. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam *Telefillam* eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolbi in unum collecta & Vandenboeckianis typis el-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, criminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellis illa, qua se iactat Lesbos, Sappho*. GRAEV. Μελέχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *mellitum, dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελέχρουν. Vid. laudatus modo Wolf ad Sapph. p. 235. GESN. Αὖ μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperitur in plurimis Codd. & μελέχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinco. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸν) Vide Menagium, & Nostrium Εἰκ. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸν δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphyg. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνήγορησεν) Plut. Periclep. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλά πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφ' οὗς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δειθεῖς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σοκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανόν ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πῶας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάπτει ἰκανὴ πέφυκε κατακλινέσθαι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ὄχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰσθός) Platonem hisce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγός) Vide proverbium *Dodonaeum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. II. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας. εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράσθηθι ὃ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανούς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. II. Θ. 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὲς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τῆς ἑμπαλιν οδοῦ εἰργηται. Is, qui encomium παιδευαστίας est dicturus, invocatur Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vinculum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δεθίν. Nec aliter, ac coniecera, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7.

Ἀμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαίεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναί, τῷ ἀρχαίῳ κλειῶ Ἐρωτὶ συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Idem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἐρως, δε ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἐρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεινέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orpheus in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δεθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιῶς. REITZ.

Ραg. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphr. I, Ep. 13, Πότε γὰρ ποτε εἰς ἀλιεῖα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπύριζοντα διατροφήν ἔρος ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquiri, impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μὲν ματαίαις ἐλπίσιν αἰσχροῦμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχει ἑκάστη τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Ex VII, 8, 9, οὐν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic inest huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vetere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 15, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ τοῦ διὰ βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶα scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφθ) Ἐρρίφθ Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθον legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsitan hoc tempus sefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἔρριπην habere. At cum ῥίπτω sit 2 ῥίφω formatum, facit ἔρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ριζῶν) Legitur, σκέπης δεινότες ἀνδρωποι, γάκη, θηρία θειράτες, ἡμφίσαντα, καὶ σπήλυγγας ὁρῶν κρύους καταδύσεις ἐπεπόησαν, ἢ πάλαι ριζῶν, ἢ φυτῶν αὐτὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse olim, ut intellexit interpres, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriat, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggererat mihi, πάλαι ριζῶν posse verti antiquarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ριζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam l. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ριζῶν. SOLAN. Ἡ πάλαι ριζῶν) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδὴν ἐγίγνετο. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὐδῆς — ὁ βίος ἐξέφυρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. A. Wess. est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιὰ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedicimus, *καπηλατῇ* a parvo occasu. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguum nassae scintillam* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφρονες, & βαθείαι *ἡ τεθειμένη λήθη* unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonium illud Socraticumque dogma, quo discere est remissum. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta Ald. 2. quam Gesn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. Λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in not. Mf. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describens *ut* vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμίας) An glossema est τοῦ ποιήσαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖαι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελῶν — ἐπὶ) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἑρμείαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπαχέει λέγειν, ex ignoracione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggregiebatur, palam pervertit. Alia hic est syn-

is Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, neque enim quasi con-
traria loquens iis, quae dicere erat aggressus. Integra fuisset Grae-
ca locutio, ἐναντία φθογγόμενος τούτοις, ἂ (vel etiam οἷς, ut
notus est Graecorum mos) ἐπεχειρεῖ λέγειν. Ellipticam istam
loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in
Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut subeat di-
gnam poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημο-
νεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμίσθῃ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In
Prometheus es in verbis, ἐμμεντέον οἷς ἀπαξ προσελθὼν. A-
ristophanes in Pluto, Ἐχῶ τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι.
Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πρᾶτ-
τειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locu-
tio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4
Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον,
δαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω
διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷ με:
Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit
Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefi-
xa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum es-
se pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Cete-
rum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegan-
tiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin ge-
nitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus,
qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in ve-
teri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96,
ἔχεις ἀπερ' ἐπεθύμεις, voti compos factus es. Notum est, τὸ ἐπι-
θυμῶν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud So-
phoclem, αἰτεῖς, ἂ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas,
quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, osten-
dere volens, τὸ ἂ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἂ
sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio lo-
quendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse
Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἂ
πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦ-
τα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο. Ex his male Dionys. Vossius
ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris in-
terpr. pro καὶ ἢ φόβου παρείχον δόξῃ legens καὶ ἢν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχειρεῖ) Vulgarem hanc elliptin obiter attigi-
 mus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὁπόσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi
 proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν elegan-
 ter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὸν τῶν Ἀντιπύρου τεύχισιν. REITZ.

ibid. λαρυγγίζον) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γηγῶς, καὶ λαρυγγίζον. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESS.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrobi. 1, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumptam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσην ἑστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiod. Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ πατρὸς τὴν μέσην λαχούσα τόποι ἡ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις. Ceterum ἑστίαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera paribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella l. 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud proprius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίαν, quod mihi verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *quod privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁψέ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV. c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Et Sophocli. Antig. adscriptum in marg. *A. 1 IV.* quem evolvens typoshetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύνω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἡ, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἔρα μούνην ἐστὶν. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεύσεις νοήσας, ἢ δ' ἐπιμνησθῆναι διὰ δ' ἀνδρίχα θυμὸν ἔχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινέσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primus aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μόνον ἐν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὲν οἶσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθρώπων. REITZ.

ead. l. 4. Ἴνα πῶς μείνομεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἄλλ' ἀντιθέοντας σοίσιν ἐν ναοῖς βροτούς ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδὼν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἑκάστων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperit tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poëtam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successione? ὕπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πτ.

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Eripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτῆρ) Ἀπ ἀληθῆς; GUYET. Ποῦς quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἀγῶν φιλοτιμίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῆς χαρακτῆρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, qui recte, & revera est character, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῆς κατῆρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτῆρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Eimer. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Ἰνδία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — Δυσκλιδονίστων) Simias intelligi, illud me suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal interea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσκλήμῳ κληδονίσματι. Audaces aliquis forte ex hōc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in Ἰνδία. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *sera dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — Δυσκλιδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκλιδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραῖν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραῖνουςιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄρθοβαζην) Quidni *purpurea* intelligamus? *ἄρθος* enim Graecis non minus, quam Latinis, *stos* audit purpurae, sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *stos lactis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse *vers. fin. huius cap. πορφυρεὺν ἄρθος ἐπιφοινίζει*. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Τῆς τοῦ δοκεῖν γεγυμνωσθαι) Fluviuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, verendumque adeo hunc locum, ne nudae esse videantur. Atque hanc rationem subiiciebat illud *eis πρόφασιν* obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset *μὴ* in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia *ἐς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ.* non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud *μὴ*, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταῖν δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. *Ἐτ. Δ. XII.* Vox *μαζῶν* autem poetica est, ut permulatae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, *μαστῶν* legere iubenti in margine Iunrinae, ut *infr. Dial. Meretr. XII* ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, *infr. l. c.* disquiram, ac de differentia, quam inter *μαζῶς* & *μαστῶς* tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. *ἡρτημένους*, quod observari utique meretur. SOLAN. *Γυναικας* intellige. Guyet. At iam, dicas, cum *ἡρτημένους* habeamus ex duobus Codd, nihil opus erit ad *γυναικας* referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 27 τὸ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod in loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένους τὴν τιραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II. 42, πῆραν ἐξηρτημένους, & Alciph. pag. 360, alique dixere nec non ἐπικειμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀσπίσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce alique bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὀφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Pol v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὅτι οἱ κακοδαίμονες αἰδρες οὐδ' αὐτὰ ἴσασι τὰ ὄνματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γεγετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίματα) Locust iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδας & Γεγετυλλίδας non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros marites iocotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὴν μέν φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὃν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugna- re, optime observavit Palmerius, ubi pro spectantibus, Deo habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respec- re ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Erli So- lani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constet, quid Lucas reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores re- nuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσχευσα θεοὺς — σὺν γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσθαι Κωλιάδας ἢ Γεγετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, in eadem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lys- strata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad αὐτῶν

Veneros Deos, ἡ'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὡς ἐν ἰων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.
In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεὰς τῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auditor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεᾶς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότας, ὡς) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὡς ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἐν ἰων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίαισι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte reddidit exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis καὶ κῶμος, quae commissio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet. ne invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, Δύσπαρος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste recipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. commissio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre vole scenam enarratam a Luciano ψευδομ. c. 39. GESN. in Add.

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺς. Εὐθύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sc. Alciphron. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς τετομένη πρὸς ἡμᾶς — στρον. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in Add. & Corr.

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Ms. καὶ πολυτελὴς ἢ Δία τράπεζα, & sumptuosa per longa mensa. GRAEV.

ibid. Ἡ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδία videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud ἢ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia pra-

fertim, narrare in conviviis, quae forte *ἑτερόχρωτος ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *ἡλύτῃτος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγῶμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri molliis plenum?* &c. GESN. Si ex *ΜΙ.* est *διηγόμεθα*, quod in var. Lect. ex marg. *A. 1.* proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea *διηγῶμαι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM in *Addend.*

ibid. *Τοὺς ἑτερόχρωτος ὕπνους*) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. *Λουτροῦ*) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. *Ἔστι*) *ἔχει* legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro *opus illi est*, satis Latinum esset? Et si *ἔχει* substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τινος*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. *ἔστ' οὐ δίκαιος*) Refertur ex Menandro execratio in Prometheus, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

*ἔστ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἔν'
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασαν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
ἔθνος μιᾶρὸν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμηλὴ
λέγει μοι χὲς ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος*

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripti γίγ-
In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσει, scribe-
dum. Septimum & octavum non habere suos numeros, pe-
lam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sumus,
ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere o-
perae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anoxy-
mus eruditissimus:

Εἴτ' αὖ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδέ ἐστ'
'Αγαθόν; ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἐπλασεν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
'Εθνος μιᾶρόν· γαμῶ τίς ἀνθρώπων, γαμῶ;
Λάβριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέγει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεποτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* Clavibus affixum ad rupes Caucasī?

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei sacratum? Quod omnes credo Deos odisse,

Mulierem finxit. Proh Dii immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum gravissimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab A-
nonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri &
Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Lo-
cum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recensione, qui
in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum ver-
sione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod
γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, scribunt. Nihilne au-
diverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis:
nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo
Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐστ'

'Αγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίγεται π-

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtrigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quorannis ἐν Προμηθείοις, in *Promethaei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox verti quinto, apud Lucianum est, Γυναικας ἐπλασεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἐπλασεν nos opinor melius Γυναικ' ἐπλασεν unicum enim formavit, non plures. Idem versu quarto, ὁ μισεῖν δ' οἶμ' interpolasse δ' αἰε, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sentum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἀθλιός· λοιπὸν γὰρ αἱ πθυμίας
Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λήχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακείαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῆ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἀθλιός dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legabatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obfisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda prottraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in foloeicium incidisse τὸν πάντ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δίκαιος. In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consuluat, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliker quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ') Lege καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet monet, id edd. l. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vert. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν δ' οἴμ' ἄπ. τ. Σοῦς. Γυ. ἔπλασεν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἴμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Va. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναικ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναικας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non amig, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασεν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασεν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inseruit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non fat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία καὶ καὶ μοιχὸς ἐντροφῶν γαμψίῳ λέγει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμψίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμψ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inseruit post λέγει. REITZ.

ead. l. 9. Εἰτ' ἐπιβουλαὶ) Εἰτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείας) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τῆ.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

eod. l. 11. Διώγει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

eod. l. 15. Ὑδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua detergit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ὁστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας, & tuniculam laenam in humeris fibulis connitens. Χλανισι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἰουάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. l. 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, neminem obviatorum ex adverso adspiciens. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

eod. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio l. 16. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κακυφῶς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse *λυπ.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

eod. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. *Lystr.* v. 1064, ἤκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τιμῆρον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. l. ubi εἰς διδάσκαλον.

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Boetiorum probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12. pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφειστρίδων κατακλιπῶν ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρωδοῦ) γυταιχὸς ἐστίν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & si illam iiones damnosus instituendo, nam φθείρεσθαι significatum abscondi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἵς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Est enim ὡς Attice pro ἵς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσοφῶν, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλοσοφῶν esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λεπαρεὶ παλαιστραὶ, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mss. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίεμαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein πύλαι palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphronis I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphronis III, Epist. 24 f. οἶόν ἐστι — σωφροσύνην ἡσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδίους ὕπνου) ὕπνου plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Paet. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθερον. Ut poetas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphronis III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανή. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμῆται καὶ τυφ-

ἔστι βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθεζέσθαι, καὶ πλεονάζον ἢ δὲ λαλούντες ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-φάσεις αὐτῶ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κούφην) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κούφην vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arripet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν, Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνεύσας ποινὰς) Delphis obsessus Furis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Westf. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituius primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem, & alibi passim. De hoc significato praepositionis ὑπὲρ, exponendo per pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Jac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciphron. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπέμφω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εἴη ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καὶ ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 2. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lixiph. c. 12, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prius versus non existat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habemus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. "Ὁς ὑπὸ μίᾳ χλ.) Vide B. πρῶσ. c. 19, & quae illa a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα νομιζομένου χλαμυσκίου. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversā esse, qui sub una eademque πατρὶς chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympol. affert, ulterius legenti. Philostr. Eccl. 44, ἢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχε αὐτοῦ τὴν τριβὴν ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 1: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in eis Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque cum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, & quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχίους. Nempe poetae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχίους dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχία dabit Meurinus in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & fuillo, ut ibi vocatur, Euthydemii amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώοντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἶνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 12 καὶ Σομπεράμιος εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ira interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακὸφρονον enim hic foret propter duo sequentia in terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκευον καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHS ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. Ἐνεκα tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανόντες Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vela describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gellnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θραμύντης — Κόθορρος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορρος) Cum edd. κόθορρος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Κοθ. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δ' ἐλέγχετο εἰσι, καὶ Κίθωνος. Λευκιανὸς Ἐρωσιν· Ὡς καὶ ἐγὼγ' ἂν εὐχαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος ὁ Κόθορος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomen quod in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον καὶ δὲν, οἱτάβηλε παλιν. *eminibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαί de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστεῖν δ' ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davil. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Symposi. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobrat: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impunitas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habitu. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ παῖδρος ἀναπνήσας, προήει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἱλαρῷ προσώτῳ παῖδρος, quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde clare.* GRAEV.

ead. l. 2. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. Ἱλαρῶν scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrige volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινικία, pro quo recte in antiquioribus τὰπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελετίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτιάδην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροισον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδεραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδεραστειν. BOURD.

ead. l. 12. Κλίμακα) Si non tangendi copia est, cho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἐνέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρος. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) Eodem redire, legasne εὐθύ, ἀπ' εὐθύς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φαγεραὶ &c.) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φαγεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προσιμιασάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: dum duello a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἐκάτων ἐν ταῖς χρεαῖς εὐμόρφου μειρακίου, εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμπρισμούς ἔχεις μειράκιον Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habes interfeminales pulsationes. Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδερασταῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E. mendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικόν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μετεωρολόσαι) Vid. Pr. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: irem ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρὺς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

604 ANNOTATIONES IN AMORES.

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis in Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) In Socrate apud Lucianum in Auctione philosophorum, *πειραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά*. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπάτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aecidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege *μεσίτης*. GUYET. An *μεσίτης*. MENAG. Politissimus Menagius emendat *μεσίτης*. Nihil verius. Supra c. 27, *φίλιος μεσίτην τράπεζαν παραβέμενοι*. IENS. *Μεσίτης* Cod. Ms. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. *μεσίτης*, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam *Καλλίων* facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut certe allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicam Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κωμαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κωμαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. *ὀνομάσεις*, l. *ὀνομάσεις*.

Pag. 262. l. 6. *ἀπαυστὴς*, l. *ἐπαυστ*.

